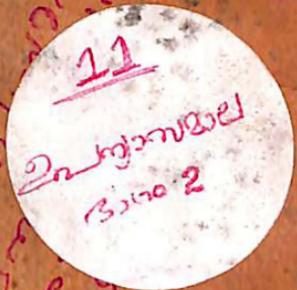
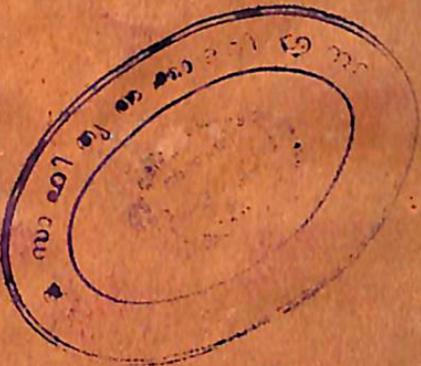
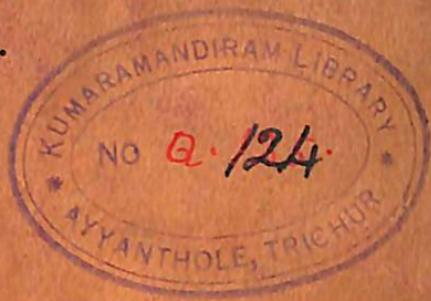

Q/12 4

40112

ഉപന്യസമാല.

രാജീവ് ഭാഗം.

“അരിക്കുമവിലാസം” അദ്ദേഹം,
കൊല്ലം.

ഉപ്പൂസമാല.

റ ണ്ട ۱۰ ഭ ۱ گ ۰.

പ്രസാധകന്മാർ,

“അരീരാമവിലാസം” പ്രസിദ്ധീകരണരാലു,

ക ക ۱ ۳ ۰.

[പത്രപ്പവകരണം പ്രസാധകന്മാർ]

“അരീരാമവിലാസം” പ്രസാർ

ക ക :

[വില അംഗ 12.]

വി ഷാ റി വി വ 10.

നമ്മുടെ സംസ്കാര തത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരം.

പ്രൗഢിയും വി. കെ. എഴുപ്പൻപിള്ളി, എം. എ. (ശ്രീകുമാർ)

കൊച്ചിയും മലയാളസാഹിത്യവും.

പ്രൗഢിയും പി. റേഖൻമുഖ്യാർ എം. എ.

കാളിഭാസൽ കേരളത്തിൽ ചന്നിട്ടേണ്ടോ?

പി. കെ. നാരായണപിള്ളി, ബി. എ., ബി. എൽ.
ഡോക്ടറിയുടെ ഉത്തരവാമചരിതം.

എ. ഡി. ഫരീദ്‌ഷ.

സി. വി.

ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളി, ബി. എ., ബി. എൽ.

ഭാഷയുടെ ആധുനികനാഗമിതി.

വിപ്പന, സി. റംകുമാർനാഥ.

വിര 10.

ചുനക്കര രാമവാൻ.

ചിറ്റനന്ദ.

ഓക്കോൺ കുംാരൻ.

പെരഞ്ഞു പ്രായ ചില ജണങ്ങികൾ —

എൻ. ബാലുംബാറു ബി. എ. ബി. എൽ.

ഉപന്നാസ്ഥാല.

രണ്ട് १० ഭാഗം.

നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിനോടൊപ്പം അസ്ഥിവാരം *

ബുദ്ധി, വികാരങ്ങൾ, സങ്കല്പം, ഇട്ടു മുതലായ സർവ്വ മനസ്സുക്കളുടെ വലർപ്പിച്ചിട്ട് പരിപൂർണ്ണതയുടെ പാര മജ്തിലെത്തിക്കണ്ണ എഡയസ്റ്റിതിക്കാണ്^१ നാം സംസ്കാരം എന്ന പറയുന്നതു്. വിവ്യാതനായ ഹൈമാസ്ത്രാധിക നാ റഹ്മാൻ പിയിലെ ഡാക്ടർ ആർന്റോംഡാഡി പുത്രൻ, സംസ്കാരത്തിന്റെവേദാടി അക്കാദിശായത്താംചെയ്യു വിക്കോറി യന്നകാലത്തെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് കവിയുമായ മാത്രു ആർന്റോ റഹ്മാൻ അഭിപ്രായം എന്നായാലും ഇതുതന്നായാണ്^२. വിജ്ഞാനത്തിനേരും ആരു പരംാത്മത്തിനേരും വാസനയുടെ യും സുഖിക്ഷിതസപ്തരൂപമായ സംസ്കാരത്തിനേരും ഇം ആ പ്രംസ്ഥിതിയെ, സംസ്കാരവും അരാജകതപ്രവും എന്ന പേരു തൃതന്നേരും ഗമ്പാത്തിനേരുംബലജ്ഞാനിൽ ആർന്റോംഡാഡു^३. വിശ ദമാക്കിയിട്ടാണ്^४ ഇം ഗമ്പാത്തിനു് ‘സംസ്കാരമോ അരാജക തപമോ’ എന്ന നാമകരണംചെയ്യാലും തരക്കേടില്ല. എന്നെന്ന നാൽ സംസ്കാരത്തിനേരും പ്രതിപക്ഷിത്, അതായതു് സം സ്കാരത്തിനേരും അഭാവം അഭ്യേഷത്തിനേരും അഭിപ്രായത്തി മു അരാജകതപ്രാംതന്നായാക്കണ. സംസ്കാരം പരിപൂർണ്ണതയു ടെഅംഗുംസനനമന്നാണ്^५ കവിയുടെ അഭിമതം; ഇതു സംഭവി

* തന്റെ.

കണ്ണത്തെന്ന വെറും അതാന്തതിനായിള്ള ശ്രദ്ധിയാഭിലാഷിത്വാൽ മാത്രമല്ല; നന്ന ചെയ്തുവാൻതു യാർമ്മികവും സാമുഖികവുമായ അഭിലാഷവും ഇതിന് കാരണമാകുന്നു. സംഗതികളെ അതേ റീതിയിൽത്തെന്ന കാണാനതിനുള്ള ഒരു ശ്രമമാകുന്ന അതു^४. നമ്മുടെ മുഹീയത്പത്രത്തിനും വുത്രസ്സുമായ നമ്മുടെ യട്ടാർമ്മമായ മനഷ്യത്പത്രവിന്റെ വഴിയിലൂം പ്രാബല്യത്തിലും സംസ്കാരം മനഷ്യപരിപൂശ്യത്തെ കൈ ആരുളംരാമാക്കിത്തീക്ഷ്ണം. മനഷ്യപ്രകൃതിയുടെ വിലയേയും സംഘട്ടനയേയും ഉണ്ടാക്കുന്ന അതു സവർഷകൾക്കുള്ളിട്ടും ദേശാന്തരവമായ വികാസമാകുന്ന പരിപൂശ്യത്തും. എത്തെങ്കിലും ഒരു ശക്തി മറ്റൊരുവയെ നശിപ്പിച്ചു അനുമതമായി വികസിക്കുന്നതു^५ പരിപൂശ്യത്തയ്ക്ക് വരുത്തുമാകുന്നു. ജീവിയമായ കാഞ്ഞങ്ങളിൽ നാം മുഴുകുന്നതു^६ വേണ്ടവണ്ണം സംസ്കാരക്കപ്പെട്ടു ഒരു സപ്താവത്തിന്റെ ലക്ഷ്യംമാക്കുന്നു^७ എപ്പോഴേക്കു രണ്ടു^८ എന്ന തത്പര്യത്താനിയുടെ അഭിപ്രായത്തെ ഉല്ലരിച്ചു കൊണ്ട്^९ അഭ്യർധം പറയുന്നു. ഉദാഹരണമായി, ഉന്നാരക്കാർക്കുന്നതിലെ, വ്യാധാമം ചെയ്യുന്നതിലെ വലിയ ബഹുജനത്തിനുള്ളിലൂം ഏന്തെന്നാൽ ആത്മപ്രായത്തെ ഉല്ലരിച്ചു കൊണ്ട്^{१०} പരിപൂശ്യവുമായിരിക്കുന്നു നമ്മുടെ പ്രധാനാഭ്യർഥം.

നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ അനുഭവിച്ചാരണം എന്തെല്ലാം? നമ്മിൽ അതു സംസ്കാരത്തെ ഏതൊരുപ്രകാരം തിരിച്ചേണ്ടിയും പ്രാബല്യമാക്കുവും ചെയ്യാം? സംസ്കാരം ശ്രദ്ധയിൽ ഉള്ള എന്നോ ഒന്നല്ല; അതു കേളുകേണ്ടിവിയും പാരമ്പര്യവും കൊണ്ടുപോലെതന്നെ അർപ്പിതാനഭവംകൊണ്ടുള്ളതാകുന്നു. മനഷ്യന്റെ അനുഭവത്തിൽ സഹജമായ വൃത്തികൾ നേരിക്കേണ്ടുണ്ടോ എപ്പാപുത്രത്തിനുള്ളിൽ വുക്കതിയുടെ പ്രത്യക്ഷാനഭവത്തിന്റെ ഘടമാണെന്നും, ഇം ജീവിതത്തിൽ സന്ദർഭിച്ചിട്ടുള്ളതുവയെ

ചീച്ച് വേരെ ധാതോങ്ക ചിത്രസംസ്കാരവും കുടാതു വെറും വെള്ളിക്കടലും പോലെയുള്ളതുതാണ് അന്തിക്കരണ മെന്നും ആറുംഗാലേയദർക്കാരനായ ലോക് വാദിക്കന്നു. എന്നാൽ ഈ അറബിന്ദവത്തിന് രണ്ട് മുഖ വശങ്ങളിൽനിന്ന് പ്രഭേദക്കപ്പേണ്ട സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവാ, ഷുഡ്വികമാരിൽ നിന്നും കഴിത്തെ തലമുറകളിൽനിന്നും മരജ്ഞവർദ്ധത്തിൽ നിന്നും പാരമ്പര്യമായി ലഭിച്ച അറബിന്ദവത്തു ഒരു പ്രത്യേകതയും ഉണ്ട് അറബിന്ദവമാക്കന്നു. അപ്പോൾ ഒരു വ്യക്തിയുടെയോ സമുദായത്തിന്റെയോ സംസ്കാരം പരമ്പരാ സിലവും പ്രത്യക്ഷസിലവുമായ ഈഅറബിന്ദവങ്ങളുടെ സമീക്ഷനമാണോപരിയാം. ചിത്രവുത്തി സമജമാണൊന്നുള്ള വാദത്തെ നിരാകരിക്കുന്ന ഫലാക്ഷമതക്കു അറിവാസകലം സൃഷ്ടിമാത്രമെന്ന കാര്യത്തോ പ്രേരണാവരെയുള്ള വിവിധമാർഗ്ഗങ്ങൾ മികളായ ചീറ്റകമായും, ലോകത്തിൽ ചീറ്റിക്കയ്ക്കും പറക്കും ചെയ്തിട്ടുള്ളവയ്ക്കുവെച്ചു ഉത്തമങ്ങളായവയേണ്ടുള്ള പരമിചയങ്ങാട്ടക്രമിക്കുന്ന സംസ്കാരം നല്കുന്ന നീതിയിലുള്ള ഒരു ഭേദഗതിയും വിശ്വാസ്ത്വത്തിൽനിന്നും സജീവതമാകുന്നതാണെന്നു ശക്തിപൂർവ്വം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഭേദഗതിയില്ലാതാൻനിന്റെ അസ്ഥിവാരമെല്ലാം സ്ഥിതി വരുമ്പോതു ഭേദഗതിപ്പാശയിലും മാത്രംപാശയിലും, അതിന്റെ വേണ്ടംവിധമുള്ള പരിപോഷണത്തിലും മുഹമ്മദ്ദന്തി ദ്വാരം ആണ്. സിദ്ധാന്തം അവശാരിപ്പിച്ചുകൂട്ടുകയും മതി; ഉടൻതന്നെ അംഗീകരിച്ചുകൊള്ളുമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രധാനമാണ് പ്രാണിപോലും ഭേദഗതിയവില്ലാത്രാണപാലന്തിരി ഇംഗ്ലീഷ്യാദി ഇംഗ്ലീഷ്യാപാശയിലും ഉന്നാതപെടം സിലവിച്ചുത്തുപരുക്കുവെയാണ്, അതിന്തുടിക്കയുമാണ്. ഇംഗ്ലീഷ്യാപാശയിൽ വിശ്വാസ്ത്വാസം നൽകുന്നതു് അത്രാവശ്യകമാണൊന്നും ഇംഗ്ലീഷ്യാക്കപ്പാടെയുള്ള ഒരു ഭേദഗതിയും വിശ്വാസ്ത്വാസംപലംതിനിൽ ഇംഗ്ലീഷ്യിലും പ്രാഥമ്യം ലഭിക്കേണ്ടതാണൊന്നും ഉള്ള അഭി

പ്രായത്തെ പ്രാചീനകാലത്തിന്റെ അതിപ്രധാനമായ നിലയിൽ ലാറ്റിൻ, ഗ്രീക്ക് എന്നീ ഭാഷകൾ നിഹനിച്ചു കളിഞ്ഞു. ആയുന്നികമായ ആംഗ്ലോയാസംസ്കാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമസ്ഥാനങ്ങളിൽക്കൂടും ഗ്രീസിലെയും റോമിലെയും പാരി ഷ്വാരമാണെന്നുള്ള വസ്തു സുപ്രസിദ്ധമാണെന്നും. ഇംഗ്ലീഷിനുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി അനേപ്പശിക്കാൻ നിയമിതമായ ഒരു വിഭാഗമാണെന്നും സമർപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു:—

“ബ്രിട്ടിഷുവീപ്പങ്ങൾ ഉംഗപ്പേടെയുള്ള യൂറോപ്പിന്റെ അധികഭാഗങ്ങളിലെയും നിയമം, സമുദ്രാധികാരം, ഭാഷ എന്നീ വയ പരിപൂർണ്ണമായി ഗ്രാമിക്കവാൻ ലാറ്റിൻപരിഷ്വാര തത്ത്വാദിയുള്ള പരിജ്ഞാനം ഇപ്പോഴും ഫീച്ചുക്രൂക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്.” ഗ്രീക്കിനാശിത്രമാകട്ട, ഇന്നും നിജീട കലാഭ്യാസത്തിന്റെയും ഉൽക്കുഷ്മമായ കാവ്യപ്രിം നീകൾ തത്പരിക്കുന്ന ഏന്നിവയുടെയും എററവും ചേച്ച തന്നെപ്പറ്റിയും സമുദ്രവുമായ ഉദ്ദേശമസ്ഥാനമാക്കാം.” ഇതു വിശദിച്ചും വാസ്തവമാക്കാം. എന്നാൽ മല്ലകാലങ്ങളിലെയും പാശ്ചാത്യലാക്കണ്ടിലെ അഞ്ചാനപുന്നത്താജിവനകാലത്തിലെയുംപോലെ ‘തെ ഭേദിയവിഭ്രാംഭാസപഖതിയുടെ ദിവ്യാംശമായി ലാറ്റിൻ, ഗ്രീക്ക് എന്നീ ഭാഷകളെ ഉപയോഗിക്കാൻ’ ഇന്നിയും സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്കാലിക്കരിക്കാവുന്ന അഭിമാനരേതാട്ടക്രൂട്ട് കൂടി മററി വിചാരിക്കുന്നതു തെ ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഗ്രീക്കിന്റെയും ലാറ്റിന്റെയും സ്ഥാനം പിടിക്കാവുന്ന മഹത്തായ ഒരു പ്രതിഫല്ലക്കൂട്ടാണ്. അതും, സമുദിയാലും വിചിത്ര തയാലും മിക്കവാറും പ്രത്യേകതയുള്ള തെ സാധിത്രയേതാട്ടക്രടിയ, സ്കേപ്പിയർ, മിൽററിൻ എന്നിവയുടെ ഭാഷയാണുണ്ട്. അടുത്തലായി, ഇംഗ്ലീഷുസാധിത്രയും വളർച്ച ചെയ്യുന്നതിനിന്നും അനവധി കാലാവള്ളങ്ങളിനിന്നും ഒഴു

കിയെത്തിയിട്ടുള്ള ഫേഡറേറ്റോറ ശക്തികൾ അത്ഭുതകരമായി സമ്മിശ്രം ചെയ്തിരിക്കുന്നു; തന്മൂലം ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയാൽ മാറ്റമായും, ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യം പ്രധാനപാർവിഷയമായും സംസ്കാരത്തിന്റെ പരമാഭ്യാസങ്ങളെ പുഴുമാക്കുന്നതിനും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽത്തന്നെ ഏററെവും ഉഭാരമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം ധാരാളമായി സാധിക്കാൻ കൂടിയും.

ഒരേയിവിദ്യാഭ്യാസചാലതിയിൽ മാത്രഭാഷയുടെ പ്രമാണമാനം നൽകുന്നതിലുള്ള അതിയാധുധാന്വത്തെ പുരോഗതിയുള്ള എടുപ്പ് രാഷ്ട്രീജനേത്രം അംഗീകരിക്കുന്നു. ഷേഷപ്പെട്ടിരുന്ന സംസാരിച്ച ഭാഷയും, മിക്കറിനും അവലും ബിള്ടിങ്ഗു വിശ്രാംവും ധാർമ്മവും, ഓഫീസവും വർദ്ധിയവും മായ മെത്രിയെ ദൈർഘ്യികമിക്കുന്ന ബന്ധങ്ങളുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയും ഇംഗ്ലീഷുകാരനം, പ്രബുഭാഷയും പ്രബുകാരനം അമുഖ ജാമിൽഭാഷയും കൂതുവിധിത്തിലാക്കുന്നവും ആ വിധിത്തിൽത്തന്നെ മലയാളഭാഷയും മലയാളിക്കമാകുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ ആയിരിക്കേണ്ടതാക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയിലൂടെ നമ്മുടെ സംശയിത്രാജിത്തിനിന്നുമാത്രം നല്ലൊക്കെ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം സംസ്കാരത്തിന്റെ പരമോത്തേരുണ്ടെങ്കിൽ സാധിക്കാൻ പത്രാഞ്ചുമാക്കുമോ? നമ്മുടെ ഭാഷ അതിന്റെ ഇനാരത്തെ അലിവുഡിപരയിൽ പരിപൂർണ്ണവും അതുനാം അതുനികുവം ആരുയും ആരുയും ഒരു വിദ്യാഭ്യാസാജിഷ്ടുള്ളതിനും നമ്മുടെ ആരുവശ്യത്തിനു തികച്ചും ഉതക്കന്നാവെന്ന വിചാരിക്കാൻ മുഖ്യമാണെന്നും നമ്മുടെ നാട്ടഭാഷകൾക്കുവേണ്ടി ഏററെവും ശക്തിയോടുകൂടി വാദിക്കുന്നവയും ഒരുപക്ഷേ സമ്മതിക്കുന്നു. മലയാളം ഉൽപ്പാദിച്ചവും സൗംഘര്യമായ ഒരു ഭാഷയാക്കുന്നു; പരിമിതപരിധിയിൽപ്പെട്ടതെങ്കിലും അതിനു വളരെ ഉയർത്തരത്തിലുള്ള ഒരു കാച്ചിസാഹിത്യമുണ്ട്; കശാഗ്രമതികളുണ്ട് നിസ്സംശയം പുറയാമെങ്കിലും വിശാലമായ രാത്രേമിയിലുള്ള ജനങ്ങളിൽ ഒരു ചെറിയ വിഭാഗം ആ

ஒக்கு மாறுமானால் ஹை டோசு ஸங்ஸாரிக்கணாது”; அதுக் காலத்தில் விக்ஷபங்கே குறுப்பு எல்லின்கிண கோகிளியாலும் மலயாலூடோப்பியூத் அதிலென்ற கரவுக்கூடும் உள்ளது. விபூல மாய ஸங்ஸூதன்சாமித்ருதேனி மலயாலூடோப்பியூத உடைப்பா ஸமாக்கன; ஹக்காலாத்து, ஹங்கீஸ்திலென்ற ஸ்பாயிக்கால கதியில்லா காலாலாக்குலமாயும் ஗ஜ்ஸாவ்தித்ருவும் முடலால் பரிளைத்தமாயிவதன். ஹப்ருகாரமெழூமிக்கணாலும் ந மதுகெ ஸ்வாமித்ரும் ஹனம் அதிலென்ற ஸ்வாலுப்பாலையை தர ஸாங்கெயிடிடில். ஹத்தொன்றுரைஶ்கிலெ பூதித்து அதுகெ யபுவும்ஹானிக்கு ஜீவிக்கண உட்சுத்துநிலையுமாய கை யூவ ஏடுத்திலென்ற அதுவருப்புஞ்சலை துஷ்டித்தேடுக்குற்றுவால் அதிலை கெக்கொள்கிறதன்காலிடில். விழுாங்காஸ்தாலிலென்ற உடுக்கிழூப்பலம் பெற்றத்துமான்னால் பரியபூதின்; லோகபார்லமென்றும் ஸ்வ்ராப்பித்தெவுப்புஸ்தெல்லூம் மரைக்குத்து ஹக்காலாத்து பெற்றத்துப் பெற்று பரின்தால் அதிலென்ற அத்தும் லோகபெற்றத்துப் பெற்று மென்ன பரின்தால் அதிலென்ற அத்தும் லோகபெற்றத்துப் பெற்று மென்னால் கொர்க்கே ஸக்குபாய்த்திணோ ஸமிபவாஸி காலின்கிண வேற்பெற்கு தாமஸிக்கவால் கடியூக்கிடில்.

മാത്രാഷ്ട്രജം സംസ്കൃതത്തിനാം തന്മിലുള്ള പരസ്യം
ബന്ധം സൗഖ്യപ്രാഥമാകയാൽ അതിനെ ഉന്നനിപ്പിപ്പുരേഖാക്കയാ
വശ്വമില്ലപ്പോ. തക്കതായ രണ്ട്‌കാരണങ്ങളാൽ സംസ്കൃത
ത്തിറ്റാം അതിന്റെ ആകർഷകത നഞ്ചില്ലവെങ്കുമാത്രമല്ല
ഉണ്ടായിരിക്കും വേണം. നമ്മുടെ കവികൾ അതിന്റെ
വിശദാലംഘായ കാച്ചുസാഹിത്യത്തിൽനിന്നും ദർശനസാഹി?
തുന്തിയ്ക്കിന്നും ധാരാളമായി സ്വീകരിക്കുകയാൽ സംസ്കൃത
ജ്ഞാനം അല്ലെങ്കിലുമില്ലാതെ അവരുടെ കൃതികളെ ആ
സ്പർശിക്കാൻ യടമാർത്ഥിക്കില്ല. ഒരു ദാനാം
തരം മലയാളകാച്ചു സംസ്കൃതത്തിന്റെ തജ്ജമയാണ്.
ആ തജ്ജമ സകലകളാണുള്ളിടം പ്രചോദനാസ്ത്രിനാം ആ
യ ഒരു കവിയുടേക്കാണുള്ളതിനും സന്ദേഹമില്ല. മുകാ

തെ, പരിഷ്കൃതലോകത്തെ സീമാതീതമായി ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാചീനഹൈദവപരിഷ്കാരത്തിന്റെ മഹനിയതയെ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഈ സാഹിത്യത്തിലുണ്ട്. ഇക്കാലത്തു നമ്മുടെ ഭാഷാപ്രണായികളിൽ സജീവമായി വര്ത്തിക്കുന്ന നവചൈതന്യം, മറുള്ളവയുടെ ക്രട്ടത്തിൽ സംസ്കാരത്തിലെ ഭ്രാംഗമന്മാരുടുകൂടി ആഭിരുചി നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ കൂർമായ സാഹിത്യത്തെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുന്നതു് പഞ്ചാശാനിക്കു മെന്നു് സോത്സാഹം പ്രാണിക്കിക്കാം മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങളിൽ ഒരു വലിയവിഭാഗം മതസംജ്ഞയുമായ കാരണങ്ങളും ആ ഭാഷയു ഉപേക്ഷിക്കും ഇന്ദ്രിയിന്റെയോ അവബിശയയോ മലയാളത്തിലേക്കു സംയോജിപ്പാതെ ചെയ്യുന്നു. ഈ സംഗതി മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ എല്ലാക്കാരം അവരുപെടുത്താണെന്നും ഒരു തിനെപ്പറ്റി ഇതിനും മനസിൽവെച്ചുചെയ്യു പ്രസംഗത്തിൽ സർ, സി. റജരൻകുമാരൻ പ്രസ്താവിക്കുണ്ടായി. ഇതു് പരമാത്മാനന്നായാണു് എങ്കിലും കേരളത്തിൽ താമസമുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മതവിശ്വാസികളും മലയാളസാഹിത്യത്തെ ക്രട്ടലുായി പരിചുവരുന്നതു് ഒരു ഗ്രന്ഥക്കണമാകുന്നു. ഈ നവചൈതന്യം, ഒരു അധ്യാനികക്കവിക്കു എങ്കിലെ മുന്നൊച്ച കൊണ്ടപോകാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ളതിനു വഴിത്തേരാളിന്റെ മഹാദിനമരിയത്തെപ്പോലെയുള്ള കൂതി ആനന്ദപ്രദമായ ഉലാഹരണവുമാകുന്നു.

വർത്തമാനകാലത്തിലെ ഇൻഡ്യയുടെ ഈ പ്രത്യേകം എൻവിക്കു ക്രാന്തിക്രമാദം കാരണത്തുകൊണ്ടായിരിക്കുന്നതു്, പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ അതിരറ സ്വന്വക്തമാകുന്നു. ഈ സംസ്കാരത്തിന്റെ കിരണങ്ങാലും സ്വപ്നങ്ങൾക്കും സംസ്കാരത്തിന്റെ ദ്രോമങ്ങളും കൂടി പരമാണ്ഡളിലേക്കും കൂപ്പമണ്ഡളിലേക്കും ഇരഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങൾ

ചീലേക്കം നമ്മുടെ പ്രധിഷ്ഠികളെ പായിച്ചു. പലതുകൊണ്ടും ലോകചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യേകമായിരിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരത്തിലും ഉത്തമവും ഉർത്തുശ്വരമായതിനെ പുനരൈത്തമാനം ചെയ്യിക്കുന്നതിനും യഥാസ്ഥിതിയിൽ പരിപാലിക്കുന്നതിനുമുള്ള ഒരു ബലവാത്തായ ആഗ്രഹത്തെ അന്തോട്ടക്കുടിത്തെന്നു ആ കിരണജാലം നമ്മിൽ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യു. പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിലേക്കു നമ്മകൾ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഏകപ്രാബല്യപരാരം ഇന്ദ്രിയശാഖയാകുന്നു. ആ ഭാഷയാകട്ടേ വിസ്തൃതമായ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തേയും ശാസ്കൃതത്തേയും ചിന്തയേയും ബഹുപ്രേക്ഷിത്തകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ജനാധിപത്യത്തിനേറ്റിയും മറ്റു ജനകീയങ്ങളും ഒരു വാദമുണ്ടാക്കുന്നതുമുണ്ടാക്കുന്നു. ആയുനികരാഷ്ട്രീയമണ്ഡലം ലഭ്യമായി അതിന്തെയുമായിരിക്കുന്ന പാർലമെൻറിംഗം സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ചുവടാരായുന്നവയിം ജനാധിപത്യഭരണത്തേപ്പറ്റി പരിക്കുന്നവയായ വിഭ്രാത്മികൾ തിരിയുന്നതു ഗ്രീസുകാരരുടെ നേക്കാണ്. മുൻപുപരഞ്ഞത്തുപോലെ ഇംഗ്ലീഷിനെ പരിപ്പൂർവ്വമാക്കിയിട്ടുള്ളവയിൽ എന്ന് ഗ്രീക്കുസംസ്കാരമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേണ്ടാളും മിവുമായ ഒരു ഉർപ്പത്തിന്മാനമായിരിക്കുന്നവും മാത്രമല്ല ആയിരിക്കുംചെയ്യും; അതിനെ വിഹാനിക്കുന്നതായാൽ അതു ആത്മധനത്രക്കു തുല്യമായിരിക്കും. ഇംഗ്ലീഷുക്കാർ അഭികൊലണ്ടുള്ളിൽ ഇൻഡ്യയിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അസ്പദമുഖ്യാദിക്കാരും അനുഭവിക്കുന്നവും എൻഡും ഇൻഡ്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷുരാഷ്ട്രീയചിന്തകനായ ബുക്കിനേറ്റ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരഞ്ഞു പാഠിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നവും നാണ്യം പുണ്ണമാക്കായാൽ വിസ്തൃതിക്കുന്നാണെന്നുവെന്നാണ് പ്രഖ്യാതനായ, ഒരു ഇംഗ്ലീഷുപണ്ഡിതനായ പാരേതൻ, സർ, വാർട്ടർലാഭിയുടെ അഭിപ്രായം. പാശ്ചാത്യചിന്തയോട് ആയുനിക്കണാരത്തിനുള്ള കടപ്പാട്, അതുണ്ടം സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽ വിസ്തൃതിക്കുന്നാണെന്നുവശ്വമില്ല. വിഭ്രാംഭാസത്തിൽ ഉന്നതമായ ഒരു നിലയെ നിലനിർത്തണമെന്നു

നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരം എ.

സർക്കലാഡാസമേളനത്തിൽവെച്ചു " ഇത്തിടെചെയ്യു ഒരു പ്രസംഗതി തു ഇവിന്റെപ്രഭവവർക്കരാ വികാരാവേഗതോ എ അല്ലെന്നത്തിൽക്കയ്യണായി. പ്രഭവവർക്കളുടെ ഉപദേശത്തെ വിസ്തരിക്കുന്നപക്ഷം സംസ്കാരമെന്നു പരയപ്പെട്ടാവുന്ന അതുവസ്തു ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു " ഇവിടെ കുടുതലായി പരയണ മെന്നില്ല.

എപ്പോൾ വി. കെ. അമൃതപുൻപിള്ള,

എം. എ. (ബാംഗ്ല)

കൊച്ചിയം മലയാളസാഹിത്യം.

കൊച്ചിരാജുനിവാസികളിൽനിന്ന് ഭാഷാസാഹിത്യ തനിനു ലഭിച്ചതുകൂടി പോഷണം എത്രതേതാളിമിബാദനം അംഗിൾ ചരിത്രം അറിയാവുന്ന മലയാളികളെ മുച്ചിക്കുന്ന പീരിക. തെങ്കം ധരിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഭാഷയിലെ എത്ര പ്രധാനതേത പരിശോധിച്ച് നോക്കുന്നതായാലും അതിൽ കൊച്ചിക്കാരുടെ പ്രതിഭാപ്രതിഫലനം തെളിഞ്ഞുകാണാവുന്നതാക്കണം.

ഈനാത്തെ മലയാളപദ്ധതിസാഹിത്യത്തിൽനിന്ന് പിന്ന വെന്ന് ഒരു സാങ്കേതികാത്മത്തിൽ പരയപ്പെട്ട കിഴിപ്പാട്. ടന്ന ത്രാവയത്രു് രാമാനജൻകുഴു. തന്റെ തനിനു ജീവിതത്തിൽനിന്ന് അവസാനകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു് കൊച്ചിരാജുത്തിന്നു ഒരു വിഭാഗമായ ചിരുർഗ്ഗാമ തനിലായിക്കുന്നു. ഇന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു പാവനപാടുക അഞ്ചു അവിടത്തെ “ത്രാവമം” തനിൽവെച്ചു സുക്ഷിച്ചു് കൈ രൂപിക്കുന്നാർ ആരാധിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്നു സാക്ഷാൽ ശിശ്യനാരെ ശീച്ചുനിത്രിന്നപ്പുക്കും പിന്ന കിഴിപ്പാട് എന്ന പ്രധാനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോട് ഏറ്റവും അട്ടത്രാവനിക്കുന്ന പരേതനായ കവിതിലകൾ വരവും ശാമുമേനോൻഅവർകളും ചിരുർഗ്ഗതാലുക്കില്ലെന്നു ഒരു ഉത്തരമണ്ണാനമായിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ള കീഴിപ്പാടുകളുടെയും കവിതിലകൾ ഒക്കെ വിൽ ശൈരൻകുട്ടിമേനോൻഅവർകളും ഒരു കൊച്ചിക്കാരൻ തന്നെയാക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്നു സ്വപ്നങ്ങൾ വാടക്കാണേയിരിയും, സമിരതാമസം എറണാകുളത്രമാണ്.

ചന്ദ്രപ്രസഥാന്തരത്തിൽ പുനരോത്തിച്ചു പ്രമാണസ്ഥാന തെരുവാലക്കരിക്കന്ന മഹിഷമംഗലം (മഴമംഗലം) തൃപ്പി വപ്പേത്രിനടത്തുത്തു ഉണ്ടാകും (“വലയപുരം”) എന്നു. എന്നപ്രദേശത്തിൽ ജനിച്ചു വരുന്ന് ഒരു ഉയർത്തിപ്പുകവിയായിരുന്നു. നെന്മായാഡി പ്രസിലു ചംഡികൾക്കു റൂറുമേ കാവുരംസം പഴിഞ്ഞാലുകന്ന “ഭാരി കവയം” “ആരം” “കേരാദിപാദം” “രാസനക്രിയ” സ്വയംവരങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ അഭ്യന്തരം ബ്രഹ്മണിപ്പാട്ടകളും അഭ്യന്തരം എഴുതിട്ടണ്ട്.

തൃപ്പിവപ്പേത്രിനടത്തുത്തു ചിററിലപ്പുള്ളിയിൽവെച്ചു കടമാസംഭവം നടന്നാതായി വന്നിക്കണ്ണാതും, മൺിപ്രവാളകാവ്യമാലയിലെ നടന്നായകമായി പ്രശ്രേഖിക്കുന്ന മൺിപ്രവാള തുമായ “ചന്ദ്രോത്സവം” പ്രസ്തുതപ്രദേശങ്ങളോടു കാവ്യം ഓലമ്പെന്നുവും “ഹരികമാശിമലിരു”ത്തിലെ (അരിയന്തുരിലെ) ഭാവത്തിയിൽ പ്രത്യേകക്രതിയുമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു കേരളബ്രഹ്മണിന്നു കൃതിയാണെന്നാണു തിന്ന സംശയമില്ല.

ആട്ടക്കമെകളുടെ കുട്ടത്തിൽ മുന്നാണിയിൽനിന്നുക്കുന്ന “നാളിചരിത്”ത്തിന്റെ കത്താവായ ഉണ്ണായിവാർഡിയൻ ഔറി തെതാലക്കരെയും തൃപ്പിവപ്പേത്രമായിട്ടാണു താട്ടകമായി. നീറ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗം നാലിച്ചു തും. വാരിയൻ എഴുതിട്ടിട്ടുള്ള ചില പ്രശ്നങ്ങൾ നാണ്ഡം അഭ്യന്തരം തൃപ്പിവപ്പേത്ര വടക്കംനാടുക്കേണ്ടതു തെരക്കരിച്ചുനാഡിയിരുന്ന ഭക്ത്യാദരങ്ങളെ വിശദമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവയാണ്.

സംസ്കാരത്തിൽനിന്നും മലയാളത്തിലേക്കു നാടകങ്ങളെ തജ്ജമംചെയ്യുന്നതിനു മാതൃകകളായി പ്രശ്രേഖിക്കുന്നവ

യായ അത് പ്രസിദ്ധത്തികൾ ആരുടെ പാണ്ഡിത്യത്തോടു കവിതപത്രങ്ങളിലും കൈയ്യേറ്റിയിരിക്കുന്നതു്, അതു മാത്രം സ്വന്തമായി — ചീറ്റുർ ചവവത്തിൽ ചുത്രുക്കട്ടി മന്നാടിയാർ — തൃപ്പൂഡിവപേരുത്താമസിക്കുന്ന കാല തത്താണി സാഹിത്യത്തിൽ തന്നെ സ്ഥാനം ഉറപ്പുചെയ്യുന്നതു്. മലയാളത്തിലെ സപ്തത്രംനാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഈ ഒന്നുമുമ്മായി പാരിഗ്രാമിച്ചു വിജയംനേടിയ മഹിളാരത്നം കൊച്ചിയിലെ മെച്ചപ്പെട്ടിയ തിരവാടകളിലെന്നായ തോട്ട ജ്ഞാനക്കേടു രേഖാഗമായിരുന്നു. ശ്രീമർത്തി ഇക്കാവുമ്മയെ തുടങ്ങി പല സ്കൂളുകളിൽ സാഹിത്യരംഗത്തിലേക്കു സബ്രഹ്മണ്യം പ്രവേശിക്കുവായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവവരിൽ ദ്രോപക്ഷം ഗ്രൂപ്പ് പതിച്ചിട്ടുള്ളതു ഗദ്യരാവായിലുണ്ടാലും, പക്ഷേ സാഹിത്യക്കേഡത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ സിംഗിച്ചിട്ടുള്ളതു പുസ്തകങ്ങളും എത്തുപറ്റിയ ഇക്കാവുമ്മയുടെ കാലഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൊച്ചിക്കാരായ സ്കൂളികൾ പദ്ധതികൾ നിന്മക്കുകയുണ്ടായാട്ടില്ലെങ്കിലും അവവരിൽ പലകം നല്ല കവിതാവാസനയുള്ളവരായിട്ടുണ്ടെന്ന് വണ്ണാക്കാവുപ്പേരിലും അവർ വെളിവിക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

മലയാളത്തിലെ ദ്രശ്യകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽ സംഗീതനാടകം എന്നേന്നായ തുതനമാർപ്പം തുറന്നകാണിച്ചു “സംഗീതനേന്നും പ്രസ്ഥാനും തന്നെപ്പറയകത്താവായ ശ്രീമാൻ ടി. സി. സംഗീതനാടകം. അമ്പുതമേനോൻ തൃപ്പൂഡിവപേരുത്തിലെ ഒരു മാനുകളുംബാധമാകുന്നു. സംഗീതനാടകക്കാലൗഴിത്തനാടിൽ ഇന്ന് കൊച്ചിക്കാജുടെ കുട്ടത്തിൽ അഭ്യന്തരീയനായ പണ്ഡിതർ കെ. പി. കുറുപ്പൻ (കവിതിലകൻ) അവർകൾ രഹിച്ചിട്ടുള്ള പല തുടികളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കവാനിരിക്കുന്നതെയുള്ളൂ. ക്രാന്ത ശ്രീമാൻ ആന്റ് ഡ്രൂസ് തുടങ്ങിയ പലകം സംഗീതനാടകമെഴുതുന്നതിൽ തങ്ങൾക്കുള്ള വെവിലുംപുത്രത്ത് പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ഇന്ന് “അലക്കരിക്കുന്നവാട്ടു്

ഈപ്പന്തിൽ ചെറുകമ്പകൾക്കുന്നാപോലെ, പട്ടം തനിൽ വണ്ണക്കാവും അംകാണബ്ലൂ ഇക്കാലത്തു പ്രചാരം വണ്ണം പ്രാചുര്യം കുറഞ്ഞതു്. മലയാളവണ്ണ കാര്യസാന്നാജി; തനിലെ ചന്ദ്രവത്തിനായ “കുവി സാവംഞ്ഞമൻ” വള്ളത്തേരാറു ഇനിച്ചുതു് ഗ്രീട്ടിഷ്ട് മല ബാറിലുണ്ണാവാരികിലും, സ്ഥിരവാസംകാബിട്ടു ചിഹ്നപ്പെട്ടു ചെയ്യുന്നതു് ഒരുദ്ദേശ്യത്തിലെ ശിഷ്യങ്ങളും അന്ന ചായികളുമായി ടട്ടനേക്കം യുവകവികൾ ഇന്ന് കൊച്ചിരാജ്യ തനിൽ പല നധാനങ്ങളിലുമിരുന്നുകൊണ്ടു കാവുവും വണ്ണം യാംചെപ്പു കൈമുളിയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതുമെന്തു്. എന്നാൽ ഇവരുടെക്കാഴ്ചല്ലോ മുന്നുതന്നേ, കൊച്ചിക്കാരായ പല കവി റാഫ്രം വണ്ണക്കാവുപ്പുണ്ണമാനത്തിനു ഉൽക്കുപ്പം സന്ധാരിക്കുക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു് പക്ഷേ അവങ്കുടെ മുതികൾ ഇന്നാത്ത നവീനനാന്വേഷായത്തിൽനിന്നു പലതുകൊണ്ടു ചുത്രസ്ത്രായിരുന്നു വടക്കൻപാട്ടകളിലെ വിഷയങ്ങളും സപ്രീകരിച്ചു നേരാംതരം പത്രമലയുള്ളകാവും ഭൂപ്രതി പ്രശ്നപ്പിനേടിച്ചിട്ടുള്ള കവിതിലുകൾ കുട്ടൻ നാരായണമേ നോൺ അവർക്കും മഴമഗ്രേലത്തിനെന്നു സ്പജ്ജരജനം, കൊച്ചിസക്കാരിയ്ക്കിനു അട്ടത്തിന്റെപരിപ്പിരിന്തു ഒരു ഉദ്യാഗസ്ഥനും, തൃപ്പിവപേരുതിൽ നധിരവാസമുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെ മാനുനമാക്കുന്നു. ഇട്ടേറം കാളിഭാസൻറെ ഭിക്ഷതുരി കമൈഡ്യം മലയ്ക്കുത്തിൽ തജ്ജമചെപ്പു പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു് ഇവിടെ സുരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഫലിതരസമയങ്ങളുായ ചെറുകടകളുടെയും ദാസനാഭാസ്പുരങ്ങളുായലും കാവു കാളിക്കും കര്ത്താവായ ടുവിൽ കുത്തുക്കുറ്റുമുന്നേൻ കുണ്ടരിനേപ്പാലേതന്നു ദേ കൊച്ചിക്കാരും കൊച്ചിസക്കാരും കൊച്ചിസക്കാരും മനസ്സിലുായ പ്രസംഗങ്ങളും മുന്നാൽക്കുടാതെ ഏഴ്തിന്നാൽ പ്രസിദ്ധിനേടിയ അകാല

பரிணமத்தியை வி. ஸி. வூலதுஷ்புளிக்கெட அர் ஸ்காலிகமாய ஜிவிதம் தூதிவபேருளைஞாட் நாங்காபுகா ஸே ஸ்ரூப்டிதமாகினா.

சட்டஸாவித்துதின்ற வழந்தே சட்டமாய விய த்தித் ஸஹாயித்தித்து சில உத்தமமானிக்கர கொத்தி சட்டம். ராஜ்ஞாஸ் அதுவிர்வீதித்தித்து. ஸ்ரூப்டமாய டாப்பித் படங்களை மிதமாயும் உசிதமாயும் பு யோகித்து, அதுமையானதுபமாய நிதியித் தலயாநாலும் ஏதுவாகாரமிக்கனவச்சு மாந்தங்கங்களைய விவியோ பநூல்ஸங்கூக்கங்கை “விழாவினேவினி”, “ரஸிகரணி வி”, “மஂகாலோயம்”, “அதுதமபோக்கினி” முதலாய மா ஸிக்கர டாப்புகள் அதிவுறவிதை ஏதுதலூங்கார த்தித் தானாகுலித்தித்துவைக்கா கேரளியக்கல்லூங் அரிருத்த தங்களையு புஸிலஸாவித்துகாரமாரைத்தியதும், பி னித்து புகாரலேக்கேநாட்டுக்கி புதாவிர்வீதித்தித்துமாய அநெக்கங்குபவயன்கள், அதுவூர்யிக்கர செந்தமகர, சாபூர்மங்கள், காருப்பங்கள், நாடகங்கள் முதலாய. புதுத மாஸிக்கர மங்குமாயிக்காஸ் அதும் புகாரிப்பு கங்கூதித்து.

இங் ஸ்ரூப்டாவித் காங்குத்தும் தூதிவபேரு சமு அது புவில் முதுாய கைத்துக அயிதுத்தான் டாப்புக்கேவ எடு செதித்து நைக்கலை அநெபூரிக்கைத்தித் தங்கள் தேவை. அது துதால்தயுக்கை பரமகாபூர்யாயி வாப்பாங்கம் ரிக்கமெநாத்து விவிவாதமாக்க. அவரை ஸ்ரூப்புயித்து புதேகும் புதூர் வயோருமாயித்துக்கீ. அவதை ஸஹாயவும் போதுாவந வுமிலூர்யிதெனக்கித், விபூதிரோமஸிக்குய கெக்கங் கைத் தைவாத்து, ஏதுமா தூதுக்கெறுங்கிரி, டி. ஸி.

പരമേശപരൻമുത്തത്തു് എന്നിവക്കെടും മറ്റും അഗ്രാധിസം സ്ഥതചാണിയിൽ ഇപ്പോൾ കാണുന്നതിനിൽക്കും, മലയാളം ഹാപ്പോഷണാത്മം വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടുമായിരുന്നവോ എന്ന വളരെ സംശയമാണോ്. എന്തെന്നാൽ, ഏതു ഭാഷ യുടെയും ചരിത്രത്തിൽ ഒരു ദശയിൽ സാഹിത്യക്കാരന്മാർക്കു് അവലംബമായി നിൽക്കുന്നതു് പ്രസാധകന്മാരും മുദ്രാലയാ ധിക്രത്തായമാണെന്നും, മലയാളത്തെസാഖ്യാദിത്തത്തോളം ആ ഒരു ദശ ഇന്നിയും തീരെ കഴിത്തുപോയിട്ടില്ലെന്നും സ്പുഞ്ചമാകുന്നു.

അതുപോലെതന്നെ മരുഭാഷ ദശയിൽ സാഹിത്യ തനിശ്ചേരി വളരു് പ്രക്കാശാരങ്ങളും രാജാക്കാഡമിക്കളും ആത്മ തിച്ചാണിപിക്കുന്നതു്. അവർ സ്വപ്നമേഖ സാഹിത്യക്ക്ലാറിയിലിരിങ്കി പ്രയറുന്നതിനാ പുരമേ, സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു് വോക്കുന്ന ആത്മവേദങ്ങൾ, പ്രചോദനവും, പരിശീലനവും, പ്രോത്സാഹ നും നൽകക്കുട്ടി ചെയ്യാറുണ്ടോ്. കൊച്ചിരാജ് ഗ്രാമക്കുട്ടിക്കളും രാജകുടംബം മേൽപ്പറത്തെ സംഗതി കൈ സവിശേഷം ഉഭാഹരിച്ചുകാനിക്കുന്ന നേരാക്കുന്നു. കൊച്ചാട്ടപ്പുറകോവിലക്കം എത്തുകാലത്തും ഒരു വിദ്യപരിപാലനമായിട്ടാണു പരിലംഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വിദ്യാർഥി എഴുതുന്നവരും, “കവിസാവ് ഭേദമാർഥം” കൊച്ചുന്നിതുന്നവരും, “സംശയാദി കവിക്കിരിടമണി” കൗൺസിൽക്കുന്നതുന്നവരും എന്നീ തുടർന്നി കളിടെ കാലത്തു്” അതു പിശേഷിച്ചും ഒരു സംസ്പത്തിന്തെ നാംഗമായിരുന്നു. ഇവരിൽ “വിദ്യാർഥം” തന്നുരും പ്രാധാ സ്കൂളും ഒരു സംസ്കൃതകവിയായിരുന്നവും, അഭ്യർഥം മലയാളത്തിലെഴുതിട്ടുള്ള ശാന്തത്തികളിൽ പ്രത്യേകമായ ഒരു മാധ്യമുള്ളവും കേളത്തുകവും കളിയാട്ടനാതായി കാണുന്ന ണക്കു്. “കവിസാവ് ഭേദമാർഥം” എൻ്റെ കല്പനാശകതയിൽ വിമർശനപാടിവും ധിക്രംബനാബലവും വിദ്യപരിപാലനമുണ്ടാകുന്നു.

മഹാകാവ്യം, വണ്ണയകാവ്യം, നാടകം, ഭാവിയപ്പെത്തഗാനം എം എന്നിവയിലെല്ലാം അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രതിഭാതുപെ പതിച്ചിട്ടുണ്ട് സമകാലിനങ്ങളായ പരിശാസ്യിതികളെ ഒപ്പുണ്ടാക്കിയോളം പഠിച്ചിരുന്നു പകത്തിക്കാണി ചൊന്ത ഒരു പതിയ പ്രശ്നകാവ്യപ്രസ്ഥാനവും അദ്ദേഹം മലയാളത്തിൽ നടപ്പാക്കിട്ടുണ്ട്¹. മഹാഭാരതത്താർജ്ജമയെന്ന ഗംകിടാതുത്യം ആത്മാനുജനകമായവിധി നിവർത്തിച്ച “കേരളഭ്യാസം”-നെ അഭിനന്ദിക്കാത്ത ചരാരം കേരളത്തിൽ ഉണ്ടാക്കാകയില്ല. കുവിതാവാസനാജുടെ താഴ്ത്തിച്ച ശ്രദ്ധയിക്കം മറ്റാ ചീഞ്ചാട്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്². പച്ചമലയാളം ഉപദായിച്ച ഫലിതരേതാടക്കുടി കുവിത എഴുതുന്നതിൽ അന്യാദശസാമ്പത്തിപ്പം ഉദാഹരിപ്പിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം ഇന്ന തന്ത വണ്ണയകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അതിപിതിതാക്കാണുവി ദിംബരാളമായിരുന്നു. ഇപ്പു മുന്നു പണ്ണിതകവികൾക്കും പുരാഡേ, തക്കം, ചുംകരം, വേദാന്തം, ജൈനത്തിഷ്ഠാ, നാട്യവിഭാഗം, സംംഗ്രഹം, തച്ഛംശാസ്ത്രം മുതലായവയാൽ അബ്ദാമാന്ത്രം പ്രാവിഞ്ചം സംഖാചിച്ച പ്രസിദ്ധാന്മാരായിരുന്ന അഭന്നകം വിദ്യാനാർ കൊച്ചങ്ങളിൽ കോവിലകത്തു മി.ക്ഷേംഡം എഴുപ്പായിട്ടുതും, പ്രശ്നാഭിക്ഷകങ്ങളായിട്ടുണ്ട്³. കൊച്ചങ്ങളിൽ കോവിലകത്തുതും അതിന്റെ പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലുംവെച്ചു ഒരു ദിന്വികാസം പ്രാപിക്കുവാനിടവന്നിട്ടുള്ള കുവിച്ചുപ്പാളാളുടെ സംഖ്യയാകട്ടെ, ഒരുവിധാനതിലും നിസ്സാരമായിട്ടുള്ള ദന്തം. ചെവായൻനിന്നിന്നുംപുതിരിപ്പാടാണ്, ശാഖാത്തി, നട്ടും, ചാവക്കാര, ചുറ്റേണാട്ടം, കാരത്രുളിയിൽ ഓച്ചുതുമുന്നോൻ എന്നി ഒന്നെന്ന കേളിക്കെട്ട് അബ്ദംപ്പും കുവിച്ചുമാക്കു കാവ്യവ്യാപ സാധാരംപര എറുവും അനന്തരലുവും അഭിന്നം പ്രദാനമായ ഒരു അനാറിക്ഷമായിരുന്നു കോടിപിംഗേശപ്രാംഘാർ നിർമ്മാശു കൊച്ചത്തിന്നുതും⁴. അതു അനാറിക്ഷമായിരുന്നു ജനിച്ചുവരുന്നും, അബ്ദിട്ട അട്ടാന്തകാലാംവരെ പരമകോടിയിൽ പ്രേജ്ഞപലാച്ചിരുന്നതായ പ്രശ്നകാണ്ഡംപും മാറ്റുവാൻ സ്വാ

യത്തമാക്കി, സാഹിത്യ ത്തിലും ശബ്ദനുത്തിലും ഒരോംകണ്ണം സുന്നമതപാശിത്യംനേട്ടി, കൊട്ടണ്ണപ്പുൾ വിദ്യപ്രഥ അങ്ങെൽത്തിലെ ഭിഷ്മാരുദ്ധപ്പും ശ്രീമാൻ കുന്നേഴ്ത്തുപാമേ ഗ്രഹമേനാൻ ഇന്നും സ്ഥാവം വത്തിക്കുന്നണ്ട്¹. ഇത്തോറ ത്തിനേരം ശിഷ്യർഹാരായും മറ്റും അവിഭാഗങ്ങളും അനേകം യുവാക്കന്മാർ, കൊട്ടണ്ണപ്പുൾനും സാഹിത്യത്തിൽ പ്രഭേദങ്ങളും പാശഭ്യഥ്രം സ്ഥാനം തീർന്നു കൂടിയുള്ളകളിൽക്കൊതിരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകാണുന്നതു² എന്നെങ്കണ്ണം ചൂരിച്ചുവരാതിരിക്കുന്നതാണ്.

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനേരം അഭിവ്യുഖിയിൽ അഭിനന്ദന നിയമാധികാരം ഒരു കൂട്ടാംഗമായാണ് ആഭിവ്യുഖിയിൽ അഭിനന്ദന

പ്രിച്ചപോന്നിട്ടുള്ള മരുരായ മൃദ്ഗംഞ്ജത്തിൽ
കൊച്ചി മത്ര കൊച്ചിരാജക്കുടംബവും: അതിലെ അംഗ
രാജകുടാംബം അഭീതു പലതും ഉത്തമസാഹിത്യകാരന്മാരും
പിശ്ചത്രണനിന്നിട്ടുണ്ടെന്ന മാത്രമല്ല, സപ്ത
ആകൃതികൾ പലതും നിമ്മിക്കുന്നും ചെയ്തിട്ടാണ്³ തുപ്പണി
തുരന്തം സംസ്കൃതപാരശ്രാലയിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും വരുത്തിൽ
നേട്ടത്തുകാണുന്ന ദൈനന്ദിനിൽച്ചിലപ്പാനും കമകളികൾ പ
ണ്ടു കൊച്ചിയംജ്ഞം വാണിജ്ഞാന ഒരു മഹാരാജാവിനേരം തു
തികളായിട്ടുണ്ട് കനകാക്കിവയ്ക്കുന്നതു⁴. കമകളിട്ടും തി
കഞ്ഞിരുത്തും കാണുവാനുള്ളിട്ടും നിർബന്ധമില്ല, അതോടുകൂടി
തന്നെ ഒരുംഗിലും അടിക്കഴിഞ്ഞതു കൂടം മരുരായിഡിവസം
അതിവർത്തിക്കാതെന്ന ദുഃഖനിശ്ചയവും ഉജാകായിരുന്നു എന്നും
അഭിനന്ദന തന്നെ അതുവനിബുദ്ധത്തിക്കായി തുറിയും ചി
ലപ്പാനും കമകൾ താന്നതന്നു എഴുതിയുണ്ടാക്കാം എന്നും
മരുമാണും എത്തിയും ഘോഷിക്കുന്നതു⁵. എത്തായാളും
തിരുമനസ്സിലേക്കു അട്ടക്കമൊപ്പം സ്ഥാനത്തിൽ അണാമാ
ന്നുമായ പുതാച്ചത്തിയും പ്രാവിഞ്ഞവുമണായിരുന്നു എന്നും
ഈതിനു സംശയമില്ല. സാഹിത്യകാരന്മാരും പ്രോത്സാ

ഹിസ്റ്റിക്കനാകാത്തിൽ, കൊച്ചിരാജാക്കമൊക്കെടായിന്നന്
അന്നഭാവത്തു “രാജരതനാവലീയം” “തെൻകെലുംസന്ന
മോദയം”മുതലായ പഴയചന്ദ്രകൾ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നവാം കൊച്ചിയിലെ
ങ്ങൾ മഹാരാജാവിനെ ക്രമാന്വയകന്നാക്കി
കൊണ്ട് പ്രശ്നപരമായി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള “രാജരതനാവ
ലീയം”ത്തിനാ ചരിത്രസംഖ്യമായ ഒരു ധമാത്മസംഭവ
മാണ് അനുഭാവമായി നിൽക്കുന്നതു് എന്ന പലങ്ങൾ വിശ്വ
സിച്ചുവരാന്നവാം. “തെൻകെലുംസന്നമോദയം”ത്തിന്റെ
ആരുഭ്രാംജൈളിൽ കൊച്ചിയിലെ പല രാജാക്കമൊരും ച।
രാജാരാജാവിച്ചു കാണുന്നവാം ഇവാണും പുരോഗം “നാ
രാധനിയം”പ്രഖ്യാവും ഒരു ഗോത്രിശാത്രിതന്റെ തൃതി
ഡായിറ്റിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചവാൻ ചില കാണ്ണങ്ങളും
ബാം. മലയാളത്തിലെ ശാന്തസാഹിത്യം നോക്കുന്നതായാൽ
അതിലെ ചില അനുലൂപ്തരാജ്ഞികൾ കൊച്ചിയിലെ തന്മാട്ടി
മാർ സന്ധാരിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളവയാണെന്നു കാണുവന്നതാ
ണു്. പ്രഥക്കമാരിൽ പണ്ഡിതൻ എന്നപോലെതന്നെ
പണ്ഡിതന്മാരിൽ പ്രഭുമായി പ്രശ്നാഭിക്ഷകനു “സാഹിത്യ
ക്ഷേലൻ” രാമവാദം അപൂർത്തനുരും താതമനസ്സകൊണ്ട്
കൊച്ചിരാജകുടംബത്തിനു കൈമളിയോടുള്ള മാമുളബന്ധ
തെന്നു പൂർണ്ണമായി അഭിമാനകരമായ വിധ തോർപ്പം പുലത്തിൽ
കൊണ്ടപോതുന്ന ഒരു സഹാദിരിശ്രേണിയാക്കുന്ന വാ
സനകൊണ്ടം വായനകൊണ്ടം ഭവിഷ്യ പുന്നവികാസം
സന്ധാരിച്ചിട്ടുള്ള ഇട്ടേരാ ഗദ്യത്തിലും പാല്പരതിലുമായി
മിക്ക പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പ്രതിനിധികരിക്കുന്ന കാവ്യങ്ങളെ
ഭക്തിചന്ദനകൾ മാത്രമല്ല, ഭാഷാകുടംബത്തിലെ പഴയ മുതല
കൾ പലതും കരാട്ടുതു് കൈകാല്പം ചെയ്യുന്നവിഷയ
ത്തിൽ വഴിതെളിച്ചു കാണിക്കുകയും ചെയ്യിട്ടുണ്ട്. കൊ
ചുഡിയിൽ അട്ടത്രാജായിട്ടുള്ള മുന്നു മഹാരാജാക്കമൊരും
മഹിത്രപോഷണം.തന്നെ സംഖ്യയിച്ചു പ്രത്യേകം താല്പര്യം
പ്രാണിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരെതു. അചിരകാലംമുമ്പ്

മിവാഗതനായ വാഴുരെയാഴിന്തര വലിയതനുരാൻ തിരുമ
നസ്സിലെ ഭാഷാപോഷണാലിലാപിഷ്ടിക്കിണ്ട സൗഖ്യങ്ങൾ
അംഗീണം രൂപുണിത്രുര നാംസ്⁹ആതമഹാപാംശാലയ്ക്കുാ, തു
ചുവിവപേത്രു ഭാഷാപരിജ്ഞാണക്കണ്ണരിയും. ഈ കമ്മൻറി
അട്ടതതകാലത്രു¹⁰ ടെച്ചുഉരു മലയാളത്രമജ്ഞൾ പ്രവിശ്വി
കരംക്കയും സാഹിത്യകാരന്മാരു സഹായിക്കകയും ചെയ്തി
ടുള്ളതിനുപരിമേ സമസ്യകേരുണ്ടാവിത്രുപരിഷ്ടിക്കിണ്ടു
പ്രതിയിസന്ദേശമുന്നുനും അതിക്കും ആളിക്കും ആളിമുഖ്യജ്ഞിക്കും രൂപുണി
പേത്രുവെച്ചു നടത്രുകയും ഉഗ്രായിട്ടുണ്ട്¹¹ രാജഘട്ടമുഖ്യ
നാശ വാഴുരെയാഴി. നൃത വലിയതനുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ
അരാരാഹമിയായ അരാതംതിരുന്നാടം മഹാരാജാവും തിരുമനസ്സിലെ
കൊണ്ടും ഭാഷാപോഷണവിഷയത്തിൽ തന്നെ വാദപൂ
രബ്ദ്ധി തന്നെ മാരാളക്കുട്ടവാൻ കഴിയുന്നതു യഥിച്ചു. തീര
വന്നതപുരം ബി. വി. ചന്ദ്രകാര്യാലയിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധീ
ആതമായ “ചുരാണാവലി” അരക്കേഡാനിനാണല്ലോ സമസ്തി
ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു¹² വിശേഷിച്ചു, ബിരുദനാമങ്ങൾ കൊട്ട
ഇതു¹³ സാഹിത്യകാരന്മാരു ബുദ്ധമാനിക്കന്ന സന്തുംബം
അരക്കേഡാനിക്കും ഷാഖ്യപ്രഭൂത്വത്തിഡിവസമാണും ഇംപ്രൂ
മമായി എപ്പെട്ടുത്തപ്പെട്ടതു¹⁴. കവിസാംഭവമൻ കൊച്ചു
ഞിത്തനുരാം, അരക്കേഡാനിക്കും കാലശ്രേഷ്ഠം വള്ള
തേതാം നാരാധാരമനോൻ അവർക്കുംകും, ക്രൂരത കു
വിതിലകൻ ടെച്ചിൽ ശങ്കൻകട്ടിമേനോൻഅവർക്കുംകും
ബിരുദനാമത്തിൽ ഒരുമേ, പ്രതിമാസം ഒരു സംഖ്യ ആ
ജീവനവേതനമായി തിരുമനസ്സിക്കാണ്ട്¹⁵ കല്പിച്ചുനബദ്ധിക്കു
കയുമണഡായിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ കൊച്ചിയിലെ സിംഹാസ
നത്തെ അധിനാഭരണംവെച്ചുങ്ങളുണ്ടായി മഹാരാജാവുതിരുമന
സ്സികൊണ്ടും സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ നല്ല പ്രജ്ഞിയത്തു ഒരു
പണ്ഡിതപ്പെട്ടനാകന്നു. അവിട്ടുനു കേവലം ഒരു ഭാഷാവി
ശ്വസനോ, സാഹിത്യരസികനോമാത്രമല്ല—പിന്നെയോ—
കേരളത്തിലെ പ്രശ്നകാവുപ്പമാഞ്ചത്തസ്സഃവന്നിച്ചിട്ടുണ്ട്

ಎತ್ತಾಲ್ಲಿಂ ಈ ಅಧಿಕಾರಿತಪ್ರಮಾಣಾಂಕುರಿಯಾಕಣ. ತಿಂತ
ಮನ್ಯಾಲಿಲೆ ವರ್ಕ ಗ್ರಂಥಾವಾರತತಿಂತ ಇತಿಹಾಸಾಲ್ಲಿಂ ಅಧಿಕಾರಿ
ತಾಜ್ಞಾಲ್ಲಿಮಾಯ ಟೆಕೆನಿಕಂ ಪ್ರಶ್ನಾವ್ಯಾಖೆಂ ಸ್ಪಷ್ಟಿಕ್ಕಾವಾಯಾ
ವಾಳಿಗಾಣದಿವ್ಯು. ಉತ್ತಮಾಂಶಾಲ್ಲಾಯ ಪ್ರಾಚೀನಕಾವ್ಯಾಂಶಾಲ್ಲಿರೆ
ಪ್ರತಿಭಾವ ವಾಂಜೆಂ ಪರಿಪಾಲಿಕಾಗಾತಿಂತ ಅಧಿಕಾರಿಯ್ಯು, ವಿಂದೆ
ಹೊಳ್ಳಿತ್ವಾಗಿಯ್ಯುಣಿಕ್ಕು. ಕೇರಳತತಿಲೆ ಪ್ರಾಚೀ ಪಾಢ್ಯಕ್ಕಾ
ಹಿಂತಿಲ್ಲಿಲ್ಲಾತ್ಮಾಲ್ಲಿಲ್ಲಾಮನಾಪೋಲೆತವಾಗಾ ವೆಶಿಯಾಂಶಾಲ್ಲಾಯ ವಾ
ಪ್ರವಿಷೇಷಣಾಲ್ಲಿಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಉತ್ಸವಾಂಶಾಭಿಕಾಲಿಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ತಿಂತಮನ್ಯಾಲಿ
ಲೇಕಾಳ್ಳಿತ್ವಾಗಿಲ್ಲಾತ್ಮಾಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಅರ್ಥಾತ್ತಾತ್ಮಾಲ್ಲಾಯ ಸ್ಪಾರ್ಶಾ
ಣ್ಣುಹಾರೆತಯ್ಯಾ, ಸ್ಪರಾಜ್ಯಾಭಿಮಾನತತಯ್ಯಾ ವಿಮರ್ಶಾನಪೂರ್ವವ
ರೇತಯ್ಯಾ ವಿಶ್ವಿತ್ವಾರಿಜ್ಞಾನಾಣಿಕ್ಕು. ಕೇರಳತತಿಲೆ ಸಕಲಕುಲಾಂ
ವಿಭ್ರಾಹಿಕಾರಿಕಾರ್ಯಾಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕಾರ್ಯಾಂಶಾಲ್ಲಿಂ ಈ ಯಾತ್ರೆಪಾತ್ರಿ
ವಪೂರಿಜಾತಂತರಾಣಾಯಿಕೆಂಬಾಣಿಕ್ಕು ಅಧಿಕಾರಿ ವಿಜಯಗ್ರು
ರೂಪಿತಾಯಾ, ಅರೋಹಾಪ್ರಯಾಗಾತ್ಮಾಯಾ ಸಾರ್ವಾರ್ಥಕಾಂಶಾ
ವಾರ್ತಾಕಿರಿವಾಂ ಗ್ರೀಷ್ಮಾಂತರಾಂಶಿಗಳಾ ಹಿಂದಿಕ್ಕಾ ಕಾಕಾಂಕ್ಷಿತ್ವಾಂಶಾಲ್ಲಾ
ಹಿಂತ್ಕ!

ಸ್ವಾಮೀಸರ್ ಪಿ. ಶಾಂತಿಗಾವ್ಯಾರ್ ಎಂ. ಏಂ.

കാളിഭാസൻ കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടോടോ?

മഹാകവികളാൽ അയ്യപ്പിതമാണോ കേരളശിലാം-
മഹാകവികളോ? എന്ന ചോദ്യത്തിനു പറപ്പേണ്ടനാവരേഞ്ച്-
ഞാൻ വാദത്തിനു തയ്യാറില്ല നാടകപ്പാടുകാരന്മാരും മഹാ-
ഭാഗവതരാനു വനിബിരിക്കുന്ന ഇക്കാലാല്ലതു കോലാഹലക്കരോ
രണ്ടായായ കുറേ കുട്ടജം ഡിണ്ണിമല്ലായ ചില പത്ര-
ങ്ങളും സ്പാധിനമാണെങ്കിൽ തക്കതായ ധാർഖി മരിച്ചുവരുമ്പോൾ
മഹാകവി എന്ന ട്രാഭിഷേകം അംബാല്ലുമല്ലെന്നു കയച്ചു
നന്ന കുറുന്നുവും സ്വയമ്മിരുന്നു നീരിക്കൊള്ളിട്ടു “വിക-
രിൽ കൊത്തെ സപ്തജ്ഞതേ” എന്ന ദ്രാവകമാണെന്നുവും
ഒരു നമ്മകൾ മഹാകവികൾ ഉണ്ടെന്നും എൻ്റെ വിനീത
മായ വിശ്രപാസം. ഇന്ത മുഖവും സംഗ്രഹമോ അംബാല്ലത-
മോ ആയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ കടക്കാവാൻ തുടങ്ങുന്നതു് ഒരു
ഗംഭീരമായ വിഷയത്തിലേക്കുന്നു്. മഹാകവിത്പവിഷ-
യത്തിൽ തക്കമറ്റ സാക്ഷാത്കാരിക്കാണും കേരളശിലാം-
സ്പാദാദ്ധ്യർഥംകൊണ്ടു ധന്മാർഗ്ഗിക്കിട്ടോ എന്ന ജി
ജ്ഞാനാശയാൽ ഫ്രേഡിതനായി ഇതെഴുതാമെന്ന തോന്തിയ-
താണു്.

അടുത്തകാലാന്തു രേവതീകാന്തിക്കും വായ്ക്കാൽ പ്രണി-
തമായ മുഖ്യകല്ലുലതികയുടെ പ്രിതിയസ്തിബുക്കന്തിൽ
കാളിഭാസനെ അധികാരിച്ച ചെയ്തുകാണുന്ന വിചാരത്തിൽ
ആ മഹാകവി എവിടെ ഏതുകാലാന്തു ജീവിച്ചിരുന്നെന്നുണ്ടു്
മറ്റൊരു മുഖ്യാന്തരം ഇപ്പോഴും ആവിഷ്കൃതമല്ലെല്ലാ-
മുന്നുവച്ചു അനുകരിച്ചാവു വിലുപ്പിക്കുന്നു. ആ കുട്ടത്തിൽ
ഞാൻ വിലുപ്പിക്കുന്നു. മാളവമോ അവാറിയോ വിഭിംഭ
മോ ആണും കാളിഭാസനും ജീവിംഭരും എന്ന പലതം വി

പ്രസിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തെപ്പറ്റി യുള്ള വിചാരം കരേക്കൂടി വിശ്വമാക്കുന്ന ക്രിസ്തുവശ്ശം അം ഒന്നറിനിടയ്ക്ക്⁹ ജീവിച്ചിരുന്ന ബാണിട്ടൻ കാളിഭാസനാ സൃഷ്ടിച്ചുകാണുന്നതുകാണ്ട്¹⁰ അതിനാ മുമ്പാണ്¹¹ കാളിഭാസ കാലമെന്ന നിശ്ചയത്തെന്നു. അതിനാ ആധ്യാരകമായി

“ഞ്ഞാനേയോജി ന വേദ്ധേ
സ്ഥിരമത്മവിഡയ വിവേകിനു ജിനവേദ്ധേ,
സ വിജ ഉതാം രവികീത്തിഃ
കവിതാന്തിതകാളിഭാസഭാരതികീത്തിഃ”

എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ശിലാലിഖിതവും കണ്ണകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. പാശ്ച ക്രിസ്തുവശ്ശം നൂറും എത്രമുന്നു ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ള ഭാഗം കരേക്കൂടി ഉർധ്വദമാക്കുന്നു. ബുദ്ധച
രിതകത്താവായ അദ്ദേഹാശകവിക്ഷേ രേഷമാണു കാളിഭാ
സന്ന് ജീവിച്ചിരുന്നുന്നതെന്നു ചീലം പറയുന്നു. അതിനാ
ലക്ഷ്യമായി

“വാതായന്നേഭ്യസ്തു വിനിസ്‌സ്താനി
പരസ്പരംപാശിതകണ്ണാഡാനി,
സ്ത്രീണാം വിരേജ്ഞർമ്മവ പങ്ങജാനി
സക്താനി ഹദ്ദേംജ്ഞപിഃ പങ്ങജാനി.”

എന്ന ബുദ്ധചരിതത്തിലേയും

“താസാം മുഖവരാസവഗസ്യഗർഭഭേ-
പ്പ്രാപ്താന്തരാഃ സാദ്രക്ഷതുഭലാനാം,
വിലോലനേതുഭേദ്ര്യവംക്ഷാഃ
സഹസ്രപത്രാഭണാ ഇവാസനം.”

എന്ന രാഹവംശത്തിലെയും, അതുപോലെ

തതകി കമാരി വലു ശ്രദ്ധയിൽ
അതപാ സ്ഥിയഃ പ്രേഷ്യജനാഖ പ്രശ്നത്തിം,
ബിദ്ധക്ഷാഹ മാർത്തലാനി ജഗമു
ജനന മാനേന തുഥാട്ടിജാഥ.

എന്ന ബുദ്ധചരിതാനിലേയും

തതസ്താലോകനത്തപരാണാം
സൗഡോഷ്യചാമികരജാലവശസു,
ബാഞ്ചവരിതമം പുരസ്കാരിണാം
ത്രക്കതാനുകാഞ്ചാണി വിചേഷ്ണിതാനി.

എന്ന രാഖിവാശനിലേയും ദ്രോക്കണ്ഠങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സാദ്ധ
ശ്രദ്ധയെ അവർ ചുണ്ടിക്കണ്ണിക്കുന്നു. മുൻപററ്റ രേവതി
കാരംട്ടാചാന്ത്രികൾ ഈ സാദ്ധശ്രദ്ധത്തെയും അശപ്രേലാപ്പകാളി
ഭാസമാരിൽ ഏറ്റാം മരൊക്കാളിണ്ണൻറെ അത്രയെന്നത് അപഹ
രിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ സംഗതിയേയും സമമതിക്കുന്നു. എന്നാൽ
അപഹരിത്താവു് അശപ്രേലാപ്പനാണുണ്ടോ ടി. ട്രാചാ
ന്ത്രികൾ പരായ്മാതു് അങ്ങനെന്നാണകിൽ കാളിഭാസൻറെ
കാലം സാധാരണ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതിലെലാക്കേ മുമ്പാണുന്ന
വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാളിഭാസൻ മഹാശം രസഭാ
വനിബന്ധനാദികളിൽ അബ്ദിതിയും അതണ്ണക്കിലും അ
പഹരണവിഷയത്തിൽ അതു ക്രസല്പംഭായിരുന്ന അതും
അതിനില്ലെ വാല്മീകിരാമാധാരത്തിലെ വാക്കുണ്ടോ അഉം
മം അധിക ഭേദഗതിക്രട്ടാത പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ടോ—
ഈതുപോലെ കമാരസംഭവത്തിലെ,

“പ്രസന്നാദിക് പാംസുവിലോച്ചി ജാതം
ശംവയപനാനന്തരച്ചില്ലപ്പുണ്ണി
ശരീരിണാം പദ്മാവരജംഗമാനാം
സുഖായ താഴുമാരിനിനും ബാഞ്ചി”

എന്ന ദ്രോകം ശിവപുരാണത്തിലെ

“ദിശാ പ്രസേദി പവനഃ സുവം വവവണ
ശംഖംനിഡയ് മർദ്ദഗനേചാസ്യമാ
പപാത മേഞ്ഞലൈ കസുമാജജലിസ്യമാ
ബാഭ്രവതജജന്മതിനം സുവപ്രദം”

എന്ന ദ്രോകംതിൽനിന്നു മിക്കവാറും അഭിനാമായിരിക്കുന്നു. പാരകവിതാപഹന്നേംനിമിത്തം കാളിഭാസനെ ദിംബം നാഗാചന്ത്രങ്ങൾ അപഹരണിച്ചിരുന്നതായി മേഘസദ്ധരംബ്രഹ്മാവ്യാതാവു പരക്കും ചെയ്യുന്നു. ശാന്തമായ ഈ ചെന്ത്രം ഒം ഒരു ഭൂമിലും ആരാഞ്ഞകിൽ,

എക്കാടിഭാഷാ ഗ്രന്ഥസന്നിപ്പാതേ
നിമജ്ജതീരോഃ കിരണോഷ്പിവാങ്ഗഃ

എന്നവച്ചു ക്ഷമിക്കും “മലിനമപി ഹിമാംഗോർലക്ഷ്മി
പ്രക്ഷീം തന്നോതി” എന്നവച്ചു ഒരു ഭ്രാംഗമായിക്കാജതുകയും
ചെയ്യുന്നതിനു കാളിഭാസന്തനെ ന്യായങ്ങൾ വിഡിച്ചിട്ടും
ഈതും പ്രസ്തുതാധ്യാത്മകങ്ങൾ. എങ്കിലും കാളിഭാസനെ
അനാകരിച്ചു നമ്മുടെ കവികളും മഹാകവികളും പരപ്രബു
ന്യായങ്ങളും ആത്മക്രമിക്കും അന്ത്രകവിതകളുടെ കുച്ചല്ലോക കൂ
ച്ചുകെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ അതു മഹാസാഹസ്രമാ
യിരിക്കമെന്നു പരയേണ്ടിയ രിക്കനു.

മന്ത്രപരഭ്രതത്തിൻ്റെ സംക്ഷേപം കാളിഭാസജീവവ
രിതുവുംതാന്തങ്ങൾ ഭർദ്ദുജ്ഞങ്ങൾ എന്നാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു
നിർവ്വിശകമായി എന്നും ഒട്ടിമുളിക്കുന്നവക്കും നല്ല നോർക്ക
ആവും അപ്രമാണജല്ലന്തിൽ വൈമുഖ്യമുള്ളവക്കും വള്ള
രൂപ വൈഷ്ണവും നേരിട്ടും. ഈ ഭർദ്ദവാടത്തിൽ കാളി
ഭാസനെ കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന കാര്യത്തിൽ കുറെ
പാര്ഷ്വങ്ങാതെ തരമല്ല. അപ്രമാണാലിയകളുടെയും പ്രമാണാ

നിപിശങ്ങൾക്കെല്ലും മലേജ് ഒരു മാതിൽ തുശകമാർഗ്ഗ മാത്രയിലും വേഖിയിരിക്കുന്ന നഞ്ചെട വിചാരത്തില്ലെങ്കിൽ അ. മം. റോമതാഴി സംഭാവ്യതാസംഭാവ്യതകൾ എങ്ങനെയി വിശദം എന്നും നോക്കാം.

രംബകവികൾക്കു ദിഗ്ഗംഭകാലവിജ്ഞാനം അഥവാ ശ്രദ്ധം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണെന്നും കാവും മിശാംസകനും പരുന്ന ഇംഗ്ലീഷിന്റെ കാലാന്തരത്തിൽ മഹാകവി രവില്കുമാരമാ ശ്രദ്ധാർഹിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഭദ്രാടവന്നുകൂട്ടും നോക്കുക. തുംബാൻ വള്ളിക്കുന്നതാൽ നാായജനമനോൻ അവർക്കു അടച്ചതകാലത്തു ചെയ്തു ഭദ്രാടവന്മാരം ഇതിനു ഉല്ലാശം സന്നദ്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏപ്പോൾ മാനുഷിയിൽ പലരം ഭദ്രാടവന്മാരിൽ വരുന്നു. ഹഷ്ഠചരിത്രപ്രാരംഭത്തിൽനിന്നും ബാണഭട്ടൻ പല ഭദ്രാടവന്മാരിൽ ചൂടി നിരിപ്പിച്ചുനാം ദാനാതായി തെളിയുന്നു. വിവിധവിഭാഗങ്ങളായാട പ്രകൃതീക്കട്ടോടു കൂടി ബാണഭട്ടൻ ചെയ്തിരുന്ന സംഭവം അഭ്യേഷം ടി ഗ്രാമത്തിൽ സക്കൂത്രകം വന്നിച്ചുകൊണ്ടും. അജ്ഞ മരക്കുന്നതിൽ സക്കൂത്രകം വന്നിച്ചുകൊണ്ടും. അജ്ഞ മരക്കുന്നതിൽ “കേരളകൾ” എന്നും ഓരോ ഗായിയന്നതായി പറയുന്ന ഭാഗം നോട്ടേച്ചെയ്തു തക്കതാക്കുന്നു. സംഭവം കൂടിരുതു തിരിച്ചെയ്യുന്നതിൽ എത്തിശാശ്വതമാണോ? മർണ്ണവാലി നാശം റാ. ഡാ. യാനിയാലേക്കു ക്ഷണിക്കുപ്പുട്ടതനുസരിച്ചു വരുവാക്കു ചിലപ്പോറും അനാവായ വന്നുവരുവാക്കും ആരു ആരു മഹാ സംഭവിത്യുകാൻ ചൂചുപ്പുട്ടതു്. ആരു യാത്രാവിവരങ്ങളും വന്നുന്നുവെക്കണ്ടിരുന്നും ബാണഭട്ടൻ ചേപാടിചേപാടിച്ചു കാണുന്നു. അഭ്യന്ന ബാണഭട്ടന്റെ കാത്തി. ബാലരാമായജന തതിൽ രാമജന്മത്തിൽ അഭ്യന്നല്ലെങ്കിലും മാർദ്ദവർണ്ണനാജീവി

ചുറമേ, കാവുമീമാംസ പതിനേഴാംആല്പ്പായൽത്തിന്റെ അംഗസാനങ്ങാഗത്തു ഭവനക്കേശം എന്നൊരു ഗമമം അഭ്യുദയം രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി പറഞ്ഞുകാണുന്നു. കാവുമീമാംസ അംഗം താങ്കാലത്തു ബബ്രാധാസംസ്കർത്താവലിയിൽ പ്രമാഘസ്സുകമായി മുനിഖീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതിന്റെ പതിനേഴാംബാല്പ്പായംതെന്നു ദേശഭാഷയിവരഥാമാണ്. പ്രസ്തുതമായ പതിനേഴാംബാല്പ്പായത്തിൽ മാർഗ്ഗിഷ്ടതിനഗരിക്കു തെക്കുള്ള ഭ്രാവിഭാഗത്തിന് ക്ഷേമിണാപട്ടമനു രാജശേഖവേ രംഗ പേരുപറയുന്നു. ക്ഷേമിണാപാടത്തിൽ മഹാരാജ്യിരം, മാർഗ്ഗിഷ്ടകം, അഞ്ചുകം, വിദ്ധം, കുന്തളം, കുട്ടകൈശശികം, ത്രഞ്ച്ചാർകം, കാഞ്ചി, കേരളം, കാവേരം, മുളം, വാനവാസകം, സിംഹാളം, ചോളം, ലബ്ധകം, പാശാധ്യം, പാല്പുവം, ഗ്രാംഗം, നാസിക്കും, കോങ്ങാം, കോളുഗിരി, വല്ലം, ഇത്രും രാജ്യങ്ങളും വിന്നു മഹേരു മലയ മേക്കപ പാല മഞ്ച സഹ്യ അരിപവ്-തലുട്ടിപ്പാർവതജ്ഞങ്ങളും നർമ്മദാ, താപി, പയ്യോളി, ഗ്രാഭാവരി, കാവേരി, ലൈമറി, വേണാ, തൃഞ്ഞവേണാ, വജ്രാജാ, തുംഗദാരാ, താമ്രപാളി, ഉൾപ്പെടുവതി, രാവണാഗംഗ, മതലായ നദികളും ഉള്ളതായി വന്നുണ്ടി ക്ഷേപ്പട്ടിരിക്കുന്നു. രാജശേഖവരൻ്റെ ജീവിതകാലം ക്രിസ്തു 900-ാംവാസ്തമിടയ്ക്കായിരുന്നു. ഇതുപോലെ കിഴക്കും വടക്കും പട്ടിന്താറു മലപ്പാലാഗത്തുമുള്ള ലേശങ്ങളേയും രാജശേഖവരൻ്റെ വർഗ്ഗിച്ചുകാണുന്ന അക്കപ്പാട നോക്കുന്നും അദ്ദേഹവും ദേശഭാഷയിൽ ചെയ്തിങ്ങനെയി വിചാരിക്കാവുന്നതാണെന്നു.

രാജശേഖവരൻ്റെയും സ്വാംഭവൻ്റെയും ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് അനന്മാനിക്കുവുന്നതുപോലെ കാളിഭാസനം ദേശം സഞ്ചാരം ചെയ്തിങ്ങനു എന്ന വിചാരിക്കുന്നതിൽ വലിയ അംബംഭാവ്യത നേരില്ല. കാളിഭാസനം അനേകദേശപരി ചയമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു തക്കമില്ല. മേഖസണ്ട ശത്രീയ രാമഗിരിമുതൽ വടക്കോട്ടു് അളക്കാവുരിവാരയുള്ളി

അധികാരി വർഗ്ഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മേഖലയേശവദാപ്പറി സാഹിത്യഭാവികയിൽ എഴുതിയിരുന്ന ലേഖനങ്ങൾ ആ സംഗതി അസ്ഥിരമായപെട്ടു. വിഷയിഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാളിക്കാരി മാരാട്ടിനും പുരുഷന്റെ മാരാട്ടിനും പുതുമല്ല. അതിനെപുരുഷരും രാജാവർത്തിയും രാജാവിന്റെ ദിഗ്രംഭിജയയാത്രാവർഗ്ഗന്റെലും അസാമാന്യമായ ഭേദഭാവിചയം മുകളിച്ചുകാണുന്ന പക്ഷേ അതു സമാനമല്ലെന്നു മറയരാജാവിന്റെ ദിഗ്രംഭയാത്രാവിച്ചരണ്ടിൽ ശിലാസ്ത്രംഭങ്ങൾ ഇൽക്കുള്ളിട്ടുള്ള ലേഖനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നു ഗ്രഹിച്ചു കാളിഭാസൻ വർഗ്ഗിച്ചിരിക്കാമെന്നു വിശ്വസന്നാർപ്പിതു. തന്റെ ചരിത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായിട്ടോക്കുന്നു. രാക്ഷസവും ഗജും തീവണികളും ധമകിങ്ങരാവാഹനങ്ങളും ഫോട്ടുകൾ വാഹനങ്ങളും സ്ത്രുല്ലങ്ങളും ഇക്കാലത്തു് ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. ടി ധനരയപ്പോലെയുള്ളവക്കും ഭാരതീയരാജൈ പാദസാമഗ്രിക്കും മുരൈമത്രമാത്രമാണുമാണെന്നാറിയാണു എന്നു നിശ്ചാരം മില്ല. ദിമാലയംമുതൽ രാമേശ്വരവേശാഭാസ്യഭാരാടി കളിച്ചും വരിച്ചു പിപിലികക്കളെപ്പോലെ ഒരേ പിടിത്താരിയിൽ പ്രസ്തുച്ചു കാലുകളുടെ അഹമഹമാമികക്കേ പാരിക്കുമ്പോന്നു. റിത്മാടനക്കാരെ കാണിച്ചുള്ളവക്കും ഗ്രൂപ്പാഡിവിവരം ഒരു നടന്നവനും ഏന്ന കേട്ടാലും ആവിശ്വാസമുണ്ടാക്കായില്ല. കാളിഭാസൻ കാലുകൾക്കും വല്ലബ്യക്കല്ലുമോ ഉഭായിരാതായി അറിയുന്നില്ല. നേരേമരിച്ചു ശാക്രാന്തിൽ കണ്ണുകൂണി സ്പന്ദിതിയെ വർഗ്ഗിക്കുന്നു,

“നാലുകെട്ടിലയികാരമുദ്രയായു്
കോലുകിട്ടിയതെന്നിക്കു സാന്നിദ്ധ്യം
കാലുതട്ടിമരിയാതിരിക്കുവാൻ
കാലഘമാട്ടകഴിയെപ്പോലിച്ചിതേ”

എന്ന ദ്രോക്കത്തിലെ ഭാവധപനിക്കൊണ്ട് അഭ്രേഹത്തിന്റെ

ജിംഗുകൾ മുഖലംജലന പട്ടക്കളായിത്താനുണ്ട് വേണ്ടെങ്കിൽ ഏവാരിക്കാവുന്നതാക്കുന്നു. അതുകൊടു, രാഘവംശജനിലെ വാസ്തവകൾ കാഴ്ചിദാസന്നർ ദേശവിജയത്താനും സ്വപ്നവിചയനിലെമുമ്പ് ഉണ്ടായെന്നും പരഹപരിചയയ്ക്കുവെച്ചില്ല. മെന്ന ഉണ്ടായെന്നും അനുകൂലിക്കുന്നതാനും നോക്കേണ്ടി യിരിക്കേണ്ട പരിക്ഷയ്ക്കു കഷ്ണംരാണംജലായി സ്വീകരിക്കേണ്ട ഘട്ടങ്ങൾ കേരളത്തെയും അയൽ ദേശങ്ങളെയും പററിക്കുകയും ഒരു കാംബാരിയിൽ അതുകൊണ്ടിനെ തരമുള്ളതു. എന്നും കാംബാരിയിൽ പരിക്ഷകരുതെന്ന നിയോധില്ലാതെ ദേശവാസ്തവ യാട്ടാത്മ്യത്തിൽനിന്നും ഭിന്നമോ അല്ലെങ്കിലും എന്ന വിശ്വാസിക്കുന്നതിനുള്ള തയ്യാറാം ജലതാഡനും പോലെ വൃത്തമായും വരികയേ ഉള്ളില്ലോ.

അംഗങ്ങളുടെ ജയിച്ചു കലിംഗരാജ്യത്തിലേയും റംഭകന്ന കമ തുടങ്ങിന്നേക്കാം. മഹേന്ദ്ര റിരിയിൽ പാളയമടിച്ചു കടന്നിരുന്ന റാഡുസന്നിക്കുന്നർ “നാളികരാസവം” കടച്ചുതായി കവി വണ്ണിച്ചുകുണ്ടുണ്ട്. തെങ്ങു ചെത്തുതു തുടങ്ങിയതെന്നാണെന്നും ചല്ലവാം വണ്ണിതമായി നിശ്ചയിച്ചുതാൻ കാളിഭാസകാലം ഗണിക്കുന്നതിനും അതു പ്രകാശമുണ്ടായിരിക്കുമായിരുന്നു. അവിട്ടുന്ന കലിംഗരാജാവിനെയും ജയിച്ചുകൊണ്ടു കടലോരത്തുകൂടി റഘു തെങ്ങോടു പൂജപ്പെട്ടു. കടലോരമോ? “പ്രലവത്തുപൂർവ്വമാലി”യായി ഞന്നു, അതായതു കൂട്ടുചുരുക്കുന്ന കവിക്കുള്ളടക്ക നിര നെട്ടന്നീരെല്ല ഉണ്ടായിരുന്നു. അനന്തരം റഘു കാബേരിയെ കടന്നു. പിന്നീടു മലായപവർത്തനിാലും താഴീരകളിൽ അഭ്യേഷം സേനനാനിവേശം ചെയ്യുന്നു. കൂടു പിടിച്ചുത്തപോലെ അവിടെ നല്ലമുളക്കൊട്ടി പിടിച്ചിരുന്നു. എന്നും മാത്രമല്ല പുലവട്ടം സ്ഥാപിയായി വളര്ന്നിരുന്നു. മരദനപുക്കുണ്ണുടെ കാടയേ ഒരേജാഡത്തില്ല. പടവെട്ടാൻ പുരപ്പേട്ടവനു പാണ്യപ്രാജ്ഞാവും പരാജിതനായി എന്നുമാത്രമല്ല ജേതാ

വിനെ പ്രീതിപ്പെട്ടത്തുവാൻ താമുച്ചേരി മഹാബർവദുമായി സംശയിക്കുന്നിടത്തുനിന്ന് സഖയിച്ചുവെച്ചിരുന്ന മെല്ലക്കണ്ണം കൂപ്പുമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. താമുച്ചേരി നീറിമുവത്തു മുത്തു വിളയുന്നതും അവിടെ നിന്ന് മുത്തെ ക്കുന്നതു, യഥാത്മവും ആസിലുവുമാണ്. ഇതു് ഒരു പാരമ്പര്യ കവിയുടെ സാക്ഷാത്ത് പരിചയംതിനു തെളിവായി സ്ഥികരിക്കുത്തെങ്കിലും ആരുക്കാം. അന്നത്തും ദക്ഷിണാട്ടിക്കി സ്ത്രീ വക്ഷസ്തൂപിശ്വേഷംഡിലോപാതു വര്ത്തിക്കുന്ന മലയം, ദർഢരം എന്ന പവർത്തപ്രയത്നത്തും നിന്തംബുഖിംബംപോലെ ശ്രോദ്ധിക്കുന്ന സഹ്യപവർത്തനയും അതിലംഘിച്ചു ചുഡിമ ഓമുദ്രതിരംഭഭ്രജിശ്വലൈ ജയിക്കുവാൻ രാജു പുരപ്പെട്ടു. പരമ്പരാമാന്ത്യംകൊണ്ട് സഹ്യപാവത്പാദത്തിൽനിന്ന് നീ സ്വാംപി നിന്നിരുന്ന സമുദ്രം വാണിജം സഹ്യപാദങ്ങളൈ മുഖ്യവോ എന്ന തോന്നമാറു കേരളഭരാത്രു രഘുവിന്റെ പട പരഞ്ഞ. തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി ഇം രാജ്യങ്ങളിൽ സമുദ്രത്തിനും പവർത്തപാക്കിക്കും മണ്ഡലും താഴ്യയായി നെട്ടുനിരുത്തി മുപ്പുത്തി ഇം കവി പ്രത്യക്ഷമായി ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടുണ്ടുതെ ഇം പർബ്ബന്ന വായിക്കുന്നവക്കുങ്ങോന്നുകയില്ല. അമ്പവാ ഇം മുപ്പേശം കാണാതെ കാളിഭാസൾ ഭാഗിക്കുന്ന വർണ്ണിച്ചതാണെങ്കിൽ, മഹാകവിവാക്യംവെച്ചു ത്തിനു് തൊന്ത്രിവിടെ നമ്മുളിച്ചുകൊള്ളുടെ. ഇവിടെ ഒരു സംഗതിക്രമി ഗണ്യമാണ്. അതായതു് പരമ്പരാമ കൂടി. കേരളം പരമ്പരാമനിന്മിത്തമാണെന്നുള്ള കമ കാളിഭാസൾ നിരുത്യമായി ഗ്രഹിച്ചിരുത്തുന്നു. മഹാഭാരതത്തിൽ ഇം കമ ഇപ്പുന്നാണ് പരിശോധിക്കുവാൻ കഴിത്തിട്ടുത്താളംകൊണ്ടു് എന്നെന്ന് വിശ്വസം. സൂഡപരാണമാണു് ഇം പരമ്പരാമക്കുഡിയെ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. കേരള ബുംമണ്ണൻ അന്തു വിശ്വസിച്ചു കേരളമാധാത്മ്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുയും ചെയ്തിട്ടു്. കാളിഭാസൾ അറിവു കേരളത്തിന്നിന്നു കിട്ടിയതോ പുരാണവല്ലപ്പുമോ എന്ന

നിശ്ചയികവാൻ മാർദ്ദം കാണുന്നില്ല. പിന്നീട്” നാം കാണുന്നതു്,

“ഭയോൽസുഷ്ഠവിത്രേഷാണാം
തെന കേരളയോഷിതാം
അളക്കേഷ്ട ചമുരേണു—
ശ്വേണ്ടപ്രതിനിധിത്വതു്”

എന്ന ദ്രോകമാണു്. ഇതിനു മല്ലിനാമൻ വയറ്റിട്ടുള്ള വ്യാവ്യാനത്തെപ്പറ്റി മന്ത്രം വിനോദമായി ചിലത്തെല്ലാം താൻ പരഞ്ഞിട്ടുള്ളതോക്കുണ്ടു്. ഇവിടെ കാൽമായിത്തെന്ന സപ്ലും എന്നേണിഡിയിരിക്കുന്നു. ‘എതെന്ന യോഷിതാം പലായനം ചമുന്നാം തിരുന്നായാം ച ധപ്പുതേ’ അതായതു് ഇതുകൊണ്ട് സ്കീകൾ ലാടിയതും സെന്റിക് ഓർ അവരും പിന്തുടന്നതും ധപനിക്ഷപ്പേടുന്നു എന്ന വ്യാവ്യാതാവു പറയുന്നു. അതു പറമിച്ചായില്ലെന്നു താൻ പറയുന്നു. മുന്നേ സ്കീകൾ ലാടിയിൽനാടിൽ ഹുരകേവു ടീനാ സേനയുടെ ഗതികൊണ്ടുള്ള പൊടി, ടി. സ്കീകളുടെ കുറിക്കളിൽ വിഴന്നാതെങ്ങനെ എന്ന മന്ത്രിലാക്കുന്നില്ല. മോട്ടാർ അതണുക്കിൽത്തന്നെയും യുള്ളിമണ്ണയലം അതിനെന്ന് പിന്തുവില്ലൂതെ ഉണ്ടാക്കാൻില്ല. അതുകൊണ്ട് കേരള സ്കീകൾ ലാടിപ്പോയി എന്നുള്ള വ്യാവ്യാനം അഭ്യർഹപനാമാകുന്നു. ഇരിക്കുട്ട്. സാരമായി ഇവിടെ ഗ്രഹിക്കേണ്ട ഒരു സംഗതി കേരളത്തിൽ ശബ്ദത സ്കീകൾക്കാണുണ്ടു് കാശിഭാസൻ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അംഗകലിംഗപാണ്ഡിതനും മാരകുടുംബം വണ്ണനകളിൽ എങ്കിം സ്കീകളുടെ കുമ സ്വർഗ്ഗിക്കുന്നില്ല. കേരളത്തിലേക്കു കടക്കുന്നോമാതെനു കേരളയോഷിത്വത്തിലേക്കു പുരസ്കരിച്ചുണ്ടു് കവി വർണ്ണനിക്കവാൻ തുടങ്ങുന്നതു്. ഇതു അതുള്ളതകരമായ ദേശവിഭാഗങ്ങളെത്തെ വ്യജിപ്പിക്കുന്നു. പിന്നുതെ ദ്രോകത്തിൽ മുള്ളിയിൽനിന്നു തുക കാറ്റിനാൽ തുകപ്പേട്ട കൈത്തപ്പുവുംവാടിക്കൊണ്ട് രഹി

വിശ്വർ ഭക്തായുടെ കണ്ണുകണ്ണപരംക്രിയ യത്തമില്ലാതെ വാസ ന്യൂഡായി എന്ന പറയുന്നു. “മുരളി”എന്നതു കേരളത്തിൽ ഒരു നബിയാണെന്നു മല്ലിനാമൻ വ്യാവ്യാഹരിക്കുന്നു. പാഠ നിരത്തിൽ “മുരളി” എന്നു പേരു കാണുന്നാണതു. റണ്ടായാളും ഇതു ഏതുനബിയോ?

“ഗോദാവരി, ഭീമമീ, തൃഷ്ണവേണ്യാദികാസ്തമാ
സഹ്യപാദാത്തവാ നദ്യഃ സ്മൃതാഃ പാപദയാപഹാ
ശ്രിതമാലാതാലപഞ്ചംപ്രമഥവാ മലായോത്തവാഃ”

എന്ന ദാക്ഷിണാത്മനാദിവിശ്വർന്നയിൽ വിശ്വപ്രഭാണം പറയുന്ന ക്രുതത്തിൽ മുരളി ഇല്ല. കാളിഭാസൻറെ സമകാലിക നൈന് ഏതുതിഹ്യമുള്ള വരാഹമിഹിരൻറെ സ്വഹയ്ക്കും മഹിതയിൽ കന്തളക്കേരളാദി ദേശങ്ങളെല്ലായും ഗോഡാവരി തൃഷ്ണ പ്രദത്തിനബിക്കേല്ലായും പറി പരാമർശഭരി ഉണ്ട്. മലയാർട്ടിരാദി പവർത്തങ്ങളിൽ “കാശുവിമരിചിപ്പട്ടണം, ചേര്ത്താൽകു സിംഹാസ്താ ആശാം” എന്ന കാണുന്നതിൽ നിന്നു കൊട്ടാം ദീപ് എന്ന ചിലർ പറയാം മരിചിപ്പട്ടണവും പരാമർശിക്കുപ്പട്ടിക്കണ്ട്. മുരളിയെപ്പറി നേരമില്ല. റാജശൈവരൻറെ കാവുമിമാംസയുടെ സംക്ഷേപം മുൻപു കൊട്ടാം തിട്ടിളിളിലും പ്രസ്തുത നമി സുരിക്കപ്പെട്ടിനില്ല. പ്രസ്തുത മുരളാനബിയുടെ തീരങ്ങൾം ചുക്കേക്കതകൊണ്ടു പ്രശ്നാഭിത്തമാണെന്നു കാബി സവിശേഷം നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. തിങ്കി വിതാംകുറിൽ പന്യാനബിക്ക അബ്യലപ്പുഴ ക്ഷേത്രത്തിനു കിഴക്കുവരെ ചുക്കേക്കതയാണെന്നു പേരുപറയുന്നു. പന്യായായിരിക്കുമാ മുരളി? മുരളി ഒരു നബിയല്ലെന്നു വാദമോ? കൈതപ്പുഴക്കായലാണു മുരളി എന്ന ചിലക്കണ്ണിപ്പായമുള്ളതു തായിട്ടിരിക്കുന്നു. മരിചിപ്പട്ടണം വരാഹമിഹിരനു പരിചിതമായിരുന്നു എന്ന കണ്ണിവല്ലോ. അവിടമായിരുന്നു പേരുമാക്കുമാങ്കുട് അധിവാസനങ്ങോ. അവരായിരുന്നു

പ്രാചീനചേരരാജാക്കന്മാർ അവരു എതിക്കുന്നതിനായിരുന്നിരിക്കണമല്ലോ രാഖുവിൻറെ ഉത്സാഹം. അങ്ങനെന്നൊക്കെന്നോടു കൊടുണ്ടാലും സമീപമുള്ള കായലോ നദിയോ തന്നൊയായിരിക്കണം മുരു എന്നു അറഞ്ഞാനിക്കാവുന്നതാണ്. അമ്പവാ മുളരു എന്നു പാംമാണു സാധിയാണുകിൽ അതു പുരുഷി എന്നതു വടക്കൻകോട്ടയത്തിന്റെ നാമധേയമാണ്. അങ്ങനെന്നൊക്കെന്നോടു കൊള്ളിപ്പാണെന്നു മുരുളി വടക്കൻകോട്ടയത്തിനു സമീപം ചല്ലുന്നിയേണ്ട ജലാശയത്തേയോ ലക്ഷ്മീകരിക്കുന്നതായിരിക്കുമോ? ഇങ്ങനെ പലവഴിയിൽ ബുല്ലി ബംഗളും മാണമായിരിക്കുന്നതല്ലാതെ അധ്യവസ്ഥാധിപിയിൽ വിശ്രമിക്കുന്നില്ല “മുരു” കൊള്ളിപ്പാണെന്നിട്ട് പരിചയ ദിഷ്ടി എന്തോ നദിയോ കായലോ അരുണാംബാൻു് എന്നിക്കുതോന്നനു. മറ്റു സംസ്കാരത്തിന്റെ അതിന്റെ പേര് അല്ലെങ്കിൽ ഏൻ്റെ അഭിപ്രായം സ്വപ്രതിഷ്ഠമാണെന്നും വിചാരിക്കുന്നു. അമ്പവാ ചല്ലു കോൺഡം മരുഛുടെപേര് ലഭ്യമാണെങ്കിൽത്തന്നെയും സാക്ഷാത്ത് ദർശിച്ചതുപോലെ മുരുട്ടയ കേതകിയേണ്ട സംശയപ്പില്ല വിശ്വാസിച്ചിരിക്കുന്നതു കേരളത്തിലെ പല നദികൾക്കും കായലുകൾക്കും ധാരാത്മായി യോജിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും കാളിപ്പാണു കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളതായെന്നിക്കുതോന്നു. അന്നന്തരങ്ങളോക്കത്തിൽ “രാജതാളിവന്യപന്നി”യെപ്പറിയുള്ള പരാമർശവും ഈ ഉന്നമത്തിനു യോജിച്ചിരിക്കുന്നു.

കാളിപ്പാണു അവന്തിനേരേന്തോ അതിനാളുള്ള സമീപ പ്രദേശങ്ങളും ജീവിച്ചിരുന്ന എന്നുള്ളതു നിവിവാദമാണു. അവന്തിനേരേത്തുന്നിനു ക്ഷത്രിയരാക്കാണ്ടുവന്നു കേരളത്തിൽ പെയ്മാക്കണമാരാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നു.

കാളിഭാസൻ കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടോ?   202

“കാളീരാവന്തിചോദ്ദേശ്
അവനീയ. ക്ഷത്രിയം പ്രിജാഃ”

എന്ന കേരളക്ഷിതിരത്താലുമാലയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നോ ചുക. അതു ഒരു അവർഗ്ഗ ചിന്തക്രിയാബന്ധന അനുമാൻ പി. രാമൻതമ്പിഅരവർക്കൾ ജനിക്കട്ടിയാൻറിപ്പോർട്ടായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു എന്ന് വിസ്താരിക്കണാമെല്ല. എങ്കിലും കാഴ്ചിയാം, അവന്തി, ചോളം തുണ്ട് രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു പെരുമാ കുറു അതുന്നെന്നും പ്രാഥീനികപ്രക്രിയാഭ്യന്തരം പ്രസ്താവന പ്രചാര ത്തിലിങ്കനാ ഏതോ ഒറ്റതിന്മുകളിൽനിന്നും പ്രതിധനി പോലെ തോന്നുന്നു. അവന്തിഓഡീയമാരായ പെരുമാക്ക നൂർ നമുക്കാഡായിരുന്നുകുറിയിൽ കാളിഭാസൻ കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ഉള്ളയത്തിനും അതും ഒരു ഉപോയ്യും കുമാകുന്നു.

ഇതി ശ്രീകാളിഭാസോക്തി—

ശ്രൂക്കതിസംസക്തമുക്തതികൈകൾ,
കൂതോയം യുക്കതിസുംതുണ്ണ
ആവന്നേയാണു സതാംമുദ്ദേ.

പി. കെ. നാശായൻപിള്ള ബി. എ. ബി. എൽ.

വൈദ്യത്തിയുടെ ഉത്തരവാമചരിതം.

വിജഞാനപ്രഭവും വിനോദകരവുമായ കലാഖണ്ഡ്യാസാഹിത്യം. ക്രമപ്രവൃത്തമായ പരിഷ്കാരത്തിന്റെയും പരിപക്ഷമായ വിജഞാനവിലാസത്തിന്റെയും പരിഷ്കാരത്തെകാണ്ട ജനറസമുഖായത്തിന്റെ മനസ്സ് വിസ്തൃതവും സംസ്കൃതവുമായിത്തീരുന്നേം ജനങ്ങളാശവാസനഗ്രാമങ്ങളിലെമായ എത്രേം ഒരു പ്രത്യേകതയിൽ വാസനാതരളിത്തമായ ആ മനസ്സിൽനിന്നും വാരുപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഈ തന്നെയാണോ സാഹിത്യം. ഈ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെയാണോ പാശ്ചാത്യരാർ ഒരു പ്രശ്നപിതരന്റെ വികാരങ്ങൾ, വിചാരങ്ങൾ, അഭിപ്രാധാരങ്ങൾ ഇവയുടെ പ്രത്യക്ഷത്രപ്പമാണോ സാഹിത്യം എന്ന അപാനതരപ്പെട്ടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. പരിശാമവാദികളാക്കട്ട “പ്രത്യേകവിശ്വദേശവും ഏതെങ്കിലും സാഹിത്യം” എന്ന പറയുന്നു. ലക്ഷ്മണം കല്പിക്കണ്ണ വിഷയത്തിൽ ആരെല്ലോ എത്തെല്ലോ തരത്തിൽ അഭിപ്രായവുത്രാസം പുരപ്പെട്ടവിച്ചും സാഹിത്യത്തിന്റെ സവിപ്രധാനമായ പ്രയോജനം സംസ്കാരമാണെന്നുള്ള കാണ്ടം അവർ ഒപ്പോലെ സമർത്ഥിക്കാതിരിക്കുന്നു. ഗ്രംസസ്തപ്തവാനമായും വാച്ചാമഗ്രാഹവരവും ബ്രഹ്മാനദനിവിശ്വവുമായി മനസ്സിനാശവപ്പെട്ടുന്ന പരമാനന്ദതന്നെയാണോ “സാഹിത്യാസ”മെന്നു തബ്ലിജിത്തമാർ സിലംബന്തിക്കുന്നു.

ഈനാഴ്ത്തി സാഹിത്യങ്ങളിൽവച്ചു എല്ലാംകൊണ്ടും ഉയൻനിർക്കുന്നതു് സംസ്കൃതസാഹിത്യംതന്നെയാണെന്നു സഹാദയമാർ സമർക്കിക്കും. ഈ സാഹിത്യനാജോമണ്ഡലത്തിൽ അനിതാസാധാരണമായ പ്രകാശാതിശയത്തോ

ടക്കടി അന്നും ഇന്നും തിളങ്കി വിളഞ്ഞിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തേജിപുണ്യങ്ങൾ കാളിഭാസല്പുത്രതികളായ കവികളകോകില അഭിഭാബന്നുള്ളതു തങ്ക് വിഷയമായ സംഗതിയല്ല. ഈ തേജിപുണ്യങ്ങളിൽ പ്രമാദവും പ്രധാനവുമായ സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന ഒരു കവിയാണു ഭവത്തിയും. തങ്കുത്തുകൂടി അള്ളം ഭാവഗവനാഭളമായി നന്നിലയിക്കം നാടകത്രാജാഭള തിളിൽ, റഹ്മയമർമ്മഭേദികളായ കമ്മാഡോഗസ്സുക്കൊണ്ടം അനന്ത്രസാധാരണമായ വെള്ളിനാവെവരിപ്പിന്മാറ്റം സംഗ്രഹിക്കുന്നതെ ശ്രൂക്കനിമർത്തിട്ടിള്ളു ഉത്തരവാമചരിതം തന്നെയാണു പ്രമാദസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നതു്.

ഉത്തരവാമചരിത്താർത്ഥിനു ഏതാഴുംമായ പ്രാധാന്യം കിട്ടിയതെങ്ങനെ എന്നും, “ഉത്തരവാമചരിതേ ഭവത്തിൻ വിശിഷ്ടതേ” എന്ന ചൊല്ലുന്നായതിനു കാരണമെന്നെന്നും മറ്റൊരുള്ള വിഷയങ്ങളേ അധികരിച്ചു് അപ്പുമൊന്തു പ്രസ്താവിക്കുന്നുംനാണു് ഈ ഉപന്യാസംകൊണ്ടഭേദിക്കുന്നതു്. മിൻകാണിച്ചു് പ്രശംസാപാത്രം കവികളുമകടമനിയും കവിതാകാമിനിവിലാസവുമായ കാളിഭാസമഹാകവി ഭവത്തിക്കു കൊച്ചത്തിട്ടിള്ളുതാബന്നു് രണ്ടുതിമ്പമുണ്ടു്. കയണരസമയമായ ഉത്തരവാമചരിതത്തെ വെള്ളിക്കുന്നതിൽ ഭവത്തി തന്നെയാണു് സമത്വമുണ്ടു് എന്ന കാളിഭാസൻ ഭവത്തിയെ അഭിനന്ദിച്ചതായിട്ടുണ്ടു് ആ ചെതിവും. മധ്യരത്നങ്ങളായ വിശിപ്പിനാടകങ്ങളുടെ നിർമ്മാണവിഷയത്തിൽ താൻ തന്നെയാണു വിദ്യാഭ്യൻ എന്ന സമത്വമിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, “ഉത്തരവാമചരിതത്തിൽമാത്രം ഭവത്തിക്കു കുറച്ചു വിശേഷമുണ്ടു്” എന്ന കാളിഭാസൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതാബന്നും ചിലങ്കെടയിട്ടിരുന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ടു്.

കയണമയങ്ങളായ സദർഭങ്ങളേ സാരസ്വതേതാട്ടം തന്നെയതപ്രതേതാട്ടംകൂടി വെള്ളിക്കുന്ന കാൺ തിളി ഭവത്തി

എഴുകി നെന്തുണ്ടുത്തിനു” ഉത്തരാമചരിത്രംതന്നൊയാണു് മുല്ലന്നോഡാഹരണം. അതു നാടകത്തിലെ ദാരോ പാള്യവും പാദവും കവി സീറ്റത്തു ശ്രീരാമനേനക്കുണ്ട് പരിക്കൊന്തു പോലെ, “ചിത്തത്തിനു സംസായനം പുനരിതെൻകണ്ട്രത്തി നോത്താൽ സുധ”യാണെന്നു തലകുലുക്കി സജ്ജത്തിക്കതന്നൊ വേണം.

വിവിധങ്ങളായ വികാരങ്ങളെ ദരേക്ഷണത്തിൽ ഉള്ള ദിപ്പിച്ചു വായനക്കാരുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ ഇളക്കിമറിക്കുന്നതിനു ഭവത്തിക്കുള്ള പാടവും നേരു ഭവതേനൊയാണു്. മർമ്മസു് പ്രക്കകളും ഏറ്റയുഭേദക്കങ്ങളുമായ വൃന്ദനകൾക്കു വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനെ ദ്രവിപ്പിക്കുത്തക്കു ഒരു പ്രത്യേക ശക്തി സംശയാർഹമായിട്ടുണ്ട്; ഭവത്തിയുടെ വാക്കുകൾക്കു് അതു വിശ്രേഷിച്ചുമുണ്ട്.

കാളിഭാസപ്രഭതികളായ കവികൾ അതികവിയായ വാഴ്ചീകിരെയും അന്നകരിക്കുന്നതുപോലെ ഭവത്താ അന്നകരണ്ടിയന്നായി സ്ഥികരിക്കുന്നതു് വ്യാസമഹാമുനിയെയൊണ്ടു്. വാഴ്ചീകിരുടെ വാക്കുശിൽ മധ്യരമധ്യരവും വ്യാസങ്ങൾന്തു് ഭാവഗ്രഹനവുമാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണെല്ലോ. ഇക്കാല്യത്തിൽ പലതും വ്യാസനെ അന്നകരിക്കാൻ തുമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പരിപൂർണ്ണമായ വിജയം സന്ന്വാദിച്ചിട്ടുള്ളതു ഭവത്തിമാത്രമാണു്. പ്രസ്തുത കവിക്കു കയ്യന്നരസവൃന്ദനത്തിലില്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേകസാമത്യത്തെത്തു ഉണ്ടാക്കാൻ പുരപ്പുട്ടകയാണെന്നു കുറഞ്ഞ ഉത്തരാമചരിത്രം മുഴുവൻ പകർത്തേന്നാണിവയും. “സ്ഥാലിച്ചലാകന്നൂയേനു്” ദിഓമാത്രാഭർണ്ണനംചെയ്യുണ്ട് മാത്രമെ ഇപ്പോൾ ഒരുക്കുന്നുള്ളൂ.

“മോഹികന്റു തളന്നുള്ളടലുനെവിച്ച-
നീലു ചെതന്നുമന്തർ-

ഭാമത്താൽ വെനിട്ടന്നു തനു; പുനരാളുനി.
രായിട്ടനീലുതണും;

ഹാ! ഹാ! പൊട്ടൻ ചിത്തം വളരുമഴലിനാൽ;
വേർപ്പെട്ടനീല രണ്ടായ്;
ദേരോ മന്മംപിള്ളക്കാനിതു വിധിയിനിനിയും
വേർപ്പെട്ടനീല ജീവൻ.

ആളുന്നും കയ്യണരസമയമായ നാടകത്തിൽ ദശകൾ പറഞ്ഞത്തിനെത്തന്നെ ഓഗ്രഹരേണ വീണ്ടും എടുത്തപരം സ്ത്രീ ഫലിപ്പിച്ച കവിയമ്മമ്മജനനായ ഭവത്തി സാഹിത്യഭവിയെ സവിശേഷം അനുസ്രവിക്കുന്നു. “ഹാ! ഹാ! പൊട്ടൻ ചിത്തം വളരുമഴലിനാൽ” എന്ന ഭാഗംകാണ്ടി സ്വിതാവിരഹവുംതാനും ശ്രീരാമൻ്റെ മനസ്സിൽ കടിക്കുന്ന ഒരു നെഞ്ചിഞ്ഞത്തിനശേഷം വ്യസനാധിക്രമത്തിന്റെ അസാഹ്യതയെ മുതയെ “വേർപ്പെട്ടനീല രണ്ടായ്” എന്ന ഭാഗംകാണ്ടി വീണ്ടും വിവരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെയുള്ള വില പദ്ധതിയിൽ നാടകത്തിലെ സ്ഥായിയായ രസം ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി പരിപോഷാത്ത പ്രാപിച്ച സഹ്യദയനാരെ ബലാദാകഷി ക്ഷനാതായി കാണാം. കയ്യണരസങ്ങളുടെ ഇത്തരംത്തിൽ അതു മനോഹരമായി വന്ന് ക്ഷനാതിന് മരുന്നാരാധകൾ കൂപി ഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇക്കാരണംകൊണ്ടുതന്നെയാണ് കാളിദാസൻ ഭവത്തിനിങ്ങ മുൻപരഞ്ഞ പ്രശംസാപത്രം കൊടുത്തതു്.

ജഗദാനന്ദനായ രാലുന്നദന്നൻ, വീണ്ടും ഭാഡകാരണ്ണഭാഗങ്ങളും ട്രിയാപ്രിയസവിധായ വാസനയിയും കണ്ണ അവസരത്തിൽ, സ്വിതാപരിത്യാഗകാരന്മായ അച്ച വാദത്തിന്റെ പ്രയോക്താക്കളായ പഞ്ചാനപദമാരെ അഭിസംഖ്യാധനംചെയ്യു്,

“ഇല്ലത്തിൽ പ്രീയ വാഴുയെന്നതു ഭവാന്മാ-
ക്കിപ്പുമല്ലായ് കയാൽ
പ്ല്ലായിട്ട് കൂളത്തു ശ്രൂന്മുഹിപിനേ.
പദ്മാത്മപിച്ചില്ല താൻ;

വല്ലാത്തുള്ളതകന്ന മുൻപാറിച്ചയി?—
ചേരാനോമിക്കിക്കയാൽ
തെളിപ്പോർ കരയുന്ന എന്നഗതിയാ-
യേങ്കൽ പ്രസാദിക്കവിന്റെ!”

എന്ന കയണക്കൽം കരഞ്ഞു വിളിച്ചുപറയുന്നോടു അടഞ്ഞ
ത്രഞ്ഞിൽക്കുന്ന തമസ “ശോകസമുദ്രത്തിന്റെ അപൂർണ്ണം
അതിഗംഭീരംതന്നെ” എന്നാണ് പറയുന്നതു “എൻ്റെ
പ്രാണാസവ്സ്പമായ ജാനകിയെ ഉപേക്ഷിച്ചു പറുണ്ടുകൊ
പ്പാകഴിഞ്ഞിട്ടും ഈ രാമൻ നാമാവശ്യപ്പന്നായി ജീവിക്കുന്നി
ല്ലെന്നില്ല” എന്നപറയുന്ന ആ വിരഹാർത്ഥന്റെ താല്പര്യാലി
കസ്ഥിതിയെ നോലോച്ചിച്ചു നോക്കു. ഇതിലധികം ഏ
ദയംഗമമായി ആ ഭാഗം എങ്ങനെ വന്നീറിക്കാൻ കഴിയും?
ഒരുപണമുദ്രത്തിന്റെ അപൂർണ്ണം അതിഗംഭീരംതന്നെയെന്നു
തമസയെക്കൊണ്ടു കവി പറയിക്കുന്നതു” എത്രയോ യമാ
ത്രമാണ്. അധിവാ സ്പന്തം അനഭവതെത്തതനെന്നായി
രിക്കാം തമസയെക്കൊണ്ടു കവി പറയിച്ചതു. അതിനി
ഷ്ടാജാമാക്കംവള്ളും മമ്മജാളേ കത്തിപ്പിള്ളുകുന്നാ ആ മനോ
വ്യമയെ തെവിയം സഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ത്രീരാമൻ, റം
ബുക്കാനേപച്ചണ്ണപരായണന്നായി ദണ്ഡകാരണ്ണംതിലേക്ക്
വിണ്ടും പ്രവേശിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോരു പരിചിതപ്പുംജോളാ
യ പ്രിയവസ്തുക്കളുടെ—വിശേഷിച്ചു് തന്റെ പ്രാണപ്രേയ
സിയുടെ പ്രിയസവിയായിരുന്ന വാസനതിയുടെ—സദർംനം
കൊണ്ടു പെട്ടെന്ന അസഹ്യമായ വ്യസനത്തിന്നുംനിന്നും
തീരുന്നു. ആ ദയനിലാവസ്ഥയിൽ ആ പാവത്തിന്റെ
സ്ഥിതി എന്നായിരുന്ന എന്ന നോക്കു. വ്യസനത്തെയും
തജജന്മപ്പെട്ടുയെ അനവധിവികാരങ്ങളേയും മരജുകുന്നതിനും
അഭ്യേഷം കഴിയുന്നതു ഗ്രമിച്ചു. ആവക പ്രയത്നങ്ങളുംപും
കേവലം ഗ്രമഹേതുകളും തീന്ത്രേതയുള്ളൂ.

“തള്ളിത്തിങ്കികലഞ്ചിപ്പുള്ളക്കമഴലിനെ-
തെതല്ലേഅതുക്കുന്നതിനാ-
യുള്ളതിൽ തക്കപ്പണം താൻ പലവിധിയും ചെ-
റുന്നയതാതെയെല്ലാം,
വെള്ളിത്തിന്റെവോമേറുംഗതി മണംപണയെ-
തത്ത്വി നീക്കുന്നപോലെ
തള്ളിത്താളിപ്പുരക്കന്നിതു ഒത്ത വലുതാ-
യുള്ള ചേതോവികാരം.”

ഈതുകാണ്ടവസാനിച്ചുവോ? സിതയോട്ടുകൂടി ഒരുമി
ചുതാമസിച്ചിങ്ങ അവസരത്തിൽ പരിചിതങ്ങളിൽ സിതാ
സ്ഥാരകങ്ങളുമായ പല വസ്തുക്കളേയും കണ്ണപ്പോലി അതു തു
ക്കതാൽ സിതാദേവിയെ അംഗിസംബോധനംചെയ്യുകൊ
ണ്ടി മുക്കതകൾനും വിലപ്പിക്കതനു ചെയ്യുന്നു:—

“അയ്യേ! പിളങ്ങ ദേവി! എന്തും,
കള്ളുന്ന ചിത്രം സംശാ,
മെഞ്ഞിൽ സന്ധികൾ വേർപ്പെടുന്ന, ഭവനം
തോന്നുന്ന മേ തുന്നുമായും;
എന്നാത്മാവു മയങ്ങി മങ്ങിയിജ്ഞിൽ
താഴുന്നവോ മുൻ്ന് തുറയാ-
ലിന്നുണ്ടാം മരയുന്ന ഭാഗ്യരഹിതൻ
താനെന്നതു ചെയ്യേണ്ട ഹാ!”

ലോകക്കയറാലം വീരാധിവിരാം ആയ രഘു
വംശരത്നം ഈ അവസരത്തിൽ വിലപ്പിക്കമാത്രമല്ല, മനസി
പീഡയുടെ അസംഖ്യതക്കാണ്ടി മുൻ്ന് തുറിക്കുന്നുംകൂടി ചെയ്യുന്നു.
കയബന്ധകമയങ്ങളായ കട്ടാസവർഭങ്ങളുടെ വണ്ണനാത്തിൽ
ഈതുനേതാളം എഡയംഗമതപ്പും തനയതപ്പും വരുത്താൻ
ഭവത്തിക്കല്ലുതെ മറാക്കു കഴിയും? ഇതേവരെ രഹിഷ്മി
ക്കാണ്ടം അതു സാധിച്ചിട്ടില്ല, ഇന്തി സാധിക്കുമെന്നും

തോന്നനില്ല. “ഉത്തരേ രാമചരിതേ ഭവ്രതിവിശിഷ്ടതേ” എന്ന ചൊല്ലണഭായതു വെറ്റേതേയാണോ? ഭവ്രതിയുടെ വണ്ണനാരിതികേട്ടാൽ, “സദൈഹം ഭേദാവനമലിയും കളി നെള്ളാൽ എത്തും” എന്നാലും, “വജ് രംപോഡും ദ്രവിച്ച പോം” സംശയമില്ല.

വ്യസനമന്ത്രവിക്ഷണ അവസരങ്ങളിൽ മരിച്ചുതുടർന്ന മനസ്സിനരാഖാവുന്ന വികാരങ്ങേണ്ണെല്ല സൃക്കൂമ്മായി പരിശോധിച്ചു് അതുകൂടുടെ സൃക്കൂമ്പിതികളെ വാൻികക്കയാണു് കവി ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇതുമാത്രംകൊണ്ടു് കവി തുട്ടി ചൂടുന്നില്ല. ഭിഖിതരഹായ ജനങ്ങളുടെ ഏതുക്കുമ്മഞ്ചളെല്ല പ്രീഡിഷണ ലോകസംബന്ധങ്ങളെല്ല ദാനോന്നായി വിവരിക്കയും ഏതല്പൂരാ കവികൾക്കും അത്രാവശ്രൂമായ നിരീക്ഷണരേഖക്കിഴക്കും സ്വയം ഒരു ഉത്തരമാത്രക്കയായിത്തീരകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മുണ്ണംതന്നെന്നായാണു് കാളിഭാസനെപ്പോഡും ഉയക്കിക്കിഴിത്തു്. സുവർപ്പരിപിത്തങ്ങളായ വന്നലാഗങ്ങളെല്ല ദർശിച്ചു അവസരത്തിൽ, ശ്രീരാമൻ സ്വപ്നത്ര പ്രശാന്തഗംഭീരാന്നായി കുന്നിട്ടും അഭ്രേഹത്തിനണഭായ ഭാവങ്ങളെല്ല കവി എത്തു സൃക്കൂമ്മായി കണ്ടപിടിക്കുന്നു! ഇനി മരീഞ്ഞാഗരേതയുള്ള കടക്കാം.

“പാരം വിളിത്തബാലമം കവിഡകൊണ്ടുമന്ത്രേ—
ചേരം മുഖേ ചിതറി വിണ കചങ്ങളോടും,
പോയന്ന കാട്ടിലുടക്കുണ്ടവിയോഗമാലോ
സുന്നിപ്പിയാം വ്യസനമോയിവശ്രൂന്നേതാനം.”

മുത്തിമത്തായ വിരഹദ്വിവരങ്ങളാട്ട് ജാനകിയെ തുലനം ചെയ്യുന്ന ഭവ്രതിയുടെ സഹായത്പത്രത്താൽ ഒന്ന് പരിശോധിക്കവിന്നു! ആത്മത്തിൽ ചുഴിത്തുനോക്കിയാൽ മാത്രമേ, സാഹിത്യരസംമുഴവൻ അംഗഭാവിക്കാണും കഴിയു. സ്ഥൂലഭ്യം ദിക്കൾ സാഹിത്യാത്മകതയെ അറിയുകമാത്രമേ ചെയ്യുന്ന ഒരു; ആസപ്രഭിക്കനില്ല. ആ ഭാഗ്യം ആലോചനാദ്വിതീ

ഭവത്തിയുടെ ഉത്തരാമചരിതം

45/1

അനുരാധ സൃക്ഷ്മഖലിക്കർഷക മാത്രമേ ഈപ്പറൻ കൊട്ട തനിട്ടുള്ളൂ. ഭവത്തിയെ സംബന്ധിച്ച് സാധാരണ പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുള്ള രഹസ്യത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം കുടി ഉലരിച്ച് ഈ ഉച്ചന്നൂസത്തെ ഉപസംഹരിച്ചുകാം.

*. “തപസ്വി കാം ദത്താവഗമാമിതി സ്നേഹാനന്നാവിവ
ഗിരിജായാം സ്നേഹാ വന്നേ ഭവത്തിസിതാനന്ന”

ഈ പദ്ധതിൻ്റെ അനൂദ്ധനമായ ചമൽക്കാരവി ശ്രേഷ്ഠ കഥക്ക് സംഭാഷിച്ചു കവികൾ, അതിനമുള്ള “ആര്യക്കണ്ണ്” പദ്ധതിന്റെനായിരുന്ന കവിക്കൾ ഭവത്തി എന്ന ബിജദാ സംഭാഷണ കല്പിച്ചുകൊട്ടാത്തായി സഹാദ യാമാർ പറയുന്നു. “ആര്യക്കവി”, അനന്മുതൽക്കാണ്ണാതു ഭവത്തിയായിത്തീർന്നതും.

ഈ കവിയുടെ തുടിയായി മാലതിമാധവം എന്ന മരുവായ നാടകമുണ്ട്” അതുണ്ടാക്കുന്നതിനു കാരണമായി ഒരു പ്രത്യേകസംഖ്യയ്ക്കു വൈത്തിച്ചുപ്പിയുന്നും ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ധാരാധിച്ചനായിരുന്ന ഭോജരാജാവിശൻറെ വിച്ചപ്പത്സഭസ്സിൽ കാളിഭാസാം കളായിരുന്ന സദസ്യനും. ദരിക്കൽ ഭോജരാജാവു് വിച്ചപ്രാംബരക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞതു സദസ്യിൽപ്പുവേണ്ടിച്ചു്, സാമാജികമാരെന്നേക്കി “ഇവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്നവർബന്ധാരങ്ങിലും മഹാനാടകമെഴുതിയിട്ടുണ്ടാ” എന്ന ചോദിച്ചു്. വാസ്തുവത്തിൽ അവരിലും അതുവൻ മഹാനാടകങ്ങൾ എഴുതിട്ടില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടും സദസ്യിൽ വച്ചു ഇങ്ങനെ ഒരു വല്ലായുമും വന്നാകുടിയതുകൊണ്ടും എ

* “ചെമീയതിം റംഗത്തൊരുംസു—
നാമേരും ചിറിച്ചിട്ടുപോംലെ,
ഭവത്തി പിരം നന്നാടുംകും
രിഡത്തൻകും കണ്ണപ്പണിഞ്ചിട്ടുന്നും”

പുംബാവൽ നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടാക്കണമെന്തിന്റെ വാദത്തി സംശയംകൂടാതെ എഴുന്നോറു “ഞാൻ എഴുതിട്ടുണ്ട്” എന്നുത്തരു പറത്തു. “എന്തുകൊടകമാണെന്തു്?” എന്നായി ഉടനെ രാജാവു്. അതിലും വാദത്തിക്കു സങ്കേതമുണ്ടായില്ല. “മാലതീമാധവം” എന്ന സബ്രഹ്മണ്യം മരുപടി പറത്തു. “എന്നാൽ അതെന്നിക്കൊന്നും കാണണമെന്നും നാജീവിയിൽ ധാരാക്കണമെന്നും” എന്ന രാജാവു് കല്പിച്ചു; അന്നു തെന്തെ സഭ പിരിത്തു. വാദത്തി വീട്ടിൽചെന്നു നാടകമെഴുതിത്തരുന്നു. ആതു “ഒത്തികൊണ്ട്” ഒരു മഹാനാടകക്കും എഴുതി തിരുത്തുന്നു. അതു ഒത്തികൊണ്ട് ഒരു മഹാനാടകക്കും എഴുതി സംഖ്യാനംവാങ്ങിക്കയുംചെയ്യു. അതാണതു മാലതീമാധവം.

കാളിഭാസനം വാദത്തിയും സന്തകാലിനമാരായിരുന്നു എന്ന തെളിയിക്കുന്നതിനു ചിലർ ഒരു സംഭവത്തെ ഉല്ലരിക്കുന്നുണ്ട്.

* “കിമഹി കിമഹി മനം മനമാസക്തിയോഹാ-
ദാവിചലിതകഹോഡാലം ജപ്പതോരക്കുമേണാ,
അശിമിലപരിഹംദ്വാപ്രതൈക്കൈക്കളാദ്ദോഃ-
രവിദിതഗതയാമാ രാത്രിരേവം വൃഹംസിൽ”

ഈ പദ്ധതിലെ “എന്നും” ശബ്ദത്തെ ഏവ എന്നു താഴെത്തായതു കാളിഭാസനാണെന്നാണു് എന്നില്ലോ.

വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ കാളിഭാസനം വാദത്തിയും സമകാലിനമാരല്ല. ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങളുകൊണ്ടും നാടകങ്ങളിലെ ഭാഷാരീതികൊണ്ടും ഈ തത്പരം സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്.

---

* “നാമോഹരാ ഭജവല്ലികൈണ്ടു ഭജമായാലിംഗനം ചയ്യതി-
പ്രമാണംട്ട കവിക്കാടം കവിക്കുന്നു ചേരുന്നതും മനമായും,
സംശാംഭവം തുമക്കുന്നിരുയ്യു പലതുമക്കാടുടുചേരുന്നും ചിയെണ
യാമം പോയതറിഞ്ഞിടംനുവിയക്കായും തന്നേ കഴിഞ്ഞു നിരാ”

ക്കെപ്പെട്ടോയിട്ടാണ്. മുൻപറത്തെത്തല്ലോ ഏതിഹ്യം ഫീഡിംഗാൽടെ കെട്ടക്കർക്കളായിരിക്കാനാണെങ്കിലും.

മഹാകവിയായ ഭവതിയുടെ പ്രശ്നകാവുരന്താജ്ഞിൽ
വെച്ചു കമായ്ലടനാവെച്ചിരുംകൊണ്ടും, വിവിധവർഗ്ഗങ്ങാ
വെവരിപ്പുംകൊണ്ടും, സഹ്യദയപ്രദയാസ്ത്രാദക്ഷം ഭാവ
ഗംഭീരവുമായ ഉത്തരരാമചരിതം സാഹിത്യിനേവിയ്ക്ക് അം
നർലുമായ രാഭരണമായിത്തീനിന്നിട്ടുണ്ടാക്കിതിൽ ശാഖ
പക്ഷമില്ല.

എ. ഡി. ഹർഷ.

സി. വി.

കൊല്ലുവഷ്ടം ഫ്രാന്റ-അമാബാട്ട് ഇടവത്തിൽ ജനിച്ച മരിൽ ലീനത്തിൽ ദേഹവിയോഗം ചെയ്യു സൗരൂപ്യ പ്പണ്ണൻ ജീവിതകാലം തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഒരു പരിവർത്തനയോളായെ ആവശ്യം ചെയ്തിരുന്നു. രാഷ്ട്രം, സമുദായം, സാമൂഹിക്കൂട്ടാക്കാനി കാൽവിത്രനാ ഘട്ടത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥവന്നവും വികസിച്ചതു്. മദ്ദിരാഡി സ്വർക്കലാശാലയുടെ ആദ്ദീസന്നാനവർദ്ധനയ്ക്കിൽ പെട്ട ഒരു കേരളീയനായിരുന്ന താൻ എന്ന്, രണ്ടുനാ കടലാസുകൾ മാത്രം ഏഴ്ത്തിയിട്ടിട്ടുപോയ സപ്പജീവിതകമായിൽ ഒരുപാതയും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിട്ടുള്ളതായി വാക്കണു്. കേവലം ഗ്രന്ഥജീവിയായികഴിഞ്ഞെങ്കിൽ ഒരു സാമൂഹിക്കാരനെ പുറത്തിരിയ്ക്കുന്ന വിചിന്നും ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ളതുകാണണു്, ജീവിതകാലത്തിന്റെ വൈദിക്ഷാരത്തെപ്പറ്റി സുചിപ്പിക്കുവാൻ ഇടയായതു്. സാമൂഹിക്കൂട്ടാക്കാനും സാമൂഹിക്കൂട്ടാക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുദ്ധാസ്വഭാവം അനുകൂലമായി പരിശീലനം ചെയ്യുക പ്രധാനമാണു്. ഈ വിജയ പ്രസ്താവിക്കാവാൻ ഒരു ക്ഷേമാനുഭവാനു് സാമൂഹിക്കൂട്ടാക്കാനും മാത്രമാക്കാൻ മറ്റു രണ്ടാംതാരം നിരുത്തിയുള്ളതു് വായിത്തിൽ പിന്മാറി നിരുത്തിക്കൊള്ളാമെന്ന വിചാരിക്കുന്നു.

മുൻപു പറഞ്ഞത്തുപോലെ ജനസമുദായത്തിന്റെ അതിശ്രദ്ധാസ്വത്തും അവേക്ഷണരിതിയും കാലാന്തരപരമായി വേഗം മാറ്റിവന്നതായ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കവിയുടെ കൃതികളിൽ മറഞ്ഞുപോകുന്നകാലത്തിന്റെ ഉൾള്ള

ഒള്ളണംഡി, വനകുടുന്ന കാലത്തിന്റെ വേഷവിധാന സാരം, പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിൽ അത്തുല്പന്നവാനില്ലപ്പോ. അതുനികിലോകം അധികരിക്കുന്നതുപോലെ ഭ്രതകാലം അന്യതയുടെ അതുവാസമണ്ണയലം അത്യിക്രമിപ്പുന്ന്, പ്രാചീനത്പത്തിന്റെ അത്രയക്കരമാർ പ്രമാദിക്കുന്നതുപോലെ അവ്വചിന്തിലോകം അവിവേകത്തിന്റെ അതിരില്ലായ മരജ്ഞനം, ഭോക്തവിന്റെ അഭിവൃദ്ധിപ്പുജ്ഞവമായ പ്രധാന തത്ത്വങ്ങൾ ഈ കാലഭേദങ്ങൾ കരിക്കുന്നതെന്നും, അഭ്ര ഹം കാണിച്ചതരം. മുലമാരേജും യുവജനങ്ങളേയും ആ കീരിണക്കുന്ന മുത്രമാണും, താൻ ചെയ്യാതെന്ന് കരിക്കൽ അഭ്രഹം പരംത്തിട്ടുള്ളതും ഇപ്പോൾ ഓർമ്മനാഥ്.

താൻ തെ സാഹിത്യകാരൻ അതണ്ണന്ന് അഭ്രഹം എക്കേൾ ഷയീപ്പുത്തിക്കലംവരെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. ദേഹം മുപ്പത്വഷ്ടത്തിനില്ലപ്പറമുള്ള കേരളസാഹിത്രഗതി യൈപ്പരി അഭ്രകം വാസ്തവത്തിൽ അജ്ഞനമായിരുന്നു. മരഭവിയങ്ങളിൽ ബുദ്ധിയേയും മനസ്സിനേയും വ്യാപരിപ്പി ആകാശത്തിനിടയിൽ സ്വപ്നംസംരക്ഷിക്കുവേണ്ടിയും സ്വപ്നമായുള്ള അത്യഹരിതാഭാന്തരിക്കായും, ഇക്കാണ്ണനും അ നടങ്ങം എഴുതിയെന്നല്ലാതെ ഇവയ്ക്കു ലോകസാഹിത്ര തത്തിൽ വല്ല സ്ഥാനവും കിട്ടണമെന്ന വിചാരിക്കായോ കിട്ടുമെന്ന് അതിരിക്കുകയോ ചെയ്യിരുന്നതില്ല. സക്കാർബേഖന തത്തിന്റെ പാരതത്രായത്തിനശേഷം വാല്മീകിത്തിന്റെയും നിതാന്തരാഗതത്തിന്റെയും ബലപ്പൂട്ടിൽ മാത്രമേ അഭ്ര ഹം തന്റെ കൂതികരക്ക സാഹിത്യത്തിൽ വല്ല സ്ഥാനവും ഉണ്ടാക്കാംവാമിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അപ്പോഴേയുംപുതുതി അതിന്റെ അവസ്ഥാനാവകാശം അഭ്രഹമത്തിൽ പ്രയോഗിക്കായുംചെയ്തു. അഭ്രഹമത്തിന്റെ ഷയീപ്പുത്തിമഹം സംബന്ധിച്ചാണ്ടായ സ്നേഹാദരപ്രകടനങ്ങൾക്കണ്ട സാഹിത്യരചനയുടെ മാർഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി താൻ പരംത്തപ്പോരം ആ അദ്ദേഹം

കൈല്ലും രാജുതേതയും രാജപ്പങ്ങളേയും സമുദായത്തെയും താന നിശ്ചിയക്കുക്കേത് യോടുകൂടി സേവിച്ചതിന്റെ സമാന അംഗം ആരുണ്യനാം തന്റെ പുന്നക്കണ്ണളമായി അവയ്ക്ക് യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലെന്നമന്ത്രേ അഭ്യർത്ഥി മരുപടി പറ ഞേതതു്.

എന്നാൽ അന്നൾപ്പരവും പരമോജ്ജപ്പലവുമായ കീ ത്തിയെ പരിരക്ഷിച്ചു്, അനന്തരാജനപരമ്പരകളുടെ ആരാധനയും സ്നേഹത്തിനും ദൈഹി പാതമാക്കന്നതിനും സാഹിത്യത്തിനും ശക്തിപോലെ വേരെ ധാതാനിന്മിലെ നം, ഇതരയാവിശ്വഷണജൈപ്പറിയുള്ള സ്വരം മരിയുന്നതിനും ചേരും സമയബന്ധമും ആവശ്യമില്ലെന്നും നമക്കുനാപോലെ അഭ്യർത്ഥിനും അറിവുണ്ടായിരുന്നിരിക്കുന്നും.

മാത്രാണ്ഡവമ്മ, ധമ്മരംജാ, പ്രേമാമൃതം, രാമരാജാ ബഹുമുക്തി എന്നീ നാലു് ആവ്യാധികകളും കുറേ പ്രഹസന അള്ളമാണു് ഇപ്പോൾ അഭ്യർത്ഥിന്റെ സാഹിത്യത്തികളായി നമക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. ഇവയിൽ പ്രഹസനങ്ങൾ സാമാന്യമായി അഭ്യർത്ഥിന്റെ സാഹിത്യവൈദികഭ്യാസത്തെ ഉംഖരിക്കുന്നവയായി ആരം കണക്കാക്കാറില്ല. അവയിൽ തിങ്കിക്കാണുന്ന വിനോദരസം മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറെക്കാരൻ ക്രുംതൽ തന്നെത്തപ്പേരും എഴുപ്പും പ്രകാശം വിധിച്ചിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അതതുകാലത്തോടു സംബന്ധിക്കുന്ന അന്ത്രപ്രക്രിയ അനുസരിച്ചു് അഭിനയംപാരസ്യത്തിനവേണ്ടി മാത്രം എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണു് കുറപ്പില്ലോക്കുള്ളിട്ടിക്കൊണ്ടുള്ളതു് പ്രഹസനങ്ങൾ എല്ലാം മലയാളാധികാരികൾ ആളുതേതു പ്രഹസനമായ “മതവിലാസം” എന്ന കമ്പയിൽ വേഷം കെട്ടിയിട്ടുള്ള മഹാസാർഹനം തിരവിതാംകുറിതു് പെൻഷൻവൈദക്കോട്ടി ജീവിക്കിയാൻ ആയിരിപ്പുണ്ടു്. അതിന്റെ കത്താവും അഭ്യർത്ഥി

ഹായിന്നു എന്തു ഒരു പുംചാറിത്രകലം ഇവിടെ
കരിച്ചുകൊള്ളിട്ട്.

അദ്ദേഹം തനിൻ്റെ മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയും കയറന്ന
തിനമുന്നു ശ്രഷ്ടമുള്ള മുതികളെപ്പറ്റി പരഞ്ഞുനിത്തുകൾ
യാമെന്ന വിചാരിച്ചാണ് ഈ ചില്ലറകാൽപ്പാഭേദങ്ങൾഉ
ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. പ്രധാനനാജഭേദങ്ങൾ മറുള്ള
കാബനങ്ങളുംകാർഖായി അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ളതു
രാഷ്ട്രീയവും സാമൂലാധികവും ആയ വിഷയങ്ങളെക്കുറി
ചുള്ളു ലേവനങ്ങൾം ആണോ. ഇവയെല്ലാം അനാനന്ദത്തെ
കേരളത്താലെയും മറിരാഖിയാലെയും മുത്താന്തപത്രങ്ങളിൽ
വന്നിട്ട് ശാപേതപ്രതിശ്രൂപം സംപ്രാപ്തമാക്കാതെ, - അഞ്ചര
തനിൽ മറുള്ളവൻ എഴുതുന്ന കത്തകളോടൊപ്പം വിസ്തൃത
കോടിക്കിൽ അസ്തുമിച്ചിരിക്കുന്നു. ടെംപാൽജാത ലേവന
പരമ്പരയായ “വിഭേദിയമേധാവിതപം” എന്ന മന്ത്രിപ്രേര
വാദപരിപാലനം മാത്രം ഒരു രാഷ്ട്രീയരഹ്യവംശമായി പുസ്തക
അപത്തിൽ “സവീസു” അത്മീസിൽ ശ്രഷ്ടിക്കുന്നണണ്ട്.
മാൻസ മീനം ആളുവാരതനിൽ എഴുതിയതായ അതിൻ്റെ
മുവവുരുട്ടുടെ രചനയ്ക്കുന്നുണ്ടോ മുന്നോ ദിവസം മാ
ത്രമേ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഭിഭ്രാത്മിയായിരുന്ന
കാലംമുതൽ ജീവിതാനീസ്റ്റാം അവസാനിവസങ്ങൾംവരെ
അദ്ദേഹം അജ്ഞാതനാമാവായി അംശവത്തിച്ചുവന്ന ത്രം
സംരംഭങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കകളും പ്രധാനസഹകർത്താക്കളും
ആയിരുന്നവരിൽ ചിലർ ഇന്നും അട്ടത്തുന്നുകാരായും അഭി
ഭാഷകപ്രമാണികളായും തിരുവിതാംകൂറിലും കെട്ടാക്കൈ മല
ബാറിലും കാച്ചുകൈ കൊച്ചിയിലും ജീവിച്ചിരിപ്പണ്ട്.

മ ദയാളം അവവരുംനാശം അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ആശ
യപ്രകടനത്തിനു വന്നുചേര്ന്ന് ഭാഷയെന്നല്ലാതെ, പ്രസംഗ
ലേവനങ്ങൾം ടുട്ടുക്കാലും, സാമ്പത്തുകളിലെ ചീല
നല്ല ഭാഗങ്ങൾം ആളുമായും, ഇംഗ്ലീഷിലുണ്ട് എഴുതിവ

നാതു്. ഉച്ച്യാഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് “കേരള പേരിയറു്” എന്ന ഒരു മുൻ മുഖ്യപത്രത്തിന്റെ അധികാരിയാണെന്നും അദ്ദേഹം ലേവകനും റിപ്പോറ്റിയും എഴും ആര്യിയും എന്നും അദ്ദേഹം തന്നെ നീക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു് അക്കാദാഖാലത്തിന്റെ അവസാനത്തിലാണു് മാത്രാശ്വാസവും എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലെന്നപോലെ അതു സൗഖ്യമായും അസ്ഥിഷ്ഠമായും അതിനുസരിപ്പുകൾക്കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു സ്വന്തമായും ശക്തിയും അദ്ദേഹത്തിനു മലയാളാഭാഷയിൽ സിലിഡിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്ന എന്നുള്ള പരമാത്മം അടക്കത്തിനും എഴുതിയിട്ടുള്ള അസ്ഥാപിക്കുന്നുകൾ നല്പുത്തുപോലെ അറിയാം.

ഒരു സാഹിത്യനിത്യപകർ അത്യി അദ്ദേഹത്തെ അധികം അതും അറിഞ്ഞതിരിക്കുകയില്ലെന്നും. തിങ്കവിതാംകുർ പാരുപ്പസ്റ്റുകക്കമീറിയാട അബ്ദുക്കുൾ എന്ന നിലയ്ക്കും, കെട്ടകെട്ടായി കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ചെറുപ്പസ്റ്റുക്കങ്ങൾ വിമർശിക്കുന്നതിനും അവസാനം വന്നാപ്പോറും മാത്രമേ എന്നിക്കു് അതു ദേഹശ്വരതകൾ കാണിക്കുന്നതിനും സാധിച്ചുള്ളൂളു്. ഇങ്ങനു റിൽപ്പറം പുസ്തകങ്ങൾ വിമർശിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ചെറിയ കിൽപ്പുകൾ അടങ്കിയ ധന്യവികൾ എന്നും കേവലം ഇവിടുള്ളുള്ളു്. എന്നാൽ എത്രത്തുനും കുത്താക്കണാർ എല്ലാംതന്നെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, പുസ്തകങ്ങളാട പ്രത്യകൾ പറയാതെ വിശദനങ്ങൾമാത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തുന്നതുകൊണ്ടു് മൃഗവൻ രസവും അന്നദിവിക്കുന്നതിനും വായനക്കാക്കും കഴിവില്ലാതെ വരുമെന്നുള്ളതിനും അവയേ തഛാലം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തുന്നതിനും നിവൃത്തിയില്ലെന്നും.

നമ്മിൽപ്പുല്ലേയുംകാറി പ്രായമുള്ള “മാത്രാശ്വാസവും” അദ്ദേഹം ഏഴുതിയതു് നമ്മിൽപ്പുല്ലേയുംകാറി പ്രായം കിട്ടാതെ കാലത്തായിരുന്നു. കെന്മാരത്തിന്റെ

അന്തുംഗയിൽത്തന്നെ സക്കാർസവീസിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന തിന്റുക്കെ പാകത സിലിക്കാതിരുന്ന സൂച്ചപ്പുകളും സപതന്ത്രജീവിതത്തിനു സന്നാലുന്നാക്കവനായി ചില സ്നേഹിത പ്രധാനമാരുടെ ഉപഭേദങ്ങൾസാരം മലിനാഗ്രിയിൽ ഏയ മഹംന്തിനു പോയപ്പോരം പറിത്തക്കാലും തനിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച അന്നാസ്ഥാനുടെ ഷലമാണ് കോളിയാരുടെ വാസല്യപാത്രമായ മാത്രാബ്ദിവമ്മയെന്ന കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മേൽമീശവയിച്ചു മാത്രാബ്ദിവമ്മയുടുകൊണ്ടു തനിൽപ്പോരുകയാണെന്നു ചെയ്യുന്ന്. ഈ ത്രിയുടെ കഞ്ചുള്ളാളപക്ഷ്യപ്പ്" വച്ചപുട്ടിനിങ്ങാ ഒരു പെട്ടിയുമായി കരിനാകളും കായലിയുടുടരുന്നു വളക്കത്തിൽപ്പോരുന്നു, വളക്കാരന്നായിക്കിട്ടിയ ഒരു വലിയ തന്മൂലപ്രമാണി പെട്ടിയുടെ മെച്ചപ്പും ധാരക്കാരൻറെ വേഷപ്പും കണ്ട്, മുൻപു പല സന്ദർഭങ്ങളിലും അംഗീച്ചി ട്രിഷിത്രപോലെ ധാരക്കാരനെ ജലാന്തർഭാഗത്തിലേയ്ക്കു തുഴി ചെട്ടി ക്രമമാക്കുന്നതിനുമുമ്പിക്കവേ, യുവാവായ ഗമകാരൻ, ആ പെട്ടിക്കൈത്തു തന്നെ കീര്ത്തിവൈശാശ്വതമായി നിലനിറത്തുന്ന ഒരു സാഹിത്യത്തിയും ഒരു തന്മൂലം, അതിചു പുരത്തു വാങ്ങുന്നു ആ അങ്കുമിക്കതന്നെ വായിച്ചു സ്ത്രീക്കവാൻ സാധിക്കുമെന്നും എറണ്ടതത്തുകേട്ട്" അദ്ദേഹത്തിൽ അനുകൂലവും തോന്തി വയ്യാദ്യുമായി തന്ത്രിനിന്നും അവൻ വിരുദ്ധചു എന്നും, പിന്നീട് വളരെക്കാലം ലാണത്തിനും അവൻ ഗമകാരനെ വന്ന കണ്ട് പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രചാരത്തെയും, പ്രശ്നപ്പിയേയും കിട്ടും അനേപ്പശണങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം പറയ്ക്കിട്ടുണ്ട്.

“മാത്രാബ്ദിവമ്മ” പുരപ്പുട്ടകാലത്തിൽ അതിൻ്റെ ഗ്രഡാത്മക്ക്രമത്തുപുറി ഉജാകായ ആരുംകൂടുതുടെ അപം ഇപ്പോരം ആരും അരിയുന്നീല്ല. അതിനേപ്പുറി വള്ളതും സൂചിപ്പിക്കുന്നുമെന്നും തോൻ വിചാരിക്കുന്നീല്ല. എന്നാൽ

അഞ്ചുംഅഞ്ചല്ലുായത്തിൽ കിഴങ്ങൾക്കുശിക്കാറനായ മാങ്കാ യിക്കൽ കുറപ്പ്² യുവരാജാവിനെ ഇണബോഷിക്കുന്ന ഭാഗം മാത്രം ഇവിടെ ഉല്പരിക്കാം:—“തിരമെന്നി! തിരവുള്ളക്കേട്ട സിംഗാക്കേട്. പുത്രപ്പാണ്ടിയിൽ പാളയംകെട്ടിക്കുംക്കുന്ന പാര ദേശപ്പടയ്ക്ക്³ തിരമെന്നി എങ്ങിനേയും പോട്ടുനേരു വിചു രദ്ദുള്ള. കതവലം നിരത്തിങ്ങനാൽ തിരമെന്നി തങ്കടം. ചീതേതാ, അക്കിടറ പത്ര. അടച്ചപ്പിൽ തീ എൻ്റിയേ അയയ്ക്കിട്ടിൽ പോയി തിരകൊള്ളത്തി ഇപ്പാനേ? തിര മെന്നിയുടെ ഉപ്പും ചോറം തിനുക്കിടക്കുന്ന കടികളേ അടവു ചേത്തത് പടക്കുട്ടാതെ മുൻവഴിവിട്ട് എങ്ങാനുംകിടക്കു കൂടു തെതപ്പായി ‘വാ അപ്പാ തത്താൾ ചെയ്യപ്പാ’ എന്ന താ ണ്ണിയതു പുതിയേ?”

ഈ വാക്കുകൾ യുവരാജാവിനു തീരെ റസിച്ചില്ലെ കിലും അവിടുന്ന കല്പിച്ച മുഹപടിയുടെ ഒരു ഭാഗം ഇങ്ങിനെ ആയ്ക്കിട്ടാം:—“ആവേദ്യപ്പുള്ളക്കുള്ളം തല്ലൂലുലംതെതമാത്രം കു അതി സേവിക്കുന്നവരും ഈ രാജുതേതയും ഭരണകത്താക്ക മാരേയുംകുറിച്ചു സ്പാദാവികമായിതെന്നായുള്ള സ്നേഹം ഇല്ലാത്തവതമായ ജനങ്ങളേ ആധ്യാത്മകുന്നതു” അഡി സാക്ഷിയായി പരിഗ്രഹിച്ച കൂളത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു” വേ ശ്രാലമ്പടം ആകുന്നതുംപാലെതന്നായാണോ.”

കൂട്ടുവെള്ളുവും, പാതുങ്ങളുടെ വിവിധ തപവും, സംഭവങ്ങളുടെ പ്രക്രഷ്ടബുധ്യപ്രകൃതിയുംകൊണ്ട്⁴ ഈ ശ്രൂമാത്മജരി പ്രകടങ്ങളായിക്കണ്ണാതെ മാത്രാണ്യവമ്മ ശാപേതമായ സർക്കിൻറിയെ സാഹിത്യത്തിൽ സംവാ ദിച്ചു. ഇതിനേരു പ്രസിലിക്കരണകാലത്തിലും “ധമ്മരാജാ” വിനു വന്നുചേരും ആക്രോഷപം വെള്ളജനങ്ങളുംകുന്ന നിലിച്ചു. ഇന്ത്യലേവ, കുടലുത മിതലായി ശുക്കൻഭാഷ യിലുജ്ജ ഗൗമണംകു അപേക്ഷിച്ചു” സംസ്കൃതപാദബാ

ഉല്യം ഇതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അൻ " നിത്രപക നാർ ഇതിനെ അപലച്ചിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തന്നുരാൻ അവക്കുടെ പ്രയത്നപദ്ധതി നാട്ടാഷാഭ്യസനം ഉൽപ്പൂരിതിയിലേയ്ക്ക് തന്നെത്തുരുത്താം ചെറുപ്പിരുന്നതുകൊണ്ട്' മാത്രാബ്യവർമ്മയിലെ ഭാഷാരിതി സുഗ്രഹമായി തന്നീൻ.

കേരളസാഹിത്യത്തിൽ ആദ്യമായും ചരിത്രാവ്യാ ഡിക്യാനല്ലോ മാത്രാബ്യവർമ്മ. രാമവർമ്മമഹാരാജാ വിന്റെ ചരമാനന്തരം അനിഴന്തിരുന്നാൽ ശ്രീവിരമാത്രാ ബ്യവർമ്മമഹാരാജാവു് പട്ടംകെട്ടുന്നതിനു മുൻപിൽനന്നനു കമകളാണു് ഈ ഗുനമാതിൽ ഉള്ളതു്. ആദ്യത്തേയും ടെ വിലതേയും അല്ലൂധാരണാളിൽനിന്നു കമയുടെ പ്രധാനഗതിക്കു രണ്ടും മുന്നം വശ്വരത പുത്രാസമാണു് അതായതു് ആദ്യാദ്യല്ലൂധാരണയത്തിലെ സംഭവം കമിണ്ടിട്ടു് രണ്ടും വശ്വരതിനു രണ്ടും വശ്വരതി നശിഷ്യം ആണു് രാജാംദ്രാല്ലൂധാരണയം തുടങ്ങുന്നതു്. തന്നി മാത്രങ്ങളും ഏട്ടുവിടങ്ങങ്ങളും ബന്ധനവും രാജകീയപക്ഷ തന്നിന്റെ വിജയവും ഇപ്പോൾ അല്ലൂധാരണയത്തിൽ കഴിയുന്നു. ടെവിലത്തെ അല്ലൂധാരണയം മുന്നു വശ്വരതിനാണേ ഷമുള്ള ചില അപ്രധാനസംഭവങ്ങളെ ആവ്യാപനരിതി തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. . ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്ന തു് മാത്രാബ്യവർമ്മയിലെ കമയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ തുടിവസമേ വ്യാപ്തിയുള്ള എന്നാണു്. പാരശ്രാമിയും, സുദി പ്രയും, യുവരാജാവും, സുഖരാമയും ഏട്ടുവിടങ്ങം ഏല്ലാംകൂടി ഇരുന്നതുടിവസംകൊണ്ട് പോഷിപ്പിക്കുന്ന കമയാണു് മാത്രാബ്യവർമ്മ. ആദ്യവിക്കുണ്ടായിരുന്ന ആക്ഷണം ഇക്കാൽം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ നിറുത്തിയുണ്ടാവുകയില്ല. കമാപാത്ര അള്ളമായി വളരെ വശ്വരം നാം ഇടപെട്ടുകഴിഞ്ഞാണു് കമയുടെ അവസ്ഥാത്തിൽ എത്രുന്നതെന്നു തോന്തിപ്പോ യേക്കാം. എന്നാൽ ചാരോട്ടുകൊട്ടാരത്തിൽ ഇരുന്ന യുവ

രാജാവു വേദിമലയെ നോക്കി സ്വന്തന്മുഖം ഉണ്ടാക്കിക്കൊത്തു് കൈമാസം ദാനന്ദയാശാജിൽ ആരു മാസം ഒരു ദാനന്ദയിലീക്കി ബന്ധനത്തിലായി യുവരാജാവു മഹാരാജാവായി തീരീകരണംണ്ടു്.

മാത്രാബ്യവമ്മയോടുകൂടി കേരളീയക്കു സുപരിചിത അഭ്യാസ കമാപാത്രമാതൃകകൾ തീരീകരാം. കാർത്ത്രാധനിക്കാരം മമമാർ, പാഡക്കട്ടിമാർ, ശംകാത്രശാമാർ, സുദാരം മാർ, തന്മാർ, മാങ്കോയിക്കർക്കുപുംകാർ, പരമേശ്വരൻപിള്ളിമാർ, എന്നിങ്ങനെ വിഭാവനാശക്കിയെ ദാശി പ്ലിക്കാതെ കണ്ണമുറവിൽ ചിത്രിക്കാട്ടുനാ കമാപാത്രം ഒഴിം ഇവരിൽനിന്നു് അല്ലോ ഉയൻ, സാമാന്യവീതിയിൽ നിന്നു കരെ ഭിന്നമായി, എന്നാൽ വിശദഗ്രഹണത്തിനു നിപുഞ്ഞാസമായി നില്ക്കുന്ന സുഭദ്ര, അനന്തപത്രമനാ ദം, ബീറാബാൻ, സുലേഖ എന്നിവരും എല്ലാം ഒരു ഒരു അടിയിൽ ഇവിടെത്തീരീകരാം. മരദം തൃതികളേക്കാൾ മാത്രാബ്യവമ്മയ്ക്ക് ലഭിക്കുന്ന സാവത്രികത്പരത്തിന്റെ രഹസ്യം ഇതാണു്. ഒരു ഹനിപണ്ഡിനനുനേ മനസ്സിലാക്കുന്നിൽ എല്ലാവക്കും എഴുപ്പത്തിൽ കഴിഞ്ഞതല്ല. കേവലം അസാധ്യാരണമായ ചിന്താഗതിയും പ്രവർത്തന ചെവചിത്രവും ചേൻ രോഹിണാംു് ആരു യോഗിശ്വരൻം. എന്നാൽ ഒരു പാപ്പത്തന്മാഡെ പെട്ടെന്ന പരിചയപ്പെട്ടു നാതിനു് ആക്കും വിഷമവില്ല. അനവധി പാപ്പത്തന്മാരെ നാം എല്ലാപേരും കണ്ണിട്ടാണു്, കാണാറനാമുണ്ടു്.

അരതുപോലെതന്നെ മാത്രാബ്യവമ്മയിൽ ഗ്രഹഘടനകൾക്കിടയിൽ, ഉപജാപങ്ങൾക്കിടയിൽ, തന്ത്രബൈവിധ്യത്തിനും സന്ദർഭവും ആവശ്യവമില്ല. രാജശക്തി തീരെ ഭർത്തുലമായി ശത്രുക്കുമാനത്തിനു് സുഗമലക്ഷ്യമായിട്ടാണു് അവിടെക്കാണുന്നതു്. സഹായം അത്മിച്ചു് പ്രസ്താവി

പ്രതിൽ ടാറിനക്കുകയാണ് രാജഗ്രഹത്തി ചെയ്യുന്നതു്. അവിടെ ശത്രുക്കൾക്കു നേരേന്നിന്ന പ്രവർത്തിക്കാം. നേരേ നിന്ന രാജഗ്രോഹം ഉച്ചരിക്കാം. എന്നാൽ കാത്തികത്തിൽ നാടി തിങ്കമന്ത്സിലെ കാലം ആയപ്പോഴേക്കു് ആസ്പദത്തിലും പൊയ്യേയി രാജഗ്രഹത്തിയോടെത്തിരിട്ടുണ്ട്. വർഷാരൂപത്തിൽ ഒരു അനുനാസം രഹസ്യമായും വളരെ മുൻകയതലോട്ടുകൂടി യും, നില്ലീമവൈദ്യാല്പത്തേക്കാടും മാത്രമേ സപ്പല്പവ നാികൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനും ദെയൽപ്പുട്ടന്നുള്ള ഈ ഭാഗ തെരുവും മുൻകയതലോട്ടുകൂടി വലിയതവിശയ പട്ടംകെട്ടുണ്ടെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തോടു പ്രസ്താവിച്ചു കടമണ്ഡപിള്ളയോടു് എത്തു മുറ അനുസരിച്ചുണ്ട് പട്ടംകെട്ടുംതെന്നു കഴിക്കുന്നും ചോദിക്കുവാടം “അതരാണ ചോദിക്കുന്നതു്? കളിപ്പാംകളുടെയിലെ കാല്യത്തിനും എത്തു കേൾവിയുണ്ടായി? രാമനാമംം പറഞ്ഞു, നിന്റെ കൈകളും കാല്യത്തിനും നിന്റെരുതലും ആര്യവീശി? ബലംതെന്നു നീതി” എന്നാണും ഉത്തരം പറയുന്നതു്.

എന്നാൽ കടമണ്ഡപിള്ളയേക്കാൽ ചംകരച്ചുവരാം, മഹാത്മരുന്നിപ്പിണാരംഭരും ഹർഷപാണ്ഡിതപരിശീലനയും രാജഗ്രഹത്തിയോടു പ്രത്യുഷിക്കുമായി എതിരിട്ടുകൊണ്ടു എന്ന ചോദിച്ചു സാമ്പാടക്കാരന്നായ ചന്ദ്രക്കരനോടു്, ധർമ്മരാജാവിൽ പറയുന്ന മറുപടി “അങ്ങതരുംും. മന്ത്രാദിയായി സംസാരിക്കുന്ന മാത്രാണ്യവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ കാലമല്ലിൽും. അക്കാലാനും അതു സിംഹത്തെ മാത്രം ദയനാൽ മതിയായിരുന്നു. രാമപരമ്മമഹാരാജാവും പ്രജാവർദ്ധവും ഒരു ശരീരമാണു്. അതിനാൽ അവിട്ടേതെങ്കിലും അവരേയും പ്രേടിക്കണം. വിട്ട് വാഴിക്കരിക്കാണു് അങ്ങനെയുള്ള ശ്രമത്തിനു് അപകടമുണ്ടാക്കുന്നതു്” എന്നാണു്.

മാത്രാണ്യവർമ്മയേക്കാളും ഭിന്നമായകാലാവധിക്കു

ഇളിലാണ് ധന്തരാജാവിലെ കുട നടക്കുന്നതു്. അതുകൂടും ശ്രൂയം ന്റെ-കംഡാ ശിവരാത്രിദിവസം നടക്കുന്ന എങ്കിലും പിന്നിട്ടുള്ള കമകരം ന്റെ-ചിങ്ങം മുതൽ ന്റെ-ചിങ്ങം വരെള്ളുള്ള ക്ഷേവർഷത്തിനിടയിലാണു സംഭവിക്കുന്നതു്. മാത്താണ്യവർമ്മയിൽ സംഭവങ്ങൾക്കും ധന്തരാജാവിൽ ചിത്രവൃത്തികളിടെ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കുമാണപ്പോൾ പ്രായാ സ്ഥംഭം. അതുകൊണ്ട് മാത്താണ്യവർമ്മയിലെ ഇത്തപ്പത്രങ്ങൾ സത്തിനു പകരം ധന്തരാജാവിൽ ക്ഷേവർഷമായിപ്പോകുന്നു. പ്രത്യക്ഷമായുള്ള പ്രവൃത്തികൾക്കു സ്വന്തന്ത്രമുള്ളതു്, ഗ്രഹ മുഖ്യക്രമക്കാണ്ടം ചിത്രവൃത്തിവസാധാരണക്കാണ്ടംമാത്രം കുടാ പ്രോഷണം സാധിപ്പിക്കുന്നു ഇതരക്രമകളിൽ കൊണ്ടുവരാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനുള്ള കാരണം ഇതുതന്നായാ യിരിക്കുന്നും.

അതഞ്ചിന്നയിരിക്കുന്നു. നമ്മക്ക് ഒന്നുകാരനെ പി ത്തുടരാം. മാത്താണ്യവർമ്മ എഴുതിയതിന്റെശേഷം അഞ്ചേ മാറ്റു പ്രഹസനങ്ങൾ മുതലായ ലഘുസാഹിത്യവിഹാരങ്ങൾ ഇൽ മാത്രം എഴുപ്പുകു് അടക്കത്തിൽപ്പറി ഇഹലോകരംഗങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിനു മരയുമായിത്തും. മാത്താണ്യവർമ്മ ചൊതുജനങ്ങളിൽ ഉള്ളിപ്പിപ്പിച്ച അത്രാഭരണത്തേയും, മലയാളസാഹിത്യത്തിനു കരുതേണ്ട സി. വി. കുതികരം അത്യാവശ്യമാണെന്നുള്ള സംഗതിയേയും, തന്നെ നിസ്സിമവെദഭാഖ്യത്തേയും എല്ലാവിന്നുവിള്ളുകു്, അഞ്ചേമാറ്റുകൊടുത്തിയിലെ റിക്കാർഡ് ഡൗക്സിപ്പും പിന്നിട അച്ചടിപ്പുരയിലെ അച്ചുണിബേംബേം രണ്ടും, സ്കൂളിൽത്തസംഘംത്തിലെ സംസസ്യംപ്രാണവും, സവേംപരി മംഗള-നാശങ്ങൾ ഉണ്ടായ രാജപൊദ്യാനത്തിൽ സ്ഥിരനിഷ്ട്യും ആയിക്കഴിഞ്ഞുകൂടി. അതുകൊണ്ട് ധന്തരാജാ, രാഹരാജാ, പ്രേമാദ്ധത്പര എന്നി കാവ്യങ്ങൾക്കുവലം ധാരാളമിക്കസംഭവങ്ങളാണെന്നുള്ളത്തിനു സംശയമില്ല.

യർമ്മരാജായുടെ ഉത്തരവകാരണം എന്നെന്നും, അതിൽ ആപാദച്ചുമാം പ്രവഹിക്കുന്ന വിരാസസരിത്തിന്റെ ഫിലിപ്പിന്റും എബ്രാഹിം പരാജയവാൻ ഇവിടെ ഒങ്ങളും നീലും അതിന്റെ മുഖവുരധിയിൽനിന്നും ഒരു വാചകംമാത്രം സംശയനിവൃത്തിക്കായി ഇവിടെ ഉല്ലരിക്കാം. “കഴിഞ്ഞ കൊല്ലുത്തിൽ ശരീരാസപാസ്യചികിത്സയ്ക്കായി ശവമെം സ്ഥിരിക്കുന്നും സക്കാറാം ആശവദിച്ചു ആരാരമാസത്തെന്നു വകാശലഭവും ഡിഗ്രിൽ ഈ ഗ്രാമരചന നിവർത്തിപ്പാൻ സംഗതിയായതിനാൽ, ആ മഹാക്കാജാഭാന്തിസ്” എൻ്റെ ഏജയംഗമമായുള്ള കൂത്തശ്ശത്തെയെ ഈ സദ്ദിഡത്തിൽ സവിന്നയും പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.” രാമരാജാബുദ്ധുരിന്റെ മുഖവുരധിലും ശവമെംസ്ഥിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി “ഒരു വെമ്മൻഡിന്റെ കൂപാപ്രസരംനിമിത്തം ലഭിച്ചു അതിസ്പാസ്യം” എന്ന പരാത്തിട്ടണ്ട്. ധർമ്മരാജായപ്പോലെ അതിപ്രേശസ്ഥമായ ഒരു ഹാകാവും രചിക്കുന്നതിനു പരിപൂർണ്ണമായ ആരാഗാഗ്രം ഉണ്ടാക്കിയാലും തന്നെ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു സാമാന്യമായി അംഗീകാരം. “ധർമ്മരാജാ തന്നു എഴുതിയതല്ല. എൻ്റെ ഏജയം താപിച്ചുള്ള പ്രാതമ്പനകേട്ട ഭേദവാൺ ആരീതുജ്ഞൻ തന്നെ സഹായിച്ചതാണും. ഈനി അതുംപോലെ ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതുവാൻ എന്നിക്കു ശേഖരിക്കുന്നതിനും ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണും വേദാത്തവിജ്ഞുടെ കാല്യം നിവർത്തിക്കാവാൻ എന്നിക്കു സാംഘാടനം മാവുകയില്ലെന്നു തെളിഞ്ഞായെന്നും തോന്നാതും” എന്നും അദ്ദേഹംതന്നെ ചിലപ്പോൾ പരാത്തിട്ടിട്ടിരുത്തു തന്നു കേട്ടിട്ടണ്ട്. ഇതിൽനിന്നുമുഖാവുന്നതും ആരാരമാസത്തെ അവധിയെ കുറത്തു നിശ്ചയിക്കാവാൻവഹിയാത്ത നിർബ്ബന്ധംമുലമാണെന്നതേ.

മന്ത്രിമണ്ഡലാന്തുരന്നായിരുന്ന രാജാക്കരേഖാസ ന്റെ ചരിത്രം മുന്നായി ഓഗിച്ചു മുന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതാമെന്ന വിചാരിച്ചതായി ധർമ്മരാജാവിലെ മുഖവുരധിയിൽ

കാണുന്നണില്ലോ. അതിൽ രണ്ടാം മാത്രമേ അദ്ദേഹം ചെച്ചിട്ടിട്ടുള്ളൂ. വൈദരാലിവാൻറെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ടിപ്പസുൽത്താൻറെയും ആകുമണികാലങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചുണ്ട് ഈ രണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലോ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. കേൾവദാസന്റെ ചരിത്രത്തിൽ പ്രക്ഷോഭകരജ്ഞരായ രണ്ട് കാലങ്ങൾ ഇതുരുത്താമായിരുന്ന പ്രശ്നക്രാന്താജ്ഞാനം ആസ്യദമാക്കി എഴുതിവികാരങ്ങളെ പ്രക്ഷോഭിപ്പിക്കുന്ന കാവ്യങ്ങൾ ചെക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയുമില്ലല്ലോ. കേൾവദാസന്റെ ഒരു യുദ്ധത്രം ഒന്നാം ഏന്ന നിലയേക്കാർഡ് ക്രൂട്ടതൽ അവകാശ പ്പെട്ടുന്നതു ഭരണവിദ്യാഭ്യാസന്റെ ഏന്ന ഉൽക്കുഷ്ഠതരമായ പദ്ധതിയാണ് ഈന്ന തിങ്കിതാങ്കുറിൽ കാണുന്ന പല പരിഷ്കാരങ്ങളും മൂലക്രോധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണക്കശലതയിൽ ആണുല്ലോ ലായിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ട് പതക്കേറെ കാലമായി ടിപ്പസുൽത്താൻ തിങ്കിതാംകുറിയ്ക്കിനും ഓട്ടി രക്ഷപ്പെട്ടരിംഗഡ് കേൾവദാസന്റെ ചരിത്രത്തെ ആസ്യദമാക്കി നിമ്മിക്കുന്ന കടമ യുദ്ധപരമായിരിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ല. അവംസ്രൂമായി അപുകാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണവൈദ്യുത്തരം പരാമർശിച്ചുള്ളിട്ടായിരിക്കുന്നും. കാവ്യാംബരംകൊണ്ട് ആവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടവാൻ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അണ്ണാലുമായ ആകാലത്തേ ഏതുവിയന്തിലുണ്ട് ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉപയോഗയോഗ്യമാക്കുന്നതിനാലേശ്രിച്ചിരുത്തുന്നതെന്നു ആക്ഷം ബലമായ സംശയം ഉണ്ടാകും. ഇടയ്ക്ക് നേരത്തുക്കുണ്ടി അണ്ണാലുമായം വരെ എഴുതി വണ്ണാം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിക്കൊണ്ടിരുന്നു “ദിഷ്ടാംജൂം” എന്ന ആവ്യായികാഭാഗം ഈ മുന്നാംഭാഗമായി വികസിക്കമായിരുന്ന ഏന്നാണ് എന്നിക്കെ തോന്നുന്നതു്. ആലപ്പുഴക്കാടുകൾ വെട്ടത്തെഴിച്ചു സിന്നും, മോംബേ മുതലായ സ്വല്പങ്ങളിൽനിന്നും കച്ചുവടക്കാരെ വരുത്തി നാട്ടിൽ ധനസംഖ്യകമായ വാണിജ്യം വളർത്തുന്ന തിലായിരുന്നല്ലോ രാജ്യാഭിമാനിയായ ആ മന്ത്രിപ്പറമ്പൽ

പ്രധാനമായി യത്തിച്ചതു്. ദിപ്പൂദിംഷ്ടംകമജ്ഞം ആ കാലത്തെ കർക്കന്നതാണ്. കേരവദാസൻറെ ഭരണകാ ചത്തിൽ വിഭേദത്തുനിന്ന് വക്കന്ന ഒരു വണിഗപരാൻറെ ജീവിതത്തെ സ്ഥാപിച്ച നടക്കന്ന സംഭവങ്ങളാണ്. ആ കമ യിൽ പ്രധാന്മാരും വഹിക്കവാൻ മുതിന്റുവനിതനാതു് എ നാൽ മാത്രാബ്യവശ്വം കഴിത്തുപോയ തന്റിമാരുടെ സംഭവസ്ഥികളായ ചില വനിതാരത്താജ്ഞകൾ ഇതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നാണ്. ആ കമയിലെ ഒരേ അബ്ദം യും അപ്പുംപോൾ എഴുതി അച്ചുകൂട്ടത്തിൽ കൊട്ടക്കു ബോർഡ് ഗ്രന്ഥകാരൻ പരയാടുന്നായിരുന്ന അനന്തരകുമാ സുവനകളിൽനിന്ന് എനിക്കിത്രയും മനസ്സിലാക്കവാൻ കഴിത്തു കേരവദാസൻറെ കീഴുള്ളാഗസ്ഥമാരിൽ ഒരാ ഭായിതന്ന അനന്തത്തുമുൻ്നായിരുന്ന വിടപും നിമിത്തം ഷോരമായ ഒരു അസ്പാദാവികഖണ്ഡം രണ്ടുപേക്ഷ്ണതമമിൽ സംഭവിക്കവാൻ തുടക്കമുന്നോടു ആരു ആപുണ്ണനും നിന്നുപോയതു്.

യമുഖാനിമ്മിതിക്കശ്ശേഹം ഉദ്ദ്രാഗബ്രഹ്യനം അദ്ദേ ഹത്തെ വലുതായ പാരതത്രുപ്പിൽക്കൂട്ടാനിയില്ല. പ്രാര ബുദ്ധജീവി ഉന്നതായിരുന്നുകിൽ അവ ഉദ്ദ്രാഗജീവിതജാതി ഘട്ടത്തുപോരും അതു കക്കശ്ശേള്ളമായിരുന്നില്ല. പ്രകക്ഷ വളരെക്കാലം മുമ്പുമുതൽ ഉച്ചാദ്വാനിച്ചു തുടങ്ങിയതെന്നും, വാഖ്യകൃത്യോന്നാട്ടുകി കുറഞ്ഞരമായിരുന്നിന്നിരുന്നെന്നും, അദ്ദേ ഹം വിശ്രദിച്ചിരുന്നു ഉദാരരോഗം സകലകാർജ്ജം മക്ഷം വിജാരമായി വർത്തിച്ചു. വിത്രുമകാലത്തിൽ തുടങ്ങിയ കൂഷം:ജോലിക്കിടക്കിയിൽ സാഹിത്യരസാസ്പാദനത്തിൽ ഗ്രന്ഥ കാരൻറെ അഭിനന്ദനസമ്മതികൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള സമ യം ചൊരിഞ്ഞിയുമായികഴിച്ചു ഉദ്ദാസകരങ്ങളായ വിഹാര ജൈഹിൽനിന്നുണ്ട് “പ്രേമാതുതം” ഉൽക്കതമായതു്. ധനം രജാവിൽ വാദത്തം ചെയ്യുന്നപ്പേട്ട പരിത്രപരമായ ആവ്യാ

യിക്കളുടെ പർപ്പിൾസംതിനഭ്രമിക്കാതെ സാമുദായികമായും ഒരു ക്ഷേമയുള്ളതിലേക്കു തിരിഞ്ഞതിനുള്ള കാരണം എൻ്റെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രേമാദ്ധത്തിന്റെ മുഖവുംയിൽ പ്രസ്താവാച്ചിട്ടുണ്ട്.

“പ്രേമാദ്ധതം” ഗ്രന്ഥകാരൻറെ അവസാനകാലത്തിലെ ഒരു തൃജിയായാണ് വെച്ചിയിൽ കാണണ്ടാതെഴിലും ഭാവാംശേക്കത്തിലും അതിനു വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെന്ന സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നു. പ്രേമാദ്ധതത്തിൽ സകലസ്ത്രീസന്ധുമുന്ന് യായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന അഞ്ചിണിക്കുട്ടിയെ പരമഭർപ്പുന്നതു യായും ഒരു വൃഥിചൂരിണിയാക്കി ഇതു കമ്മ ഇരുപത്തണ്ണു വാഷ്ണവരംക്കു മുമ്പിൽ എഴുറിത്തിക്കുട്ടകയും, ഗ്രന്ഥകത്താവി നേരു പ്രിയമിന്നുമായിരുന്നു തിങ്കിതാംകുർ ഗവബന്മൻ്റു ചീഫ് സെക്രട്ടറി താണ്ടപിള്ള അവർക്കുള്ള കാണിച്ചതിൽ ലോകത്തിന്റെ അസ്യകാരവർഡം ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ രാക്ഷസബുദ്ധിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവന്നും അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥകാരനെ ഭാണിച്ചിട്ടും അതു കണ്ണുത്തുകലാസുകൾ വലിച്ചു കീറുകയും ചെയ്തുണ്ട് തിങ്കിതാംകുർനിലെ വി. വിധിയസമ്ഭായങ്ങൾ പ്രാപിച്ചിരുന്നു സാമ്രാജ്യികനിലക്ക് ജൈപ്പറി ശരിയായ ജണ്ഠാനും ഉള്ളവന്നും പ്രഹസനങ്ങൾ ഇംഗ്ലം മറ്റൊരു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളൂ സി. വി. രാമൻ. പിള്ള അവർക്കും സമുദ്ദേശസംബന്ധമായ ഇന്ത്യവ്യാധിക എഴുതുന്നതിനു തുടങ്ങിയപ്പോൾ പത്രനാലൂതുവാഷ്ടം ചുരുക്കോട്ടു കുടക്കുവാനുണ്ടായ കാരണം, സുര്യോദയത്തിന്റെ വിരോധാവത്തിൽ നൃഷ്ടമായിത്തീറ്റ് അന്നാത്തെ ചിത്രകരണങ്ങൾ മനസ്സിൽനിന്നും മായാതെ കിടന്നതു മാത്രമാണെന്നും അല്ലെങ്കിലും അറുലോച്ചിച്ചും അറിയാവുന്നതാണ്. മെരി കാർണ്ണിയുടെ “വെൺസ്സറ്റ്” ബഹിപ്പുവാഹം ചെയ്യുവാൻ തജ്ജാരായിന്നിനു ചിന്താഗതിയുടെ പ്രകാശത്തിനു ഒരു നിർണ്ണാരകപ്രണായി, പത്രാവൃത്തമാവുകയേ ചെയ്യുള്ള വെന്നും,

വെണ്ണസരാ വായിച്ചില്ലായിരുന്നവെങ്കിലും ഇന്ത്യത്തി യഥാ കാലം പുരത്തു വരുമായിരുന്ന എന്നും നമുക്ക് ഉറയ്ക്കാവു നാതാണ്ടല്ലോ. ഗ്രന്ഥകാരരെന്ന് യദവനാരംഭത്തിൽ-അം തായതു വിള്ളുഞ്ജിമഹപര കമയിലഭിഷ്ഠ സ്ഥാനം അംഗീകരി ശബ്ദനാതിനു് അല്ലെങ്കം ശക്തനായ കാലത്തിൽ-നടന്നിട്ടും ഒരു കമയാണു് പ്രേമാർത്ഥതം

എന്നാൽ ഗ്രന്ഥനിമ്മാണരഹസ്യങ്ങൾ കരേക്കുടെ പ്രിയക്കയാണെങ്കിൽ ഒരു സാമുദായികാവ്യാധിക എഴുതുന്ന തിനുള്ള മുന്നാമത്തെ ഉല്പ്പമാഞ്ഞുണ്ടും പ്രേമാർത്ഥതം എന്നുംപ്രുട്ടി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. താണ്റച്ചിള്ള അവർക്കളുടെ അംസംതുപ്പിയിൽഡഹിച്ചപോയ ആല്പകമയുള്ളഭരണം ധന്മ രാജാനിമ്മാണം കഴിഞ്ഞു. മരുരാത സാമുദായികകമ എഴു തുന്നാതിനേരുംവെച്ച്. ഒരു മന്ത്രിപ്പേരുണ്ടും, ഒരു ഉടമന്ത്രി ആം, ചില ആതിമേധികളും മല്ലപാനലുമരിയിൽ ജനന കാലവേഷധാരികളായി റിറിടകങ്ങൾക്കുടയ്ക്കുന്നുള്ള ഒരു സഖ്കാരാലയിൽ വേശ്യാഗനകളും പരിചരിക്കപ്പെട്ടു് ശയനം ചെയ്യുന്ന ഒരു റംഗമായിരുന്ന അതിന്റെ വിഷ്ണംം. എന്നാൽ ഈ കമയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം പഠിത്തിന്മിതി കുറഞ്ഞു് അന്നാശാസ്യമായ പ്രക്ഷോഭങ്ങം ചേഷ്ടമെന്നും ശിച്ചു് ആ അപൂർവ്വത്തായെ നശിപ്പിക്കകയാണെചെയ്യുതു്.

പ്രേമാർത്ഥത്തപ്പറി പരയുന്നതിനു മുമ്പിലായിരിക്കുന്നുമെങ്കിലും, കാലഗണനയിൽ അതിനു പിന്നെ പരബ്രഹ്മന്നും സാമാന്യമായി പ്രഹസനവർദ്ധത്തിൽ ചേരുന്ന വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടുന്ന എന്നീരുന്നാലും പരമാത്മത്തിൽ സമുദായപരമായ ഒരു നിത്യപണമെന്ന മട്ടിൽ ആവ്യാധി കാപംക്കിയിൽ നിൽക്കുന്നതുമായ “കരപ്പില്ലാക്കുളി”യെ പുറിയും രണ്ടു വാക്കു പരദേശാഭിജിത്തിക്കുന്നു. ഉന്നതനും നണ്ണഭിൽനിന്നും പ്രചൃന്നമായുണ്ടായ പ്രോത്സാഹനത്തിനു

വശംവദമായി അനവത്തിക്കപ്പെട്ടുന്നതെന്ന ശംകിക്കപ്പെട്ട് ഒരു നബ്യപ്രശ്നമാം ഗുഡകാരൻറെ ആരാധനാസൽഹരണ സർവ്വസ്പദമായ മഹിളാമാരാധനയ്ക്കുത്തെ വികലമാക്കുന്നതിനു പത്രാഫ്ഫോക്കുമാക്കുമെന്നുള്ള ഭേദിയാൽ ഉൽത്തേമായ താപകോപാഭികളുടെ പ്രതിഫലമാണ് ആ ചിത്രം. വിടക്കേസ റികളായ ശ്രീപത്മനാഭൻതവിജയക്കും രാമനാമം എനിൽ പിഞ്ഞിയുടെയും സംകേതങ്ങളിലും സാനിധ്യത്തിലും രാത്രി കാലങ്ങളിൽ വിശ്വാസവസ്തുവാലംതുയായി തനിയേ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു തക്ക സ്വഭാവദാർശക്കുമായി സുഭദ്ര അന്നത്തെ നൊ പ്രപബ്ലേഷനിരയുകളിൽ മനത്തുപോയി എന്നാം ആയു നികസമുദായസ്ഥിതികൾ ആരു കാറിന്നുമുള്ള ചായശീല തതിൻ്റെ ജനനപോഷണങ്ങൾക്ക് അന്നയോജ്യമല്ലെന്നും ഉള്ള ധാരണയായിരിക്കുമോ, ദൈപക്ഷ അനന്തസ്വദമായുള്ള ഇന ഭേദിയിലേക്ക് ഇന മതിമാനന നയിച്ചുതെന്നു സംശയിക്കുന്നതിനില്ലോ. എന്നായാലും ആ നബ്യപ്രശ്നമാനത്തോടു തനിക്കുള്ള സുവ്യക്തവും ശക്തിമത്രമായ പ്രതിഫലയും ഒരു ഭോപ്പെട്ടത്രുകയായിരുന്നു കൂദപ്പില്ലാക്കുവിക്കാണ്ട് അദ്ദേഹം ചെയ്തെന്നമാത്രം പറയാം.

കൂദപ്പില്ലാക്കുവിക്കാണ്ട് എഴുവമായും പ്രേമാദ്ധതം ക്രൈസ്തവ ദൈവാന്തിയിലും അതതുകാലത്തെ സമുദായസ്ഥിതിക്കുള്ള ചിത്രികൾക്കുന്നണ്ട്. .പ്രേമാദ്ധത്തിൻ്റെ കാലം തെരിറി ലഭിച്ചു് അനന്നത്തെ സ്ഥിതികളെപ്പറ്റി അടിവില്ലാത്ത ചാലർ ചില നിത്രപണങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു സമുദായത്തിൻ്റെ ആയുഗിക്കുമായി കൂദപ്പില്ലാക്കുവിക്കുന്നതു ചുറ്റിയിൽ അപ്രകാരം ഒരു പരിവർത്തനയും സ്വഭാവികമാണെന്നും, മണിക്കണ്ണന്നുപ്പാലുള്ള സകലചുരുംഖണ്ണം തുടർന്നും ഒരു ക്രാഡിത്വവും തുടർന്നും പൊതുജനാദിപ്രായം ഇന്നു തെളുപ്പാലെ ശക്തിനേടാത്തതായ ആ പരിഷ്കാരപ്രാതികാലങ്ങളായിരിക്കുന്നതിൽ, കുടുതൽ സെങ്കുന്നുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ധരി

കേരളത്താണ്. എന്നിങ്ങനും മനിക്കന്നൻ, വിദ്യുദജി ഹപൻ, ചുരോചന്നർപ്പിച്ച എന്നിങ്ങനെ ഒരു സമുദായ തേതാട്ടം ബന്ധമില്ലാത്തതും, അസൗതമായ നായൻസമുദായ ത്തിനു വേരാത്തതുമായ നാമധ്യേയംദർഹനം കൂടാവാതുംഡിക്കു നൽകിയതും അതു നന്നായില്ലെന്നുള്ളതു അഭിപ്രായമാണെന്ന് കരിക്കുന്നതും.

സാമുദായികാവ്യായികക്കളുപ്പറി നമ്മുടെ ധാരണ യൂഡിഷ്യൂ പ്രമാത്മം നില്ലുന്നതായിപ്പറിയുവാൻ തന്മീ കൂ. അമുഖ മാത്രം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ജീവിതവ്യാപാരങ്ങൾ ഒരു പരാമർശിച്ചു പില്ലോല്ലത്തിൽ എഴുതുപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഇന്നു കൂടു സാധാരണ ധനികപ്പെട്ടവയും നിതിയിലുള്ളതു ഒരു സാമുദാഖികവിത്രീകരണവും അല്ലെല്ലാ. റാഷ്ട്രത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിനു പകരം സമുദായത്തിന്റെ അതു പ്രാചീനമില്ലാത്തതും, എന്നാൽ അതുവരുന്നിക്കാലതേതാട്ടം ബന്ധമില്ലാത്തതും ഒരു പരിത്രപ്രകാശനമാണു പ്രമാത്മം സാധിക്കുന്നതും. അതുകൊണ്ട് ഗമ്പകാരൻ അതിനു നൽകിയിട്ടുള്ള മുവാപത്രത്തെത്തമരന്നും അതിനെ ചരിത്രസംബന്ധമായ ഒരുവ്യായികയായി പരിഗണിക്കുന്നതിൽ അന്നുചെന്നും ഇല്ലെന്നാണ് എന്നിക്കു തോന്നുന്നതും.

അന്നത്തെത്തിയായ രാമരാജാബുദ്ധരിനെപ്പറി ചിന്തിക്കുന്നവാം ആല്ലെങ്കിലും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയുന്നതു പാലിയം, പറയത്രും, കവിക്കൂറ എന്നിങ്ങനെ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന വിശ്രൂത നായർത്രമണ്ഡലുപ്പോലെ നമ്മുടെ ഗമ്പകാരന്നും തിങ്കിതാംകുറിൽ കുറേ പ്രഭക്കട്ടംബുദ്ധരി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നതുണ്ടാണ് ചെന്നക്കുറേറി, മാങ്കായിക്കുറേ, ചിലന്നിനേത്രും. നന്ദിയത്രും എന്നി വിടക തുടെ പേരുകൾ മുൻപരെത്ത യടാത്മ ഭവനന്നാമങ്ങളേ ക്കാരിം കുട്ടത്തിൽ പരിചയത്തിൽ നമ്മുടെ തോന്നിക്കഴിവെന്നതി രിക്കുന്ന്. വഴിയിൽവച്ചു വല്ലവരേയും കണ്ട് തുടരിക്കുന്നതു.

താണ്ടനു ചോദിച്ചും “വിലന്പിനേത്തു ചന്തകാരൻറെ അനന്തരിവൻ” എന്നോ, “നന്തിയത്തു കേരവൻബന്ധിത്വം സ്വന്ന ഒക്ക്” എന്നോ പറഞ്ഞതും അറിയുന്ന ഒരു ഭാവം മുഖത്തു നാം സ്വീകരിപ്പിച്ചുപോകം. ഈ ആവശ്യം തത്തിൽ ഒരു ചെറിയ വിനോദംകൂടി ഉണ്ടാം. സി. ഡി. രാമൻപിള്ള അവർക്കുള്ളെടുത്തില്ലെങ്കിലും ക്ഷേമിക്കാണ്ടനാവയ്ക്കു പട്ടികകൾ എഴുതി അംഗീചിത്തത്തെ എഴുത്തുകാരിൽ ഒരു പ്രാഥീനികനും അഥവാ അഭ്യർത്ഥിയാണ്. അധ്യാർഹ കവറുകളിൽ മേൽവിലാസം എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന താൻ “എ! നി അംഗീചേരണാട്ട തുള്ളുക്കുറപ്പിനേതുകിയോ? അധ്യാർഹ അഭ്യേഷത്തിന്റെ ഒരു പശയ സ്നേഹിതനാണോ” എന്നുപറയുന്നതു രാമരാജബുദ്ധുക്ക് എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലം ആയിരക്കാണ്ടിനാൽ കുറഞ്ഞേണ്ട തുള്ളുക്കുറപ്പുനാ. കാട്ടാപാത്രത്തിന്റെ പോർ പലപ്പോഴും പലബന്ധം ആ ഗ്രഹാർഡിൽ ഉച്ചർക്കുന്നതു കേട്ട കൂർഖപരിചയം സിഡ്നിച്ചുഡിജന എഴുത്തുകാരൻ ആ പോർ യജമാനനു വിട്ടരോധനയാണി വിവാദിച്ചു “കൊട്ടാര കാർ കുറഞ്ഞേണ്ട തുള്ളുകുറപ്പവകർക്കൾ” എന്നും ഒരു കവറിൽ മേൽവിലാസം എഴുതി. താൻ വിവരം അനുകാരനെ അറിയിച്ചു. തണ്ടം എല്ലാംകൂടി കരേ ചിരിച്ചു. മാത്രം സ്വയവർമ്മമുതൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടവയ്ക്കുന്ന ഈ ഗ്രഹജോഡിം അവിടെത്തെ അംഗാജൈള്ലും ഇനിയും എത്ര ആവ്യൂഹയിക്കുകൾ കുറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ നന്ദികന്നതിനു പത്രാപ്പുങ്ങളാണോ.

മാത്രം സ്വയവർമ്മയിൽനിന്നു “അനന്തപത്മഃനാഭനേ യും, മാംശായിക്കർ “അാശ്വാവന്നു ചേഷ്ടിക്കാരനേ” എം പാദക്ഷട്ടിയേയും ധമ്മരാജാവിലേക്കു കൊണ്ടവന്നാതുപോലെ ചന്തകാരനേയും മീനാക്ഷിയേയും കേരവൻകുന്തിനേയും മാമാവൈക്കിനേയും ധമ്മരാജാവിൽനിന്നു രാമരാജബുദ്ധു റിലേക്കം കൊണ്ടവന്നിട്ടാണ്. ഇനിയും ഒരു സൗകര്യം കീടിയാൽ നമുക്കും ഒരു ചെറുരാമരാജാ എഴുത്താമെന്നു തോ

നിപ്പോകൻ. കരയുള്ളതുകാലി അവസരിച്ച പട്ടലവൻ, പവതിക്കണ്ണാച്ചിയും രാമരാജാബുദ്ധവിൽ ഉണ്ടായിരുന്നും പിന്നീട് അവരെ ശ്രീചുക്കുള്ളുകയാണെ ചെയ്തതും. അതുപോലെതന്നെ ക്രിശ്വരക്ഷട്ടിപ്പിള്ളിക്കാർക്കാരുടെ ശിഷ്യനായി വേഖത്തനീയേയും ആലും മുവേശിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അനന്തരകാലത്തിൽ അതിനീക്ക് സംഭാസ്തുരന്നായി ഉദയംചെയ്തു ആ മഹാധിമാനേ രാജാക്കേശവദാസ നീറു പ്രകാശപ്പെടുത്താൻ നിസ്തൃതനാക്കണം എന്ന ചിന്തിച്ചായിരിക്കുന്നും വേഖത്തനീയേ വിട്ടുകൂട്ടുതു്.

രാമരാജാബുദ്ധൻ എഴുതുന്ന കാലാന്തരം ഈ ഉപന്യാസകത്താവിനാനുന്നടക്കാരനുമായിപ്പുരിച്ചയാണില്ലിച്ചതു് അതു ഗ്രന്ഥം രാജഭാഗവും ആലുന്നം എഴുതിയതും മഹാജനമായിരുന്നും. പ്രായേന്ന വകുഗതിയിലൂടെ കമാഖ്യാനക്കേളുട്ടുടി അനവധി കമാപാത്രങ്ങൾം റംഗപ്രവേശം ചെയ്യുകയും, ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ അംഗമാരഞ്ഞായ വാക്കുകളേണ്ടം ഗ്രൂപ്പേഫതാവികാരങ്ങളേണ്ടംകൂടി എങ്ങാഞ്ചുണിപ്പാതെ മറയുകയും ചെയ്യുന്ന സി. വി.-ആന്മജ്ജഹിൽ, ആദ്യ അഭ്യാസത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വാക്കിനീറീരുന്നു വാചകം ശ്രദ്ധിക്കാനുവേണ്ടുന്നതാണെന്നും അതിനും ദാവത്തിനും അതിനും അതിനും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും ഒരു വിലാസം അഭ്യാസംവരും എഴുതി.അംഗിനീക്കപ്പോഴാതുള്ളിത്തും നികത്താനുള്ളിത്തും വിട്ടവാനുള്ളിത്തും ശരിയാക്കിരുക്കാൻ അപ്പാതെ അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ പാടിള്ളതല്ലെന്നും, അദ്ദേഹം അപ്രകാരം ആശാം അതിനു മുമ്പുള്ള ഏല്പി ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ചെയ്യുവന്നിങ്ങനെതന്നും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ രാമരാജാബുദ്ധൻ അച്ചുമക്കുടക്കുന്ന തിട്ടക്കം അവസരിച്ചു് അനന്തര തീരുന്ന അഭ്യാസങ്ങളും അഭ്യാസങ്ങളും അപ്പിലേജ്ജുകൾ

കൊട്ടത്രു് അവിടെ നാലായിരം പ്രതി അച്ചടിച്ചുതിരുന്നതു കണക്ക്, കട്ടാത്തരു എങ്ങിനെ ടടവിൽക്കണ്ണാട്ടുചെക്കണമെന്ന ഞാൻ ഉത്കണ്ണാഭാരതേന്താടെ ദഹിക്കൽ ചൊഡിച്ചുപോയി. അതിനു മുഹൂർത്തി: — “രാജാ കേരവദാസൻനു ജീവചരിത്രം മൃന്മായിപ്പൂജ്യിട്ടു് മുന്ന പണ്ണുക്കണ്ണരു എഴുതണമെന്ന നിന്ത്യ യിച്ചുപ്പോംതന്നെന്ന ധർമ്മരാജാ നേനാം അല്ലൂധ്യത്തിലെ ശ്രീവരാത്രി മുതൽ കേരവദാസൻ വിഷാദനംബുളം അട തേത ചരമംവരെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ കുറ രേഖ നിരപ്പിൽ തൊന്തു കണ്ണിരിക്കുന്നു. ആ കാഴ്ച കടലുസ്ഥിൽ ആക്ഷേഷണ തായ ജോലി മാത്രമേ എന്നിക്കിപ്പോം ഉള്ളൂ” എന്നായിരുന്നു. വിഭാവനാശക്തിയുടെ അഭ്യന്തരമുകുതപ്പു ഉഭാഹരിക്കുന്നതിനും ഒരു സംക്ഷ്യം വേണമെന്നു വിശദിക്കുന്നില്ല.

മന്ത്രാണ്ഡിവർമ്മയും ധർമ്മരാജാവും തിരുവനന്തപുരത്തെയും ഭക്ഷിണിതിരിവിതാംകൂറിനേയും സംബന്ധിക്കുന്ന കടകൾ മാത്രമാണു്. വൈദാരാലിവാൻനു ആജ്ഞാകരണായ ഹരിപ്പന്നുന്നും ശാഗിശ്രൂരണം ധർമ്മരാജാവിൽ മുതലായ ത്രുക്ഷപ്പുട്ടുന്നഭക്ഷിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാപാരമണ്ഡലം തിരുവനന്തപുരവും കഴിക്കുട്ടവും വേംവന്നു മുതലായ ഭക്ഷിണിതിരിവിതാംകൂർഭാഗങ്ങളും മാത്രമാണു് മാത്രാണ്ഡി രംഗമയ്ക്കു് തീച്ചുയായും വേറേ എങ്കണ്ടം വ്യാപിക്കുന്നതായ അവവശ്യമില്ല. എന്നാൽ രാമരാജാബ്ദപ്രസ്തുത മെമസുർ, മലബാർ, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ രാജ്യങ്ങളും ആക്കമാനം സ്ഫുരിക്കുന്നു. ആരു അല്ലൂധ്യത്തിലെ സിരം സ്ഥിനിംസത്രംതന്നെ മെമസുർസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അതിത്തിക്കൂട്ടു് അട്ടാത്താണു്. തെക്കേകൂട്ടു് നീങ്കുന്ന ടിപ്പുവിന്റെ സമരസന്നാധങ്ങൾ ചെപ്പുവുട്ടും കഴിത്തു് ആലുവാ എത്തുനാതുവരെയുള്ള ഗമലങ്ങളിൽ കടകൾ നടക്കുന്നുണ്ടു്. പെരിംവേദാന്താനും ആവാസക്രൂം ഭക്ഷിണിതിരിവിതാം

കുറിൽ മുള്ളടിനടത്താൻ'. കണ്ണേയക്കച്ചിപ്പിൽ സഹ്യ പ്രധാനിരക്കെഴു താണ്ടി ഭ്രമിയേക്കാർ നാകലോകങ്ങളാട്ട് ബന്ധമുള്ള ദിവ്യഗിവരങ്ങളിൽ എത്തുന്നു. കേരളവദാസൾ പട്ടിഞ്ഞാരൻകടക്കാവശ്യം ഒന്നുംപാടെ അരയയ്ക്കുന്നു. ഇതുജും മഹാവിശ്വത്രിയിൽ നടക്കുന്നതായ ഈ സമര പരിത്രം ഒരു രൂഖൻ തിരുവനന്തപുരം നഗരത്തിലുള്ള തബൻറ ഗ്രഹത്തിൽവച്ചു്, യാതായ രേഖകളും പരിശോധിക്കാതെ, ചെറുപ്പുകാലത്തിൽ കാട്ട ദേശങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ദിവ്യാഖ്യാനമാണും ആയാരമാക്കി നിർബന്ധിക്കുക എന്നതു് അതുംതാവഹംതന്നൊന്നാണു് അതുപോലെതന്നൊന്നും രാജാവിൽ വിവിധദേശങ്കാരേയും സ്വപ്നാവശാരേയും ജാതി ശാരേയും കടമാപാത്രങ്ങളുാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു് ബബ്പ് ഷൈറ്റപരൻ, ടിപ്പുസുൽത്താൻ, മാധവിശാഖ, കൊടന്തരം ശാൻ, കണ്ണേയക്കച്ചിപ്പിൽ, കുദ്ദേശാട്ട തുപ്പിക്കുട്ടപ്പു, തിവി കുമൻ, കേരമവച്ചില്ല, കളുരജ്ജവല്ലപ്പിൽ, പെരിഞ്ഞേക്കാടൻ എന്നിങ്ങനെ എമ്മുർമ്മതൽ പത്രനാലപ്പരംവരെ യുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാംനിന്നു് കടമാപാത്രങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്താരിരിക്കുന്ന ഇതും പോരാഞ്ഞതിട്ടു് മരറക്കും ഇല്ലാത്ത തരത്തിൽ, സൂത്താവിചാരണയിൽ തന്ത്രപ്പേട്ട ലക്ഷ്മിഘ്രാഹയേയും, വിവിധവേഷധാരിയായ മാധവന്നായി ക്കുന്നേയും, നാഗന്നത്തിനും നാരാധാരണാംനന്നുതിരിയേയും എന്നിങ്ങനെ വിശിഷ്ടകടമാപാത്രങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു്. എല്ലാംകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിൻറെ ദുവിലാത്ത തുതിയായ രാമരാജാബുദ്ധും എററവും വ്യാപ്തിക്രമിയതും, വിഭാവ നാശകത്തിയുടെ നിന്നുംമതയേയും കടമാപാത്രനിർമ്മാണ തത്തിലുള്ള പരമബൈദ്യദ്വയും അത്രപൂർവ്വമായി പ്രത്യേകപ്പെട്ടതും ആയ ഒരു മഹാകാവ്യം ആശനന്നും, ഹരിപ്പന്നാനന്നയോഗിശ്രാംഖൻറെ സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ കാവ്യ പ്രൗഢി ക്രമിക്കിട്ടുന്നതെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്ന ധർമ്മ രാജായേയും സുപരിചിതപ്പംതുംകൂടുതൽ സാധാരണ വുന്നതി

കളാൽ കാവുരസികതപം തികന്തരുകാണോന്ന് തെന്നു പറയ പ്പേട്ടു മാത്രാബ്ദിയവർമ്മയേയുംകാരം ഇതിനു പലതര താഴിലും മാഹാത്മ്യം എഴുന്നു എന്നമാണ് എൻ്റെ വിനീത മായ അഭിപ്രായം.

രണ്ടാംഭാഗം പ്രസിദ്ധപ്പേട്ടതുപേട്ട രാമാജാ ബഹുമാനിഡാശഃഷം പറവത്തക്ക യാതൊരു സാധിത്യരച നയിലും എഴുപ്പേട്ടുന്നതിനു മുമ്പ് അഭ്യേഷത്തെ വിധി അങ്ങോടു നയിച്ചു. എന്നാൽനീഞ്ഞാലും എൻ്റെ മുൻപു സുചി പ്രീച്ച “ദിഷ്ടിംജ്ഞം” എന്ന കമാഡം എൻ്റെ നിർമ്മാണ താൽ എഴുതിയുള്ളടങ്കിയ “പ്രേമാരിജ്ഞം” എന്ന സ്വപജി വിതകമനവും പിന്നീട് രഹിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈവ രാഖം കേവലം അപൂർണ്ണസ്ഥിതിയിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ വിസ്തുരിക്കുത്തന്നൊയാണു നല്ലതു്.

ഈനി അഭ്യേഷം നോവലേഴ്തുന്ന മട്ട് എങ്ങിനെയും സൗന്ദര്യക്കി കുറിക്കുക രസാവധമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസി കുന്നു. മാത്രാബ്ദിയവർമ്മ മുഴുവൻ തന്നെത്താൽത്തന്നു യാണ് എഴുതിയതു്. ധർമ്മരാജാനിന്നുമാണകാലത്തു് ആ വിധത്തിലുള്ള ഔഹായാസത്തിനു നിരുത്തിയില്ലെതെന്നു തിനാൽ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു് എഴുതിക്കുവാൻതുടങ്കി. പ്രേമാ തിരുവും രാമാജായും എല്ലാം ഈ വിധത്തിലുണ്ട് എഴുതി തനിന്നുതു്. സന്തതസ്വാഖായ വെററിലച്ചെല്ലും അടഞ്ഞതു് വച്ചു്, വായിൽ നിരുച്ചു മുടക്കാണും അരുയി, ഇടയ്ക്കിടെ മേൽ മീശ തടവി തുക്കി ചങ്കവാളുരേവയിൽ ഒള്ളിപ്പതിപ്പിച്ചു മുവഞ്ഞു നോക്കാതെ, പറഞ്ഞുത്തന്നു കാനുവാചകങ്ങളെ യാണാ കരുതിച്ചു് എന്നുന്ന വിശ്വാസിക്കാതെ എഴു തിക്കൊള്ളുകാണുതു്. മനോമുക്കരത്തിൽ നിശ്ചലിച്ചുകാണുന്ന അരുശേയങ്ങൾബുദ്ധം ചിത്രങ്ങളേയും നോക്കി, ഇതരകാല്യങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് ഉപദ്രവിക്കപ്പെട്ടാതെ പറഞ്ഞുത്തന്നു വാചകങ്ങൾഡി കിടക്കിയിൽ വല്ല സംശയവുമങ്ങോടു ചൊല്ലിച്ചേപോക്കുന്ന

ക്കിൽ കുറ്റ് തതിനു സുവബദ്ധാതുള്ള ശകാരവാക്കേകളും, എഴു ത്രഞ്ചാരനോടുള്ള ബന്ധം അനുസരിച്ചു കാപ്പേഡുഗജങ്ങളും ഉണ്ടാവുക നിയുതമാണ്. എന്നാൽ ഒരു വലിയ കാൽം ആഗ്രഹാസ്യത്തിനു വഴിയുള്ളതും അതിനു വഴിയുള്ളതും അനുബന്ധം അനുവിധിയാണ്. ഗമ്മകാരൻ പറത്തു തത്താ വാചകങ്ങൾ അനുവിധിയാണ്. ഗമ്മകാരൻ പറത്തു നില്പി ഗ്രഹിക്കുവാൻ വിഷമമായ വാക്കുകൾക്കു എന്ന കിലുര എഴുതിവച്ചേരുവും രാഖാമതു മുഴവൻ വായിച്ചുകൊണ്ടു പുക്കണ്ണോടു വിശദമായി തിരഞ്ഞെടുത്തുതയന്നതിൽ വൈമുപ്പുമോ, ആ യാത്രയെപ്പറ്റി കോച്ചേര സാധാരണ യില്ല. തന്റെ മാസ്തിൽ തുനിക്കന്നതു വല്ലവിധത്തിലും കടലാസ്തിൽ ആരയെന്നക്കാണ്ടൽ കവിയും സാമാന്യലോക നംിലേക്കിരണ്ടി സാധാരണയുള്ള തിരഞ്ഞെടുക്കുവിൽ കനി ഏരുച്ചുക്കുള്ളി. വല്ല വിജനാദകമാപാത്രങ്ങളും വജനി തന്റെ തന്നാത്താൻ ടെയികികം ചിരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് ദാച കുങ്കം പറത്തുതയന്നതു്. കൊടുംശതുശാനെപ്പോലുള്ള വിപ്പുലകളും സംഭാഷണം പറത്തുതന്നിട്ട് “ശവം, അവ നീരു നാക്കിൽ കുത്തക്കേടു ഉണ്ടുകൂട്ടുള്ളൂ.” എന്ന വി ചിച്ചുകൊണ്ടു തന്നതാനുപരിയുക പതിവാണ്. എന്നാൽ ക്കബൈഷക്കുപ്പിപ്പിള്ളയേപ്പോലുള്ള ഗംഭീരകമാപാത്രങ്ങൾം റംഗപ്രവർത്തം ചെയ്യേണ്ട ഗമ്മകാരൻ ആ മഹായീമാ നാരാഞ്ഞരിച്ചിട്ടുണ്ടോലെ സ്പരംതാഴു് തനി ശാന്തമായും സുവ്യക്തമായും വാചകങ്ങൾ പറത്തുതയന്നതാണ്” അദ്ദേഹത്തിന്റെ കമാപാത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏഴ്യ തേതാട്ട് എത്ര അടുത്താണ് എപ്പോഴും വത്തിക്കണ്ണതെന്ന റിയുന്നതിനു ഒരുപാടാണും പറയാം. മരിക്കണ്ണതിനു കുറേ മുൻപേ ഭോധം അപ്പും അകന്നനിന്നതായ അവസര തതിൽ ഒരു കടലാസ്തം പ്രേക്ഷണം കൊണ്ടുവരുവിച്ചു് എഴുതി യതു് “സൗഖ്യം എന്നു സാമിതിയും” എന്നായിരുന്നു. അതായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ടെവലബന്ത ക്കഞ്ചുള്ളതു്. ഗമ്മകാരൻ ബാല്യകാലംമുതൽ പരിചയമുള്ള വിചുകളും

യാണു ചെന്നുകളേറി, നന്തിയാൽ മുതച്ചായ സങ്കല്പഭവ നഷ്ടശൈ കണക്കാക്കിയിരുന്നാൽ”.

പ്രധാനമേരിയ വർഗ്ഗനകളും സപ്രഭാവവിത്തികരണം എഴും വരുവേംഡി ഇംഗ്ലീഷ്‌ഡിൽ പറഞ്ഞുതന്നുട്ട് പിന്നീടും ആ കടലാസ്സ് അങ്ങ് വാങ്ങി അതു മലയാളത്തിൽ തഞ്ജ മചെയ്യുകയാണു പതിപ്പ്. കേൾവഭാസൻറെ രേണുരിതി, രാജാവും മന്ത്രിയുമായുള്ള ബന്ധം, കൂദാശക്കട്ടിപ്പിള്ളിയുടെ രംഗപ്രവേശം മുതലായതും ഇങ്ങിനെന്നും എഴുതിയിട്ടുള്ളതും. നാലുമൺിയോട്ടക്കുടി എഴുത്തുകൾ. നിരത്തി പിന്നീടു ചീട്ടുകളി, വെട്ടിപ്പാളിൽ മുതലായ നർമ്മവിഹാരങ്ങളിൽ സമയകൾക്കിടക്കുന്നു. അതിനിടയിൽ വന്നാതുന്ന പ്രത്യേകജീവിതനാൽക്കുടെ അവശ്യാനന്ദം അന്നനും എഴുതുന്ന ഭാഗങ്ങൾ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കേണ്ടുന്നതായ പുത്രത്വയും എഴുതുകാരൻബാണു്. ഇടയേല്ലാണും അടുക്കമെക്കളിൽനിന്നും മരുപ്പൊരാതിൽ പ്രവഹിക്കുന്ന സംഗ്രഹത്തിന്റെ സുഖം അന്താവിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗവും ഭോവനകത്താവിനും ലഭിക്കുന്നതാണു്.

സാധാരണ നവൃസന്ദർശകമാൽക്കുടെ കുട്ടാതിൽ കവിയശിപ്രാത്മികളായ പലരേയും കുംഭാം. ആതുരേഴുതിയ ഏതുറന്നുമും വായിച്ചുകേണ്ടുക്കൊണ്ടിരുന്നും പരമോസ്മകനാണു്. സാമാന്യമായി മാത്രംജീവക്കുപോലും മുഖിയുതോന്നനു കൂടയില്ലാക്കമെകളും ക്ഷേമയോടെ കേട്ടുകൊണ്ടും പഭ്രസ്യാമിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടതേരുണ്ടും, മുചീനക്കുതികളോട് ആയുനികകാവ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു അതിരക്കുന്ന പക്ഷപാതശ്വശി ഉണ്ടെന്നു പറയാതെന്നിവാഹമില്ല ഇപ്പോഴത്തെക്കമകളിൽ കാണുന്ന ഒരു പാരിപ്പാരം അലേഹത്തിനും പരമവിരോധയായിരുന്ന പരവ്യങ്ങൾ

ഈ ഒരു യുവാവ് ദരിക്കൽ ഒരു കമ്പയുമായി അഭിടെ വന്നു്
അതു കമ്പൈറ്റുത്തുപുതി വായിച്ചു കേരംപുറിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.
സാധാരണ കമ്പരൈഴ്സ്ത്തുകാരനെ രീതി അഭാസവിച്ചു് അതി ലെ നായികാനായകരാർ വിവാഹംകഴിക്കുന്നതിനാമുഖ്യമായ
പ.പരസ്യരാലിംഗനചുബന്ധാദികളിൽ റസിക്കുന്ന ഭാഗം വാന്നി
ചുഡിക്കന്നതു വായിച്ചുടെപ്പാർ ഫോറപ്രാക്രിയന്നായ അഭ്രേഹം
“ഫ്രേഡ്, നിംഗൾ വീട്ടിൽ നിന്നുകൾ ഉടല്പ്പരന്നുവരുമാൻഡുല്ലേ?
അഭവർ ഇങ്ങനെ അഭിവാഹിതകരാൽ അരുതിനിക്കുവോഡാരം
അരംഭാഗം എന്നംപരജന്മാ ഉയ്യവയ്ക്കുന്നതായും അതു നി
നക്കു സഹിക്കമോ?” എന്ന ചേംബിച്ചു. സ്കീജുട്ട് പാരിപ്പാ
വന്നപ്രത്യേകിയും മരുപ്പാനു മരുവു
അ സാഹിത്യകാരനെ നാം കാണുന്നതല്ല.

ഈ ഭാഗം അഭ്രേഹ തത് നിന്റെ കൃതികളുടെ സാമാന്യനി
ത്രപണംതിലേക്കു നമ്മു നയിക്കുന്നു. രാജഭക്തി, രാജ്യാ
ദിമാനം, കലമഹത്പരത്വപരിശൃംഖല, അരുംഭം, പദ്മാവം,
സപ്താവത്രാദിയേക്കരിച്ചുള്ള ബഹുമാനം, അത്രുത, അ
ആര്ത്ഥികാശം, മിത്രയമം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിശ്രാം
ഔദ്യോഗിക്കുവാണാശം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാം. വിംതപ്പം,
എപ്പണി, അല്പത്പസ, അതിശയം, ക്രൂരത, അധംകാരം
മുതലായ ഭൂതിക്കണ്ണങ്ങളു കണക്കരും അംഗവികസനത്തിൽ
അഭ്രേഹം മുറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ബഹുവിധകമാപാത
ഒട്ടം സജീവങ്ങളായി നിൽക്കുന്ന ഈ പഠനത്തികളിൽ
നിന്നു്, ദാരോനിനെ വേർത്തിരിച്ചു സപ്താവനിന്ന് ചെ
ഞ്ചുംതായ അവശ്യമോ അതിരാ സന്ദർഭമോ ഇവിടെ
ഇല്ല.

തിങ്കിതാംകുർ രാജകുടംബവരത പ്രധാനക്കേന്ത്രമായി
നിരണ്ടിയാണു് അഭ്രേഹ തതിനിന്റെ ചരിത്രകാവ്യങ്ങൾ എ
പ്പാം രചിച്ചിട്ടുള്ളതു് അലക്കൂണ്ടയത്തേയും ഷാർഖികാന്റെ
യുമരും സാമ്രാജ്യവിസ്തുതികളും, സീസ്റ്ററിന്റെയും നെ

ಪ್ರೋತ್ಸಿಗೆನ್ನಿರುಂಹದ್ದಂ ಯುಷುಪಾವಚಣಿಕ್ಕಂ, ಪೆರಿತ್ತಿಗ್ಗಿಣೆನ್ನಿರುಂ ಅಗ್ರಾಂವೆಲ್ಲಿಗೆನ್ನಿರುಂ ಮದ್ದಂ ತಾಳಾರೀತಿಕಿಕ್ಕಂ ಉತ್ತವಿಧಿ ಪರಿಶ್ರೇಣ ಅತ್ಯ ಮಹಾಕಾಂತ್ಯಣಭೈಕ್ಕರಿಶ್ರಾ ನಿರಂತರಂ ವಾಽಪ್ರತಿವಾಂ ಅಂ ನಟತ್ತಾನಾ ಅಪ್ಯಾಗಿಕವಿಶ್ರಾಸಂಪಾಗಾಂತಾಂ ಅತ್ಯಂ ಹಡ ವಾಽತಲ್ಪಂ ಪಿಂಗಿಧಿ ಪರಿವೃಥ್ತತಲ್ಪಂ ಕರ್ಗ್ರಾಕಂಘಾರಿವರ ನಿ ಶಾಫ್ಕಿಕಿಕಂಗಾತ್ತಂ, ಸಮಂಧಿಯಾಯ ಗ್ರಾಪವರ್ತಕರಣಾತ್ತಿರ ಮಾ ವಿಂತರಣೆ ಈ ವಿಭೇಷಣೆಹಣಿಯೆಡ ರಹಿಯಿತ್ತು' ಅಂತರ್ಭಾಕ ಶಿರಣಿಧಿತ್ತಂತ್ತರುಮಾಯ ತಿಜವಿತಾಂಕ್ರಿಗೆಣಿಯುಂ ಅಧಿವಿಧಾತ್ರ ಏಪ ರ್ವಾಹಣಂ ಅರಿಶ್ರೇ ತೋಣಾಗಾ ಭಾವಂ, ರಾಜ್ಯಾಂಶಿಮಾಗಂ ರಾ ಜಿಹಕತಿ ಎಂಬಿ ಗ್ರಂಣಣಭೈಪ್ರಾರಿಯತ್ತಂ ವಿಶಾಂಭೇಬಾಯತ್ತಾತ್ತ ಉತ್ತರ್ವಾಂತರಂ ವಿಷ್ಪಾಲತರವ್ಯಂ ಅತ್ಯಹ್ಯಾಪ್ತಣಣಾಂತಿಕಿ ಲ್ಪಂ, ಲೋಕವರಿತ್ತತಿಲೆ ಹ್ರತರಾಸಂಭವಣಣೋಧಂ ಸಯಿತಿಕ ಞೋಧಂ ತಾರತಮ್ಯಾಪ್ತಣಿ ಗೋಖಣೆಯೆಂಂ ಏತ ನಿಳ್ಳಾರಮಾ ಯಿರಿಕಂಹಣಂ ಪರಣೆಂ ಅತ್ಯವರ್ಯಮಿಷ್ಪ. ಏತಾಂತ ಸೀ. ವಿ. ರಾಮಂಪಿತ್ತಂಯೆಡ ಕಾವ್ಯಣಂ ಹ್ರಾ ಚೆ.ವಿ.ಯ ಕಾಂತ್ಯಣಂಹಣಂ ಏತ ವಲಿಯ ವ್ಯಾಷ್ಟಿಯುಂ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವ್ಯಂ ಅತ್ಯಹ್ಯ ನಂತರಿಕಣಂಹಣಂ ತಾಣಾಲೋಚಿಕಣಂ. ಕ್ರಿಲೋಕತರಿಗೆನ್ನಿರ್ದ್ವಾಯಿ ಈ ಈ ಭಾಗತತಿ ಏತ ಕ್ರಿತ್ತಾಯಿಪತ್ರ್ಯಂ ಸ್ಯಾಪಿಶ್ರಿತಿಕಣಂ ಈ ಈ ಚಕ್ರವರ್ತತಿಕಣಂಹಣತ್ತಿಗೆನ್ನಿರ್ದ್ವಾಪಿತ್ತಂ ಏತಾಂತ ಅತ್ಯಪೋಲೆತಣಾ ಅರಹಕಣಂಹಣಣಿಸಮರ್ಪಣಣೆಲ್ಲ ಈತಕಣಿ ನಿಧತ್ತಿ ಸಮಾಂತರಣೆತ್ತಂ ಗ್ರಿರಿವರಂತ್ತಂಲ್ಪಂಹಣೆತ್ತಂ ಉಣಣಾರಹಣಾ ವಿಸ್ತರ್ತತಿಕಣೆತ್ತಂ ತರಣಾಂಚೆತ್ತಂ ಅಂಭೇಭ್ರಮಾಯ ಸಮಾಧಂ ಶಕಿಯೆಂತಿರಿತ್ತಣಾತ್ತಿರ ಮಹಾಣಾಗಾಂತಾಂ ತ್ರಂತಾ ಶತ ಪಕ್ಷತತಿಗೆನ್ನಿರ್ದ್ವಾ ಡ್ಯಾಂಕತಯೆಯುಂ ಅತ್ಯಾಂ ಹ್ರಾ ಪರಿತ್ರಮ ಸಾಯಂತರಿಂಬೆಹಣಂ ಸಂಕಲ್ಪಿಶ್ರಿತಿಕಣಂತ್ತಂ ಅತ್ಯಪ್ರಂದಿಕಣಾ ವಣಣಂ ಮಿಂತಾಂ ಆಂಕಣಿತ್ತಿಶ್ರಿತ್ತಂ ತಣಿಗೆನ್ನಿರ್ದ್ವಾ ಅಪ್ರತಿರೋಧಣ ಮಾಯ ಮಹಾಶಹತಿಯಾತ್ತ ಪರಿಷ್ಣಾರಪ್ರಾಣಯಿತ್ತ ತೀಂತ್ರಣಾ ಯ ರೊಪ್ಪಿಗೆ ಕಬ್ಬಿಕರಿಕಣೆವ್ಯಾಂ ವಿಭೇಷಣಾಂತಾಂ ಚಾತ್ರ ವಣಾಂತಾಂತಾಂತಾಂ, ಕಣಿಕ್ರಾಂತ್ತ ವಿಲಂಬಿಗೆಣೆತ್ತ ಚಾತ್ರ ಕಾರಣ ನಂತರ ಮಹ್ಯದ ಮಂಬಿತ್ತ ಪ್ರಾಭೇಷಣಣತ್ತು'. ಮತಂ ಏತಾ

ലോകം വെള്ളം ശക്തിയേ യുദ്ധാപ്രിലും ക്രഷ്ണായിലും സ്ഥാ പിച്ച്, ലോകാധിശ്വരന്മാർക്കും പരമഭിത്തി ജനിപ്പിച്ച്, ജനകോട്ടികളുടെ സൂഖ്യമിരിക്കുന്നതും ദരശകൾക്ക് പാതമായി ഭ്രാവണിയങ്ങൾ തരണാംവയ്ക്കുന്ന ഒരു മഹാവിരമതാധിപനായാണു തിരുവനന്തപുരത്തു ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽനിന്ന് പടാഞ്ചതാഴ്ഭാഗത്തും ആയ്ക്കുടായിലും രണ്ട് സം നൃാസിന്സങ്കേതങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഹരിപ്രഥമാനന്മാപാമിയെ നിയേ നാം ഗണിച്ചുപോകുന്നതു് നാബാദ്യ ചതുരഞ്ഞെമെ പ്രക്കരത്തുമാത്രം, അതിൽ കരേക്കൂടി വിസ്താരമുള്ള ഒരു ചെറിയ നാട്ടിന്നെൻ്റെ അപദാനത്തിനായി ദൈഖഗത്തും സംരക്ഷണാത്തിനായി മരുരാജഭാഗത്തും കരേ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കും നടത്തുന്ന ഉപജാപങ്ങളും രണ്ടെവാവിധ്യങ്ങളും ഇം മഹാകാവിജുടെ മനോധർമ്മത്തിൽനിന്നും വഴിയുണ്ടോടു എത്ര മഹാസാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ വൈദപ്രസ്തുതം മഹാധിമാനായിടെ പ്രവർത്തനവിജ്ഞാനങ്ങളുമായാണു് വായനക്കാരെടുക്കുകളിൽ പെടുന്നതു്! ഇതുതന്നെന്നാണു രാജ്യാഭിമാനം തന്നിരാം രാജപാദങ്കത്തിക്കും സപവംശമാധാത്മ്യബോധത്തിരാം, ഭ്രതകാലമഹനിയതയെക്കരിച്ചുള്ള സാമാംകാരമായ പുതിയിനന്തനാത്തിരാം പരമപരുപ്പമായ സാഹിത്യരചനാരീതി. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെന്നാണു് ഈ കവിശ്രദ്ധനോടു നാം പ്രംതുക്കിച്ചു എന്നാനോക്കും കടപ്പെട്ടവരായി തീനിനിര ക്കുന്നതും.

അരുദേഹാത്തിന്നെൻ്റെ ഭിഞ്ചുകട്ടാപാത്രങ്ങൾ കേവലം നാശിക്കേരമോഷണക്കാരല്ലൂ. ഒഴിച്ചിരുന്നു കണ്ണം ചാണ്ടിനാത്തിരാം മാത്രം കൊഴുള്ളാവുന്നവരല്ലൂ. കേവം 10 ശ്രാവിണന്നം, അ ക്ഷരംഭ്രാന്തങ്കേതാട്ട് ബുന്നപം കഠിനതവരം ആയ ചാറ്റുകാരൻ പരയുന്നതു കേരംക്കുക. മന്ത്രിശ്രേഷ്ഠന്തിലേക്കും, വേണമെങ്കിൽ ആ സ്ഥാനലബ്യധികാരി രാജദ്രോഹത്തിരാം മുതിന്സ് പ്രബന്ധിച്ചതായ തന്നെ മഹാധാനങ്ങൾ

അത്തമനഃശത്രിൽ അവസാനിച്ച എന്ന കണ്ട്, പാരിഷദ വദ്ധത്താൽ ത്രക്കതനായി, മുനിൽ കാണുന്ന അന്യകാര തെരു അഭിസംഖ്യാധനം ചെയ്തിട്ടു് അരയാൽ ആങ്കോൾ കണ്ണാഃ:—“എടാ! ഇത്താം! വിഴുങ്ങു്. വാ തുന്നു് ഈ മൊ ദിനയനു. നീയല്ലാബാട്ടു കാലമെത്തു്, വലിയേതു്? ഉണ്ടിട്ട ധാർ കാലനം നീതനാട പടച്ച പൊരുങ്ങേ? നീയല്ലാബാട്ടു പൂലവത്തു് അതുരു അരുരു കെട്ടുനെല്ല കൊള്ളുണ്ടു് പൊരുവാവാലിമ. (അതായതു ഫലാക്തതിൽ അത്രവസാനം നിലനി ചുറ്റുന്ന മഹാശക്തി ഇരുട്ടല്ലാതെ വേണാനുമല്ല എന്നു് ഇനി മറഞ്ഞും വിനിതം അത്രനും അന്യകാരത്തിൽത്തന്നായാണു കഴിയുന്നതെന്ന പറയുകയാണു്) നീയല്ലാബാട്ടു പൂലവത്തു് അതുരു കെട്ടുനെല്ല കൊള്ളുണ്ടു് പൊരുവാവാലിമ? തായെന്നു ചൊല്ലു യവടെ കൊടലിട്ടിൽ തോറി. മറഞ്ഞവരെ പെരട്ടിട്ടിൽ ഇരുട്ടവെടിയെ പെലണ്ണു്, തിരിവാ പാംകഴിയിട്ടിൽ തൊലിയാണു, ഇക്കാണംകെട്ട ഇന്തിരിയുന്ന, കരിംകു രിങ്ങേ! നീയേ കെട്ടബുതി” എന്ന പറഞ്ഞിട്ടു് ഇരുട്ടിലെ കച്ചാട്ടി അന്തല്ലാനം ചെയ്യുകയാണു്.

രാജഭാഗം എന്ന മഹാപരാധ്യാരവും വഹിച്ച കമാരംഗങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്ന മരിപണ്ഡാനന്ദയാഥി സ്പേജ് സാമ്പാദിയായ അനംജനോടു ഒപ്പെമ്പതപും എന്നുനില്ലെന്നും അക്കാരണമായി ഏരാക്കപരാജയങ്ങൾ സംഭവിപ്പിക്കുന്ന ആ മുതൽിയെ മാനിക്കേണിട്ടില്ലെന്നും പറയുന്ന ഭാഗം ഇതാണു്:—“ഭേദബാധിനും! ഹരാം! ആ അന്തർപ്പദം എൻ്റെ സവന്നുത്പുടങ്ങഉയും ഭേദിക്കുന്നു. അരേ! യതി, മാത്ര, ‘പുഞ്ചം ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ അജ്ഞത കൈ ഞ്ച ഉഷ്ണിതനായ പദ്ധകാരൻ അഭിമാന്യനോ? സുജീ സ്ഥിതിയുടെ സംഘാരകനം കുടിയല്ലേ ഒപ്പെവം? ജീവകോ കിക്കു യേമേജും പീഡിപ്പിച്ച സംഹരിക്കുന്ന ആ യുത്ത് സേപ്പച്ചാപ്പേശ ഇത്താനവെരാഗ്രയോഗവാനായ ഒപ്പെമാക്ക

മോ? സ്വഭാവക്കളുമീലു. സംഹാരവുമിലു. കാർബാവും തന്ത്രാവും മത്താവുമിലു. ചെച്ചതന്നുവിഹിനം പ്രപഞ്ചം. അവിജ്ഞേതയമായുള്ള ഒരു ശക്തി വളരുന്നു. പണിയുന്ന. മുച്ചാവത്തനം ചെയ്യുന്ന. സ്വവും മഹാമഖേദരജാലം— മാനഷ്യകൾ, ദൈവികൾ, ആന്ധരം, ആൺ—ഈ വിധം നിരത്മരപ്പേജും അമരസിംഹൻ സാരാജാലികളായി സം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാംഗാലാമരുങ്ങളായി അതുകൂടം അവ ശേഷിക്കുന്നു.”

കാത്തികരിതനാർഹമവന്നമഹാരാജാവിനെ സ്ഥാന ഭേദിനാക്കി രാജ്യംകരാസ്ഥമാക്കുന്നതിനു ജ്യോഷ്യപഞ്ചാനന്നൽ ചെയ്തു തുമണ്ണംകിടിയിൽ, പലരോധം വധിച്ചതെന്തുനേ നും അനാജവർപ്പനയുന്നനന്ന് ചോദിച്ചതിനുള്ള മറപടി ഇതാണ്. “എന്തുപുനെ? എത്ര? സ്വിംഗാസനങ്ങൾ, ഉട വാളുകൾ, കിരിടങ്ങൾ ഇതുകൾ യഥമരാലക്കളിൽ ദാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നീലു. വുക്ഷാജാളിൽ കായ്ക്കുന്നീലു. മഴയോടും മഞ്ഞോടും വന്നിക്കുന്നീലു. ഭ്രവനനും ചെയ്യാലും കിട്ടുകയിലു. അങ്ങാടികളിൽ വിൽക്കപ്പെടുന്നീലു. അതിനാൽ ശൈലൂക്കമുകിലപ്പുട്ടതികളുടെ നയത്തെ തുരട്ടുന്നു” കൊന്നം, ചെന്നം, തി വച്ചു മട്ടിച്ചും അവയേ തേടണം.”

അഭ്യോഗത്തിനും ചരിത്രകാവ്യങ്ങളിൽ മുന്നു മഹാ വിരഹാണാണ്ടോ ഉള്ളിതു. ഹരിപാഞ്ചാനന്നങ്ങാൾപ്പേരും, പിലന്വിനേത്രതു കാളിഉടയാൾ ചുത്രക്കാരൻ, ചെറിയവ കേംടു കുന്നുമായിട്ടിപ്പിള്ളിക്കു ഇവരിൽ ആ റാണു കുട്ടത്തു ആളുകൾനിയൻ, അമ്പവാ ഭിഷണൻ, അമ്പവാബുലിക്കാൻ എന്നു പറയുക പ്രയാസങ്ങാണ്. തന്നെ മകൻകൾ ഒരു ദേശജി തു തന്ത്രാവിനെ ഉജാക്കണമെന്നുള്ള ദ്രവ്യമല്ലതെന്നു ഒരു ശക്തിയിൽ തുടാടി ജീവനം സ്വന്തതം സകലതുംപെന്ന യപ്പെടുത്തുന്ന പെരിഞ്ഞേംകോട്ടോടു നമുക്കു തോന്നുന്ന

ബഹുമാനം അതിന്റെതാണ്. അതിനായി, തന്നെറ പൂർവ്വം സൗഖ്യവൈക്കിലും ഇപ്പോൾ പരമഗത്രവായി ശ്രീനിവിശ്വകരിക്കുന്ന ദിവാൻജിയുടെ ശയനമുന്നിയിൽ, അംഗരക്ഷകമായെന്നു കല വ്യവസ്ഥകളേയും തോല്പിച്ചു് അഭ്യർത്ഥിയിൽക്കെയെത്തെന്നിട്ടു് അഭ്യേഷത്തോടു പരിഞ്ഞ “നോക്ക്” ചൊല്ലുന്നതു മൊറപ്പട്ടി തോന്തു ചൊല്ലിയേക്കാം. എൻപ്പും അതും പൊതുള്ളില്ലാണ്ടു് ഇത്തിരിക്കേണ്ടുകൊണ്ടുകയെറവാ അഭ്യാം. നിന്നെന്നു തന്മൂലം മാനത്തുനോക്കി നക്ഷത്രക്കു തിരെള്ളുന്നു, നാമെന്തായാലും ഉറവങ്ങു് ചൊല്ലുന്നതെനോയിപ്പിടിക്കു് കിപ്പുവിന്നെന്നു പീരങ്കിഇംഗ്ലീഷ് കിച്ചപിടിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും രേണു രഭാഭ ആയിരം ഇന്നാപീടി—പ്രധാനമിപ്പുരാനം കൊമ്പപുരാനം എന്തെന്തു്? നിന്നെന്നു ഇന്ത്യ മന്ത്രാഭ്യാസവൈജ്ഞാനം കണ്ണുമായിരിക്കുന്ന അട്ടത്തെത്തുക്കാം. ഏകാ, താലിവാച്ചു പെറ്റുന്നു് നേരു തന്മാത്രാന്തരാജത്തു പുരാഖ്യനേക്കാത്തു മനൈറിക്കുന്നു. നിന്നുക്കു കൊടപിടിക്കുന്ന വികരമൻകുട്ടിയെത്തരംനു് ‘വന്നുപോയ കരിക്കിൾ’, അടക്കാ കുലമന്ദിന പുരാനിരിയാതെ. നേന്തുക്കു മേലിരിക്കുന്നവൻ ശരംപഠനം. നമക്കും ഒരു കാട്ടുവഴി കാണിച്ചു. പെത്തെത്താന്നും കേക്കുന്നില്ല. പൊൻകുളിപ്പോലെത്തെ പെറ്റുന്ന ലൈംകി, ചീ! പെറിബൈക്കോട്ടാനിതാ പുാവോട്ടു മാറി. റീക്രൂംബലക്കണ്ടു് മനസ്സിനു് ഇനിവു കൊണ്ടില്ലെങ്കി, തലവീശിക്കുണ്ടു്.”

അക്ഷരമന്ത്രനുന്നായ ഭർത്താവിന്നെറ ശ്രമം എത്തുദ്ദേശി ആണെന്നും, എന്നെല്ലാമാണു് അഭ്യേഷം ചെയ്യുന്നതെന്നും അറിയുവാൻ ആരുളമിച്ചു പരമവിഭിഞ്ചിയും അതിലുവന്നു വതിയും ആരു ഭാംഗ്യേംഛു് ഇന്ത്യ കാട്ടാളുൾ പരിഞ്ഞാതു കേരിക്കുക.

“നോക്കുന്നെറ ചെല്ലു. അതണ്ണംഡാക്ക ചില മൊറക്കളുണ്ടു്. അതു വിട്ടാൽ അവന്നെറ കാഞ്ഞും വീഴ്ചാം.

അവൻ പല കോടകളിൽ പിടിപ്പാൻ പൊടിപ്പാനും നിയൂക്കാ. അവൻറെ ഉള്ളിൽ ബുളിയിൽ വിട്ടാൽ പെണ്ണ് അംഗ താഴും. അവൻറെ അക്കത്താളുള്ള തീ എന്നെന്നും പെങ്ങോലേരെത തെയ്യവിള്ളാൽ പിന്നോ കടി പൊട്ടി കെട്ട്.”

മഹാരാജാക്കമാരേയും മന്ത്രിപ്പറമാരേയും, സവായിക്കാർക്കാരേയും, കംപ്പോദരായ മരാ ശേവകജനങ്ങളേയും കമയിൽ കൊണ്ടവന്നിട്ടുണ്ടാക്കിയിലും അവരെ സകല സർക്കാർസമ്പന്നായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതിയിട്ടുണ്ടാക്കിയ നാലും, അവക്കെ ഗ്രന്ഥകൾപ്പാട്ടിനാശവിള്ളു് കമാഗ തി പ്രവഹിക്കുന്നു. എങ്കിലും, ശത്രുക്കളിൽ തിങ്കിന്നിരുന്ന പെണ്ണഷഖവും വിത്രവും ശൈത്രവും ഗ്രന്ഥക്കാരൻറെ ഹാർട്ട് മായ അഭിനവങ്ങളിൽ ഒപ്പെക്കു സംചൂജന തത്തിനും വിഷയമായിട്ടും എന്ന പരയാതെ തരമില്ല. തിരുവിതാംകൂർ പോന്നതവുംരാക്കുമാക്കിം മന്ത്രിക്കലോത്തുംഗമാക്കിം നേരിട്ടേണ്ടിയിരുന്നതു് നിങ്ങളിൽക്കൂടുതലും നേരിട്ടേണ്ടിയിരുന്നതു് സംശയമില്ല. ഇഷ്യപ്പരംകുട്ടി അപ്പും കിനിത്തിയിരുന്നും, തിരുവിതാംകൂർ സിംഹാസന കുത്തു സ്ഥി, മുകിലചക്രവർത്തികളുടെ മഹാസാവംഡമത്പ്രഥകളും നേരിട്ടേണ്ടിയിരുന്നതു് ലോകത്തിലെ അതിവിസ്തൃതസാമ്രാജ്യങ്ങളും നേരിട്ടേണ്ടിയിരുന്നതു് അരക്കണ്ണത്തിനിടയിൽ മഹാജന്യവന്ദപ്പാലു വേണ്ടോടെ ഇളക്കിമരിക്കുന്നതിനും ശക്തമാരായ വീംപ്പുണ്ടും താങ്കളേയാണു് അദ്ദേഹം റപ്പിളിച്ചതു് എന്നാൽ അഞ്ചി പത്രമാണേസവാരതരായി, പ്രജാക്കുമോഞ്ചവായി, ശാസ്ത്രസർക്കാർപ്പള്ളിക്കുന്നതു് അങ്കുതിഭാഗാസമാരായി, സ്വജീവിതത്ര മുദ്രപ്പാപനാ സ്വപ്രജാലക്ഷ്യങ്ങളുടെ അടംഗ രഹസ്യത്തിലുണ്ടു് അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതനുള്ള രാജ്യമംബോധനയ്ക്കിനിടയും കുലശ്രേഖനപ്പെട്ടമാക്കുമായായാടുക്കിളിത്തെ സൗഖ്യമിതിയെ ഭാജിക്കുന്നു.

നാ

ഉച്ചാര്യാസമാല—രജഭാംഗാഹം

തിന് ഈ ഭർദ്ദുണ്ടാതിമിപ്പേരമയ്ക്ക തെല്ലു ശക്തിയുണ്ടായില്ല.

ഈതിലാണ അനധകാരൻറെ രാജഭക്തി പ്രകടമായി കാണുന്നത്. ഈശപരഭക്തിയോട് തുല്യമായാണ് അദ്ദേഹം ഈ മഹാസ്വന്തേക്കങ്ങളിൽനിന്നുന്നത്. രാജഭക്തിയും ഒരു മണിനിലയനമായി തിരുവിതാംകൂറിനേയാണ് സ്വഷ്ടിക്കത്താവു ക്രതിയിട്ടുള്ളതെന്നന്തനൊന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹ താവിൻറെ ബോധം സമരജയിരഞ്ഞു അകമ്പടിയോടുകൂടി വാദവിരാജ്യാരാമത്തിൽ ക്രീഡിപ്പാന്തത്തെ ഏവഭരാലീവാ നേരിയും അദ്ദേഹത്തിൻറെ അജിതവികുമച്ചരാകുമിയായ പുതൻ ടിപ്പസുത്താഡൈബുള്ളുരിൻറും അവാക്കെ വിഭ ശ്രേചാരസമഹസ്താഭ്യം മഹായുദ്ധസന്നാഹഃഭ്യം ഫലാകംവെള്ളാശക്തിയെ പുരകോട്ട പായിച്ചു് ശാസ്ത്രപത്രപ രാജയഗത്തിൽ വീഴ്ത്തുന്നതിനു ചെറുസംസ്ഥാനമായ താരവിതാംകൂറിൽ അനവരതം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രജഭക്തിസ്ഥിതിനമാത്രമേ കഴിവുണ്ടായുള്ളൂ.

ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ ബി. എൽ.

ഭാഷയുടെ അനുധനികസ്ഥിതി.

സപ്രദേശവും സപ്തഭാഷയും ജനങ്ങൾക്ക് ജീവിതനില്ലി
ംഗമായിത്തിന്റെത്തരംജീവിതിലുള്ള ചരിത്രപ്രധാനമായ ഒരു
കാലാവലുമാണിതു്. ഇന്ത്യക്കാർ എല്ലാവരും ഏകോദശ
സഹ്യാദരനാരാണെന്നുള്ള ബോധം ഉണ്ടാക്കണമാതിനായി
ഹിമാലയംമുതൽ കന്ദ്രാക്കമാരിവരെയുള്ള മുപ്പ് തിരുന്നകോ
ടി ഇന്ത്യക്കാർഷം അന്വേച്ചു നാശപോലെ അനുശയവിനിമ
യം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും ഒരു ഇന്ത്യൻപൊതുഭാഷ ഉണ്ടായി
രിക്ഷണംതു് അത്രാവശ്യമാണെന്നും അതായും ദേശഭാഷക
ഉള്ളെല്ലാം അന്വുന്നമായ വിധത്തിൽ പരിഷുദ്ധിച്ചും പരി
പൂജിപ്പെട്ടതുനാമെന്നും ഇന്ന് ഇന്ത്യയിലെ പ്രസംഗമ
ബ്യച്ചേടുള്ളോ, പത്രചഞ്ചേക്കത്തികളും ഉച്ചസ്പാരത്തിൽ ഉം
ഭോഷണം ചെയ്യുന്നണ്ടോ. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയമായ ചു
ന്നസംഘടനത്തിൽ ഒരു ഇന്ത്യൻപൊതുഭാഷയുടെ പ്രചാര
നാമെന്നാതുപോലെതന്നെ അതായും നാട്ടഭാഷകളുടെ ഉല്ല
രണ്വും അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ വഹിക്കുന്ന
നേരിട്ടിനും സംശയമില്ല. ഇന്ത്യയിലെ ഓരോ ദേശ
അള്ളം അചാരവിശ്വാസാദികളിൽ വിശ്വാസിത്തിൽ ചു
ത്രിക്കനാ ജനവുദ്ദേശം അധിവസിച്ചുവരുന്നതിനാൽ
അവരെയെല്ലാം എഴുപ്പുത്തിൽ ഏകോജീവനാരാക്കി പൊ
തുവെ ബന്ധിക്കുന്ന ഒരു പ്രസംഗമബ്യച്ചത്തിൽ
കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള ഇപ്പോഴേതു ഏകമാറ്റം അതായും
ദേശങ്ങളിലെ മാതൃഭാഷകളുണ്ടെന്നും കാണാവുന്നതാണ്.
ഭാഷാസംബന്ധമായ കാൽപ്പനികളിൽ ജാതിക്കണ്ഠ മതത്തിനാം
ഹണ്ണമില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു ഭിന്നജാതിമതസ്ഥരായ ഇ
നാട്ടിലെ ജനങ്ങളെ എഴുപ്പുത്തിൽ ഏകീകരിപ്പിക്കുന്ന
ത്തിനും ഭാഷക്കാൾക്കു മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

നിലയിൽ നാട്ടഭാഷകളുടെ ഉല്പരിശൃം തത്സംബന്ധമായ അഭിനിവേശവും അത്രുന്നാപേക്ഷിതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇതു സ്വപ്തപാഠിമാനദ്ദേശ്യരാ വിക്ഷണം ചെയ്യുന്നതായാലും സ്വപ്തഭാഷകളുടെ അഭ്യന്തരമനും അപരിഹതവുമാണെന്നുണ്ടാക്കാതാണോ. അതിനും ചുരുക്കം ജനസംഖ്യയിൽ സംബന്ധിച്ചുതീരുന്ന അന്തരുപമായ ഭാഷയിൽ ജനങ്ങൾക്കു വിജ്ഞാനവാദാരക്കിൽക്കൊന്നതാണോ അനാധാരസംശയവും അതാസ്യവുമായിട്ടുള്ളതെന്ന തത്പരം അറാസരിച്ചും മാത്രഭാഷകളുടെ പോഷണം നമ്മുടെ കത്തവുകർമ്മങ്ങളിൽ ആന്തർഭവിക്കുന്നാണോ

വസ്തുനിയിൽ ഇങ്ങനെയിരിക്കുന്ന മലയാളികളായ നമ്മൾക്കു നമ്മുടെ മാതൃനിശ്ചിയേഷമായ മലയാളഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചു പൂർണ്ണാധികം ഒരുംമാനവും അഭിനിവേശവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ ഒരുംതന്നെ അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഫലമായി എത്താൻം കാലത്തിനില്ലെന്നതു നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ പുരോഗതി സത്പ്രമാധിത്തിനിന്നിട്ടുള്ളഭാഗം നാശിക്കുന്നതു നിന്നുക്കുമ്പത്രേ. ഭാഷാഭിമാനികളായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയും പണ്ഡിതന്മാരുടെയും നിവർജ്ജമായ പരിഗ്രാമക്കാണ്ടു മലയാളഭാഷ മഹനിയമായ ഒരുന്നതിനെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളെന്ന ഞാൻ സ്വപ്തപാഠിമാനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഒരു മുപ്പറു കൊല്ലുങ്ങൾക്കു മുമ്പിലതെന്ന ഭാഷാചാരിത്വത്തിലേക്കു പത്തുപ്പോഴും മുകുടുക്കുന്ന കുട്ടക്കാൾക്കും ഞാനില്ലെന്നതിനിൽക്കു പാരമാത്മ്യം എന്നുകൊണ്ടു ബോധപ്പെടുന്നതായിരിക്കും. പാതിപ്പാതുതവേഷത്തിൽ നന്നാ രണ്ടു പത്രങ്ങളിൽ കൈവിരുത്തുക്കാണ്ടു എഴുന്നിൽക്കിയിട്ടുണ്ടോ സാധിക്കുന്നക്കവണ്ണം മിത്രങ്ങളായിട്ടുള്ള എത്താനം ഗഭുരന്മണ്ണങ്ങളും, ഒരോ റീ അംഗീലിട്ടു വാത്തി മട്ടിൽ അനാധാരമായ കരാറുപത്രിലുള്ള കുറേ പദ്ധതികളാണോ അല്ലാതെ അണ്ണം നമ്മുടെ ഭാഷ

യിൽ നമ്മകളിലോന്നിക്കണ്ണക്കു നിവയിലൂള്ള ഒരു സംശയിൽനിന്നും ഒരു പരിചീട്ടും തുഡിവരെ പറഞ്ഞതിനില്ലെങ്കണ്ണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മലപ്പുരം ലായാളകാലം കഴിതെന്നു ഭാഷ നവീനമലയാളകാല നടിൽക്കാലെടുത്തവച്ചുതോടുകൂടി അതിന്റെ അതുതിയിലും പ്രതിയിലും സാരവത്തായ ഒരു വ്യതിയാനമുണ്ടായി. അംഗരുഹിതകവിയും കേരളത്തുമായ തുണ്ണുത്തു രാമാനജൻ എഴുത്തും പുതുനിവിശേഷമായ ലാളനും നിലവിക്കുവാണെങ്കിൽ ഭാഗദേഹയത്താൽ അംഗരുഹിതയായിത്തീർന്ന കൈരളീകരിക്കാവിലും സമുദ്രത്തിലും പറമ്പിനി തന്റെ നെന്നസർളികവിത്രമണ്ണംകൊണ്ടു സാഹിത്യിലുംഭൂമിക്കാലം സംപ്രീതരാക്കിതെള്ളു. വൈജ്ഞാനികരാം പരിശുദ്ധിക്കുവോരും, മലയാളഭാഷ അതിന്റെ പ്രാതൃതകക്ഷ്യയിൽക്കിനാം വൈത്തുതകക്ഷ്യയിലേക്കു കടന്ന കാല ഘട്ടമാണന്തു് അതായതു്, സംസ്കൃതത്താഖ്യാനിക്കിനാം വേണ്ടുന്നതു വാക്കുകൾ സ്വീകരിച്ചു് അവവെയെ സ്വന്തം ശാഖക്കിണക്കിലുപയോഗിച്ചു് ഭാഷ പുർഖികും ഉണ്ണജസ്പലവും ചെവതന്നുസമന്വിതവുമായ ഒരു നവജീവിതത്തെ പ്രാപിച്ചു. വിശകളിലുത്തുയണ്ണഭോട്ടുകൂടാതെ സംസ്കൃതപ്രകൃതികളെ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുക, സംസ്കൃതത്തിലെ തുറിമ ലിംഗവുംവെയെ ഉപേക്ഷിക്കുക, വിശേഷവിശേഷങ്ങൾക്കു ലിംഗവചനത്രപങ്ങളിൽ സംസ്കൃതമുറപ്പുകാരമുള്ള ഏകഅപ്പും വരത്താതെയിരിക്കുക എന്നിങ്ങനെ ഗ്രൂപ്പമായ മൺിപ്രവാളഭൂതപത്തിനു യോജിച്ചുവിധിത്തിൽ പ്രയോഗങ്ങൾ ഒരു എഴുത്തും വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടത്തിയതിനാൽ, മിനക്കുവേലും. കഴിതെന്നു്, ഭീഡും തെളിവുംകൂടുന്ന കനകഗംഭീരുപോലെ ഭാഷ ശോഭിച്ചു. എഴുത്തും പാശുവാന്നുകൾക്കില്ലി പാടിയ പദ്ധതിയുമുരഞ്ഞുണ്ടായ രാമായണാദി ഗാനങ്ങളിൽ പരികാരം കേരളാന്തരീക്ഷത്തിൽ ദിവ്യമായ ഒരു സംശയിൽപ്പാറിമുള്ള പരാത്മാി.

ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ പിന്നീട് പറയതക്കവാഴ്ന്നമുള്ള ഒരു വിശ്വേഷണപട്ടം ആരംഭിക്കുന്നതു് സംസക്ഷി കണ്ണൻ ന ബ്യാങ്കെട കാലത്താണോ്. എന്നാൽ എഴുത്തുകൂട്ടുന്ന ലാള നാംകാണ്ടണായിട്ടേതാളിമുള്ള തെരുക്കൾപ്പം ഭാഷയ്ക്കു് ന ബ്യാങ്കെട സാധിത്തിലേവന്നംകാണ്ടാണായിട്ടില്ലെന്നതനെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്പ്യാങ്കെട സാഹിത്യപരിത്രം ഭാഷയ്ക്കുടെ പ്രത്തിയെല്ലുംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളിമല്ലെന്നതെ ആ കൂതിയെപ്പറിയിട്ടേതാളം പറയതക്കവിയത്തിലുള്ള ഒരു തുകപ്പം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. അതായതു നമ്പ്യാങ്കെട കൂതി കൾ എഴുത്തുകൂട്ടുന്ന കൂതികളുപ്പോലെ, ഭാഷാത്രപത്രത്തിൽ സാരവഞ്ഞായ വ്യതിയാനം നേരം വരുത്തിയിട്ടില്ലെന്നതനെ വേണും പറയുവാൻ.

നമ്പ്യാങ്കെട കാലത്തിനാദ്ദേശം കുർച്ചുനാഥം ഗണനീ യമാധിവിയത്തിലുള്ള ധാത്രായ അഭ്യുദയവുകൂടാതെയാണോ് ഭാഷയ്ക്കുടെ നിലയുണ്ടായതു്. വെബ്മണിനംപൂതിരിപ്പും നാജക്കെഡും വലിയകോയിത്തന്നുരാൻതിരുത്തമനസ്സിലേയും കാലത്തൊട്ടുടർന്നാണോ് ശ്രദ്ധാലുകൾ മാറ്റം വന്നുകൂടിയ തു്. എന്നാൽ വലിയകോയിത്തന്നുരാൻതിരുത്തമനസ്സുകൊണ്ട് സാഹിത്യസാമ്രാജ്യവാഴ്ത്തു് കൈയേൽക്കുന്നതുവരെയുള്ള ഭാഷാചരിത്രം പരിശോധിച്ചേന്നുകൊണ്ട് രോമ്മടുക്കിയിൽ നേന്നാമതായി എത്തുപെട്ടുനാ ഒരു പ്രധാനമായ സൂന്ത, സാഹിത്യഭൂമിയിൽ ഗ്രൗണ്ടണിയുള്ളുള്ള വില്ലിത്രമായ നിലയാക്കുന്ന താവൽപത്ത്യനമുള്ള ഭാഷയ്ക്കുടെ പ്രശ്നാഗതി, കേവലം പഭ്രംബാധിത്രസരണി കുറിക്കുന്നതു മാത്രമായിരുന്നതു കൊണ്ടു് ഭാഷയ്ക്കുടെ ഒരുഭാഗംമാത്രമെ വളരുന്നിട്ടാണായിരുന്നു ഐളി. എഴുത്തുകൂട്ടുന്ന നമ്പ്യാങ്കെടും കാലത്തിനാദ്ദേശപ്പം ആ സപ്തത്രവാസനകവികൾ ഏപ്പെട്ടുനിയ, കിളിപ്പുച്ച്, തുളിയപാട്, എന്നി പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽക്കൂടുതലും, മറ്റുചില പ്രാചീനപഭ്രംബസരണികളിൽക്കൂടുതലും ധാത്രായ

പ്രത്യേകതയും ക്രിക്കറ്റ് ഗതാഗമതികന്നുണ്ടാക്കാതെ അനുഭവാർഹിത്വം സംബന്ധിച്ചുതു്. അതു കൊണ്ട് പാല്പദ്ധനാർഹിത്വം അനുഭവിച്ചുപെട്ടുംപോലും തെ, പ്രത്യേകതയും വളരെ വലുതായ നിലയിലെണ്ണം ഉണ്ടാവാത്ത നിലയിലാണ് വളരെവന്നാൽ. വിചിത്രമായ നവീനപ്രസ്താവനങ്ങൾ എന്നും പ്രാഥീനികവികസക ഉണ്ടായില്ല. വെഞ്ചനിന്നുത്തിരിപ്പുടാക്കാർ ഭാഷയുടെ ആകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചിട്ടിരുന്നേണ്ടിം പ്രധാനമായ ഒരു വ്യതിയാനം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഗ്രൂപ്പവും കോമൺവുമായ ഒരു പുതിയ മണി പ്രവാളത്തുപഠം മലയാളത്തിനണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവലിൽ അഞ്ചു സ്ക്രിപ്റ്റും വെഞ്ചനിന്നുത്തിരിപ്പുടാക്കാരാക്കുന്നു. ലളിതവും സ്ക്രിപ്റ്റും വൈദികവും ആരായ ഏരുദ്ദേശ്യപ്രകാശനപ്രഖ്യാതിയിലും അവർ ഒരു പ്രഭുത്വത്തിയിട്ടുണ്ട്. വലിയകോഡിത്തും വാഴ്ത്തു ഓഡിയറിന്റെപ്രകാശനപ്രഖ്യാതിയിലും പ്രഭുത്വം വ്രൂപമായവിധിയിൽ വളരെവന്നതുക്കാണിയതു്. വില്ലേഞ്ചമായിക്കിടന്നിരുന്ന ഗ്രംസരണി, കാട്ടം പട ഘും കുട്ടിം മുള്ളിം അകന്ന വെളിവും വിതിയുംവെച്ചു്, വെടി പും വിശാലതയും വന്നു് ഒരു സുഗമത്തുപാതയും സ്പീകർിച്ചു. ഇന്ത്യലേബ, മാത്താബാഡവമ്മ, അക്കബുർ മുതലായ ആവ്യായികാഗമന്മാളുടെ ആവിർഭാവം ഗ്രംസരണിത്വത്തിന്റെ വളരുന്നും തുല്യമായി ഭവിച്ചു്. അവാക്കണ്ണാട് മാനനിമിത്തം ഗതാഗമതികന്നുണ്ടായെന്ന പലതം ആവ്യായികാ പ്രസ്താവനത്തിലുണ്ട് സംബന്ധിയുള്ളവാൻ തുടങ്ങിയതിന്റെ ഫലമായി, സർക്കറികളിക്കുന്നായിഡ്രൈജിലും ഗ്രൂപ്പിയും ശൈക്ഷിയും തികഞ്ഞതു ഒരു ഗ്രംസരണി തെളിഞ്ഞു വീഴ്വാണ് ഇടയായി എന്ന പരിധാതെ തരമില്ല. നവീനലോകത്തി നേരം ചിത്രങ്ങളായും, പ്രാചീനചരിത്രങ്ങളുടെ ചമർത്തുതന്ത്രങ്ങൾക്കും പുരാണങ്ങൾക്കും പത്രമട്ടിലുള്ള കമാപ്രബന്ധങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിന്റെമാത്രം രക്ഷയിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നു കൈ രഹിയുടെ ഉൽക്കൂദാശയായ ഇംഗ്ലീഷ്യമായുള്ള സ്വന്വക്കം

ഉണ്ടായതിന്റെ ശാസ്ത്രത്തായ സൗരക്ഷണ്യാധിട്ടാണ് വർത്തിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ സ്വപ്നത്രാജ്ഞായ കൂട്ടാലും ബന്ധാലും എഡിക്കുക പൂരമേ പരിഭ്രാംകളായും നനാംതരം കമാത്രതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പ്രസിദ്ധ ബങ്കാളിന്മുകാരനായ ബങ്കിമചന്ദ്രചന്ദ്രപാലഭ്രായൻറെ പ്രധാനപ്പെട്ട പല ആവായികാലനമ്പെട്ടും നബ്ദിട്ടഭാഷയിൽ അപാനാരംഘ്ടാട്ട പ്രത്രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ത്രിയുത് സി. എസ്സ്. സുഖേന്ദ്ര സ്നാൻപോരി അവർക്കുള്ളടക്ക മധുരകോമാലാഭാഗയിലുള്ള ഭർദ്ദോശനന്ദിനി, ടി. സി. കല്യാണിഅമു അവർക്കുള്ളടക്ക ലഭിതത്രപത്തിലുള്ള വിഷദ്വക്ഷം മുതലായ തജ്ജിമഗ്രഹം അഥവാ മലയാളത്തിലെ ഗഭുക്കാവുങ്ങളിൽ മികച്ച ഒരു സ്ഥാനത്തെ അർധമിക്കുന്നവയാകുന്നു. ഇപ്പോൾ സ്വപ്നത്രതിക്കിളായും അവായികാലും ബന്ധാലും ഉത്തരവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ ഭാഷയിലെ ഗഭുസരണിക്കു കമാലും ബന്ധാലും അടിസ്ഥാനം സഹായകങ്ങളായിത്തിന്നിട്ടുണ്ട് മരീറായ തരം വാൻമുഖങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് മുഖ്യമായി നമുക്കു ചിനിക്കുവാനുള്ളതു്. നോവലുകൾക്കുന്നപോലെതന്നെ ഇംഗ്ലീഷ്യഭാഷാസംബന്ധക്കുന്നെന്നു സുമധുരമുലമായിട്ടാണായിട്ടുള്ളതു് വയാണ് പത്രരന്മാരും. എന്നാൽ, ഭാഷയേയും സാഹിത്യത്തേയും പരിപൂർണ്ണിപ്പെട്ടതുവാനെന്നുവോന്നും പരിപൂർണ്ണിക്കുവാനും കണ്ണാനും ഇവ അതൃധികം ഉപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്. വിചിത്രമായും ചമൽക്കുത്തമായും ഉള്ളപ്രകാരങ്ങളിൽ ആരംഭ പ്രകാശനം ചെയ്യുന്നതിനും, അപ്പഴേപ്പാടും സംഖ്യാംഗവാദം പരിപൂർണ്ണപ്പെട്ട വാഷിക്കരം സുഷ്ഠീക്കുന്നതിനും, പൊതുവൈഗഭ്രതത്തിനും ഒരു “സ്കാൻറർഡ്” ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും പത്രങ്ങളേപ്പാലെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതു് സാരസ്വതവ്യാപാരങ്ങൾ വേറെ ധാരാളംമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന ബെഡ്യൂസമേതം പറയാം. ഭാഷയുടെ പുരോദ്ധമവായ ധാരാളെ പ്രതിനിധിപ്പം

എന്ന പ്രാണം സത്പരമാക്കിത്തിൽത്തിട്ടുള്ള ഈ പത്രങ്ങൾ എ നോക്കുടം ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഭാഷയുടെ ഇപ്പോഴെത്തു സമിതി എത്ര പരിശോഭിലുണ്ട് കിടക്കുമായിരുന്നതെന്നു കൂടുകാലത്തിനുമുമ്പും, ഇപ്പോഴുള്ള ഭാഷാസമിതികളു തമ്മിൽ നേര തുലനംചെയ്യു നോക്കുന്നവക്കാക്ക ബോധപ്പുട്ടനാതായിരിക്കും. അതുകൊരുമുള്ളതു ഭാഷാശ്രേണിയിൽനിന്നും സംസ്കൃതക്ഷാത്രം അനന്പയാത്മഭാഷാനീ തിയിൽനിന്നും ഭാഷയെ വേർപെടുത്തി സരദോജ്ജവ ലഭ്യം പ്രസന്നാലപ്പുമും അതുകൊരുമുള്ളതു പത്രങ്ങളുടെ മരീറാനു മല്ല. ഒരു ഭാഷയുടെ വഴിയ്ക്കുള്ള ലക്ഷ്യനാജീവി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു, അതുകൊരുമുള്ള പ്രകാശനബൈചിത്രം (Variety of Expression) ചുണ്ണാഹാസികരിക്കുള്ളതു ഒരു തോരു (Standard) എന്നിവ നമ്മുടെ ഭാഷയെന്നുംബന്ധിച്ചിട്ടു തേതാളം പത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുലമാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു പരയുന്നതിൽ എൻകുക്കു ലേഡേവും സങ്കോചമില്ല. പണ്ട്, പരയാനുള്ള കാര്യങ്ങളും ഏറ്റവും വാക്കുത്തിനുള്ളിൽ കൂട്ടിനിരുത്ത് തുക്കനാഞ്ചു എഴുത്തുകാരൻറെ ഒരു യോഗ്യത യായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ വാചകങ്ങളെ മുഖ്യം വാക്കിപോലെ റിട്ടിക്കെട്ടി ബന്ധംശേമില്ലം വരുത്തി വിവക്ഷിതാത്മം ശരിക്കു വെളിപ്പെടുത്തബേണ്ടം അതാണ് ഭാഷയെ എഴുതിയിരുത്തു. ലോകത്തിൽ അന്നനു പല അപ്പതിലും തരത്തിലും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ പണ്ഡിതപാമരപ്പറമ്പുന്നും ഗൃഹപ്പിക്കുന്നതിനും ഇത്തരത്തി മുള്ളു ഒരു ഭാഷ തിരെ അന്നത്രപ്രമായിരിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു എഴുത്തുപരയേണ്ട അതുവരുമില്ലല്ലോ.

നവീനാദയങ്ങളുടെ പ്രകാശനത്തിനു വേണ്ടുന്ന നേതാളം വാക്കുള്ളം പ്രതിച്ചാദി റാസം വിധാനങ്ങളും ഇല്ലാതെ തുലോം റിലൈഞ്ചിൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന ഭാഷയും നവീ

നലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവർമ്മം വാക്കുകൾ വിശ്വവാജി ഡിടാബന്കിലും ശൈവരിച്ചു കൊടുത്തു പുലത്തിവരുന്നതു മുഖ്യമായി പത്രങ്ങളാക്കുന്നു. ഒരു പ്രതിനിശ്ചയ കൊല്ലുന്നും കുറുക്കുന്നും ഭാഷയിൽ നവീനാധ്യാപകാരങ്ങളായ ഏ അധികം വാക്കുളാണ്¹ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നുജുള്ളതിനു കൈയും കണക്കിലില്ല. ലോകത്തിന്റെ രക്തനാഡിക്കുള്ള സ്പൂരം എത്രയും ശക്തിയും വേഗവും ഉള്ളതായിത്തീ സ്റ്റിട്ടണേം അനുയയികം സംഗതികളും സംഭവങ്ങളും ഇന്നു ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവും². ഇവയെല്ലാം യഥാവിധി ചിത്രീകരിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഏ കോപകരണമായ ഭാഷയുടെ ഗതിക്കം അതിനാനുസ്ഥിതമായി ശക്തിയും വേഗവും വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനും ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ജനസമൂഹങ്ങായം മുൻപറഞ്ഞ ലോകത്തിന്റെ ശക്തിമത്തായ സംരംഭത്തിൽ സവാത്മനാ ഭാഗഭാഗയിരിക്കുന്നതു³ അന്ത്യാവശ്യമാകുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾ കേവലം ആരധാരസന്ധാരനത്തിൽ കൂടി വിന്തു ഒരു ഉദ്ദേശമില്ലാത്തതരത്തിൽ ആണു⁴ മിക്കവാറും ജീവിതമശ്ശരത്തിൽ എപ്പുട്ടൊക്കുള്ളതുനു ലജ്ജയോടുകൂടി തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൂച്ചുവടക്കിനായും വൃവി സാധ്യത്തിനായും സാമ്രാജ്യസ്ഥാപനത്തിനായും വിഭാഗങ്ങൾ ഇൽചെന്ന കുടക്കയും അഭാന്യന്തരമുള്ളയോടുകൂടി ലോകത്തെപ്പാടാണുള്ള പ്രതിരഹസ്യങ്ങളും നിന്നിക്കുണ്ടും ചെയ്യും ചെയ്യുന്ന ഒരു ജനസമൂഹങ്ങളിൽനിന്നും ഭാഷയും, മാതൃമെഡപരമായും സ്പാണാറികമായും ശക്തിമത്തായും ഉള്ള ഒരു അഭ്യർത്ഥിയാണുള്ളതു. സംസ്കാരം, ഇംഗ്ലീഷ്⁵ മുതലായ ഉൽക്കുളാഭകളുടെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ഇപ്പുരഞ്ഞ പരമാത്മം ഏറക്കുന്ന സുഗമമാക്കുന്നതാണു⁶. നമ്മുടെ നാട്കാർ ഇന്ത്യിന്ത്യിലെവച്ചു⁷, ലോകസമരത്തിൽ മുന്നാറിയിലേക്കു വരുന്നെന്നുള്ള അഭിനിവേശരാജു ഏതാബ്ദാനു പ്രചോദിതമാരായിത്തിന്നിന്നിട്ട്

ണ്ട്. അതിനു അറബാഗ്രംബനമായ വിധത്തിൽ നമ്മുടെ മന്സിമിതിയും അതശയഗതിയും പ്രഖ്യാപിച്ചവനിട്ടശാഖയാം ആ തോതു അറബസിച്ചു നമ്മുടെ ഭാഷയും പ്രഖ്യാപിച്ചവനിട്ടശാഖയാം ചാങ്കാട്ടാക്കൻ. നവീനങ്ങളായും പ്രഭാത്മണം അതശയങ്ങളും അതശയങ്ങളും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന്റെവേണ്ടി നാം സംസ്കൃതലാഷയുടെ സഹായമത്രിച്ചു വേണ്ടുന്ന വാക്കുകൾ മലയാളത്തിലേക്ക് എടുക്കുന്ന. എന്നാൽ ന വിനാജ്ഞായ അതശയങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളുമൊക്കെ നമ്മുടെ കിട്ടുന്നതു ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നുനാക്കുന്ന. അതുകൊണ്ട് മലയാള ഭാഷ ഇപ്പോൾ വാക്കുകൾക്കുവേണ്ടി സംസ്കൃതത്തിലും അതശയങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇംഗ്ലീഷിനെന്നും അതുകൊണ്ട് കൂടിത്തുകൂട്ടാതെനും പറയാം.

പത്രങ്ങൾക്കൊണ്ടായിട്ടുള്ള മരിദാജലം ശരിയായ ഒരു വിമർശനരിതി ഏപ്പെട്ടുതാക്കുന്ന. വിമർശനം തുണ്ഡോഷ്വിവേചനംകൊണ്ട് ജനങ്ങളുടെ വാസനയേയും ബുല്ലിയേയും സംസ്കൃതിക്കുന്നതിന്¹ ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട് പദ്ധതിയിൽനിന്നും, ഗദ്ധസാഹിത്യത്തിനാം ഉള്ള പുന്നാഹതി ആചാമത്തിൽ ഹാടാതെയിരിക്കുന്ന തിനമായിത്തീരുന്നമുണ്ട്² പാതനനായ സാഹിത്യനായ കൾ, കെ. റംതൃപ്പിച്ചിള്ള അവക്കൾ വിമർശനവീംഗി ടൂടെ സപത്രഗ്രമായി സബ്ബരിച്ചു തന്നെ പിന്നൊമ്പിക്കു കൂട് അഡാഗമനയോഗ്യമായ ഒരു വഴി തൈളിച്ചുവിട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനു പുറമെ പത്രധാർമ്മത്തെ വ്യാളിച്ചിപ്പിക്കാതെ സംഗതികൾ മുറയ്ക്കു ചെയ്തു³ അപ്പഴപ്പോൾ അതവായുമുള്ള അനേകകം വാക്കുകൾ സ്പുഷ്ടിച്ചു നടപ്പിലാക്കിയും പത്ര പ്രവർത്തനത്തെ മാതൃകാഭ്രതമായിത്തിരത്തക്കവാട്ടും നടത്തിയിട്ടുള്ളതിനാൽ ആ പുണ്ണ്യദ്വൈകൾ ഭാഷയുടെ പോഷണത്തിൽ പലവിധത്തിലും ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷാഭിമാനിയാക്കുന്നു. നവീന ശഘ്നങ്ങളുടെ സ്പുഷ്ടിയെന്നാലും, അ

യോഗങ്ങളുടെ സംസ്കരണം മുതലായ പല പ്രധാനത്തരും അക്കും നടത്തി ഭാഷയെ വേണ്ടവിധിത്തിൽ നായിച്ചിട്ടുള്ളത് കേരളപാണിനിയുടെ നാമയേയും മലയാളികൾ ഒരുക്കാല ത്രഞ്ചം മറക്കുന്നതല്ല. കേരളപാണിനിയം എന്ന വിശിഷ്ട വ്യാകരണത്തിലും, ഭാഷാഭ്രംബങ്ങം, സാഹിത്യസാഹ്യം എന്നീ സാഹിത്യരാജ്യത്തിലും നിർമ്മിച്ച ഭാഷയുടെ ഗതിയെ സുമാർത്തിലും നായിക്കുകയും, സാഹിത്യരാജിയെ സംസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രാദൗ്ന്ധർ തന്റെ രാംതിരമേനിയോട് ഭാഷയുള്ളിട്ടു കൂപ്പാട് പലപ്രകാരത്തിലുമാണുള്ളതു്.

ഈ പദ്ധസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ ഇടക്കാലത്തുവച്ചു് ഇതിനു അബ്ദത്തമമായ ഒരു ഭൂമയം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വലിയകോഡിത്തന്പുരാൻ തിരുമനസ്സകാണ്ടി മയുരസന്ദേശം നിർമ്മിക്കുകയും, ശാകന്തളം തശ്ജമചെയ്ക്കുകയും ചെയ്തോടുകൂടി സന്ദേശകാവൃതചനയിലും നാടകത്തശ്ജമയിലും ജനങ്ങൾക്കു അബ്ദാധാരണമായ ഒഴിനിവേശം ഉണ്ടായി. സപ്തത്രമായ സന്ദേശകാവൃഞ്ചി മുതലായി പലതാം കാവൃഞ്ചുള്ളം, പരിഭ്രാഷ്ടരായ പല നാടകാഡികളും കുറച്ചുകാലത്തേക്കു നിരക്കുമൊരി പുരപ്പട്ടംകൊണ്ടിരുന്നു. കേരളകാഴ്ചിഭാസനനക്ഷേപ്പാൽ പിന്നു തശ്ജമയിൽ മെച്ചപ്പെടിച്ചിട്ടുള്ളതു കേരളവ്യാസനായ കണ്ണതിക്കട്ടിന്തന്പുരാൻ, ചവുത്തിൽ ചാത്രത്തട്ടിമന്നാടിയാർ എന്നീ മഹാന്മാവന്മാരാക്കന്നു. കുറച്ചുകാലം സാവത്തികമായ ഒരു സാഹിത്യവിനോദക്കാരുകും കേരളീയരിൽ പ്രത്യുഖമായിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ പദ്ധസാഹിത്യം തപരിത്രതിയോടുകൂടി പ്രവർഷമാനമായിത്തീർന്നു. സപ്തത്രങ്ങളായ മഹാകാവ്യങ്ങളുടെയും വണ്ണകാവ്യങ്ങളുടെയും പ്രാഥിക്കാവം ഈ ഘട്ടത്തിലുകന്നു. രാമചന്ദ്രവിലാസം, ഉമാകേരളം, ചിത്രഭ്യാഗം, ഔഗ്രമാംഗഭരിതം, പാണ്ഡ

വോദയം എന്നിങ്ങനെ സംസ്കൃതമഹായായിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒപ്പുമഹാകാവ്യങ്ങളിലും, സ്വപ്തരാത്രപ്രസ്മാനത്തിൽ ചുരുപ്പട്ട കേരവീയകാവ്യവും ലാരോരോപകാരത്തിൽ പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നവയാണ്. എന്നാൽ ദ്രോഹരട്ടപ്പിടിച്ചുള്ള മഹാകാവ്യനിർമ്മാണരീതി നവീനാധ്യാത്മകളാൽ ഉത്തരവിത്തവും തികളായ കേരളീയങ്ങൾ അഭിരച്ചിയെ അധികമുണ്ടാക്കുന്നതും അകുപ്പിക്കുന്നതും അകുപ്പിക്കുന്നതായില്ല. പ്രാചീനകാലസ്ഥിതിക്കു ഡോജിച്ചു സംസ്കൃതമഹാകാവ്യപ്രസ്മാനത്തിൽ നിന്നും ധാരാളം വ്യത്യാസവുംകൂടാതെ ആധുനികകാലത്തു കാവ്യനിർമ്മാണംവെച്ചുവാൻ പുരുഷപ്പെട്ടതു മിക്കവാറും പരാജയത്തിലാണ് പത്രവസ്താനിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

വണികാവ്യങ്ങളെല്ലാംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അഭിലഷണിയമായ ഒരു നിലയാണണാഡായിട്ടുള്ളതു്. ആ പ്രസ്മാനത്തിൽ ശതാനഗതിക്കത്തപ്രതേകകാരം, നവോല്ലേഖകളും ഉണ്ണായതാണു് ഇതിന്റെ അഭിപ്രായി അഭിലഷണിയമായി തത്തിരുവാൻ കാശാമായതെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല തോിമാൻ കമാരനാരാൻ അവർക്കും വണികാവ്യങ്ങളുടെ രഹനയും സ്പതരതുവും സ്പുഷ്ടണിയവുമായ ഒരു നവീനമാർഗ്ഗം വെട്ടിത്തെളിച്ചിട്ടവിട്ടതു ഭാഷയുടെ ഭാഗ്യത്തിനേകംകൊണ്ടു നിന്നുന്നതാണു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആശാൻ ഒരവർക്കളുടെ നബ്ലിനി വാാധക്തികളുടെ കൂട്ടണിൽ മികച്ച ഒരു സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. കമാവസ്തുവിനെ യട്ടാത്മകമാളുണ്ണാഞ്ഞുകൂടി പ്രതിചാംബികകൾ, കമ്പ്യോട്ട് അഭ്യന്തരമായവിയത്തിൽ ബന്ധിച്ചുനിൽക്കുന്നവയെമാത്രം മിതമായും സരസമായും വളർന്നിക്കുക, വളർന്നുവരുപ്പായതെത്തേരോപ്പങ്ങനെകമാശിനിത്തിക്കുക, വൈകാരികങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ വേണ്ടതുപോലെ കാണികകൾ എന്നിങ്ങനെ വണികവനനിമ്മാനത്തിൽ ശ്രദ്ധയങ്ങളായ സംഘത്തികളെല്ലാം ആശാനവർക്കൾ സർവ്വത്തിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊ

ബാണം നെറിനിക്ക് ഇം മെച്ചും തികച്ചും കിട്ടിയിട്ടുള്ളതോ നാണാം” ഇയ്യുള്ളടക്കവർ വിനിതമായ അംഗിപ്പായം. ആ ശാന്തവർകളുടെ വീണപുഷ്ടി, ലീല, ചിന്താവിഷ്ടങ്ങളും സിതി, ഗ്രാമവുക്കൾക്കിലെ കുന്തിൽ മുതലായവയും വണ്ണധകാവുമാല്ലു തതിൽ പ്രധാനമായി ശബ്ദിക്കപ്പെടുവാൻവയാകുന്നു. ഭാവ അംഗൈയും തത്പരംജോയും മനോജ്ഞതമായ റിതിയിൽ വന്ന് കുന്നു ഒരു കവിയായതുകൊണ്ടു കുമാരനാശാനവർകളെ ഭാവ ശായകകവി എന്ന വീഥിക്കാവുന്നതാണ്” ആശാനവർകൾ പ്രഭാദനം എന്ന തൃതികൊണ്ടു വിലാപകാവുപ്പുംഖമാന തതിലും പ്രശംസനിയന്നായിത്തിന്റെടുടക്ക്” വിലാപകാവുപ്പു ശബ്ദത്തിൽ പിന്നിട പ്രധാനസ്ഥാനത്തെ അംഗീക്കരണാതു രാളിത്തോടു നാരാധാരമനേനാനവർകളുടെ ബാധിരവിലാ പവും, സി. എസ്സ്. സുഖുമവണ്ണൻറൂഹരി അവർകളുടെ “ഈ വിലാപ്”വുമാകുന്നു. വിവിധങ്ങളായ ത്രപ്പങ്ങളിലും ലിതികളിലും വണ്ണധകവന്നങ്ങൾ രഹിച്ചു് അംഗണാധക കവിയശിശുരാഭ്യം പരത്തിയിട്ടുള്ള മലയാളിടാഗ്രാർ വഴു തോടു നാരാധാരമനേനാൻ അവർകളുടെ തൃതികളെപ്പറ്റി ദിയാണു് ഇതിരാപരി പരിഞ്ഞവാനുള്ളതു്. ഓൺസനസ്മ നായ അനീക്കലബൻ, ഗണപതി, യഗ്നിയുടെക്കത്രു്, ശിഷ്യനാര മകരം, മഗ്നലുനമറിയം, സാഹിത്യമജ്ജരി എന്നം രണ്ടും ഓഗംഡം എന്നിവയാണു് വഴുതോഴിവർ പ്രധാന വണ്ണത്തികൾ. മിസ്സർ നാരാധാരമനേനവർക്കു കവിതയ്ക്കുള്ള സെണ്ടലാഗ്രം അതിവർക്കു അക്രതുമില്ലാത്തമായ രചനാവി ശേഷതെന്തയും, ചിത്രലയം വരുത്തുന്ന പ്രസാദത്താനത്തെയും, പ്രകൃതിയുടെ സെണ്ടഡംബ്ലുപ്പാടിശേന്തനിനെന്നും ആണു പ്രധാനമായി അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പ്രകൃതിനിർക്കു സംത്തിൽ വിശേഷവിഭജ്യനായ വഴുതോഴിവർക്കു പ്രകൃതി വന്നുന്നയുടെ മട്ടാനു വേദേതനീയാകുന്നു.

“പച്ചയാംവിരിപ്പിട്ടുസഹ്യനിൽത്തലരോച്ചും
സപ്ത്രാഘ്നിമണ്ണത്തിട്ടാംപാദോപധാനംപുണ്ടും

പാളിക്കാണ്ടിട്ടനാനിന്നപാർപ്പിച്ചുമെത്തക്കാരത്ര-
കൊള്ളുന്നുകമാറിയും ഗോക്ക്രേന്നശരാമമേമെ!
അതുവിവിച്ചികളുണ്ടേലും വെൺനാരകളാൽ
തോഴികൾപോലെ തവചാതതുപ്പുംജാളിയും
തുവെള്ളിച്ചിലന്നുകൾഡാഡിവിക്കുന്ന, തുള്ളി-
കൈവരാഞ്ഞിക്കുന്ന, പിന്നായുംതുടങ്ങം.”

എന്നിപ്പകാരം പ്രകൃതിയെ ചേതോധനമായ റിതിയിൽ
ചാത്രികരിച്ചുകാണിക്കുന്നതിൽ പാളിതേതാളിന്റെ കിടപ്പിടി
ക്കുന്നതു വള്ളുതേതാം മാത്രമേയുള്ളൂ. പുഡ്പുയോഗത്തിലുള്ളത്
ഒച്ചിത്രവും അഭിപ്രായസൂഖ്യത്തിലും അഞ്ചാം വള്ളുതേതാംകു
വിത്തും മരുവാൽ വിശ്രേഷ്ടമാണെന്നും. ഇതിനുംഡാഹരണം
കാണിക്കവാൻ പുരപ്പേട്ടുകയാണെങ്കിൽ. ഇപ്പോൾത്തന്നെ
ന്റെന്നും നിരത്തുകപ്പുലപിതങ്ങൾക്കാണു കണക്കിലെ
കും വിഷമിച്ചിട്ടുള്ളതു മാന്നുസാമാജികവാദങ്കു ക്ഷമയ്ക്കുള്ള
അതിനും അഞ്ചാംനോക്കേണ്ടിവരുന്നതിനാൽ തന്ത്ര
കാലം ഞാൻ അതിനായി ഉള്ളമിക്കുന്നില്ല. വള്ളുതേതാളി
ന്റെ വച്ചോവിലപ്പിത്തതുപുറി അഞ്ചുംകുടി പ്രസ്താവിച്ച
നിന്നമേൽ ഈ പ്രസംഗത്തെ ഉപസംധാരിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം.

പരിശൂതസാഹിത്രജ്ഞാലേഖാം ലഘൂപ്രതിജ്ഞാജ്ഞാ
യ ദേശീയകവനങ്ങൾ നെയ്യുന്ന ഭാഷാസാഹിത്ര നാടിലില്ലെല്ലു
നാളിൽ നൂറ്റായെ വള്ളുതേതാളാണു ടരിഹരിക്കവാൻ എറ്റ
പ്രക്രിട്ടുള്ളതെന്ന പ്രത്യേകം പരയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദേശീ
യമായ ഉർക്കർഷ്ണാഥായും അഞ്ചുംധനപ്രാണിയും ജനങ്ങൾക്കു
ണാക്കിക്കൊടുക്കുന്നവിനാം, ദേശാഭിമാനോദ്ധേശവക്കാരും
കവിതകളും അത്യാവശ്യങ്ങളാകുന്നു. സർ വാർട്ടർബോർഡി
ന്റെ വകയായ എന്നും മാത്രമുണ്ടി, (My Native Land) എന്ന കവിത വായിക്കുവോഡാം ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനു തന്റെ
മാത്രമുണ്ടിയെപ്പറിയുംഭാക്കുന്ന മനോവികാരം എന്നതാണു

ତେଣା ଅନେକିତିଯିଲୁହୁ ମନୋବିକାରମାଣ୍ସ “ବସନ୍ତମହାତ୍ମା” ଚାରଦଳଜୀଯୁଦ୍ଧ “ଵରେମାତର”ରାଗଂ ଯାତ୍ରିକଣଙ୍ଗ ସମୟ ତ୍ରତ୍ତ ରତ୍ନକାଳରଣଂ ଉଣ୍ଡାକଣାତ୍ରୁ । ବସନ୍ତାଶ୍ରିତିର ହମମାତି ରିଯୁତୁ ଦେଖିଯକାବ୍ୟୁଦୟ ଯାରାହୁମଣ୍ଡକ୍ଷ” ହନ୍ତୁଯିଲେ ଓ ଶୀଘ୍ରକବିକଳିର ଲୁହ ରବିଫ୍ରାନ୍ତାମଦକାଗୋଠ, ଲାରୋଜନିଙ୍କ ଯି ମୁତଳାଯବରାଣୀ ପ୍ରୟାନ୍ତମାନରେ ଅବଲକାରିକଣାତ୍ରୁ । ନନ୍ଦାର କେରାହୁତନିର ଟାଗେରିଲେନ୍ଦର ପଦବିତିର ପ୍ରେମାଭିକଣା ବତ୍ତିତେତୋରୁ ନାରାଯଣମେନ୍ଦ୍ରବନ୍ଦର ମାତ୍ରରେ ନାମରେ କେରାହୁଭାଷ୍ୟକ ଲୁହମଣ୍ଣିଯମାଯ ଦେଖିଯିଲୁହାହି ତୃପତିତିରେ ଉଣ୍ଡାକିଯିଥୁଣ୍ଡାକଣ କାଳିନାତିର ନାମ ଲାଗେତାପ୍ରିକକରୁ ଅଭିମାନିକରିଯାଏ ଚେତ୍ୟୁଣ୍ଡରୁତକଣ ଯାଣ୍ସ । କେରାହୁଭ୍ରମିଯୈପ୍ରାଦିରୁହୁ ମାତ୍ରବନ୍ଦନଂ” ଏବଂ ନା କିଛିପ୍ରାଦିଂ ହନ୍ତୁଯୈପ୍ରାଦିରୁହୁ ମାତ୍ରଭ୍ରମିଯୋଦ୍ଦିଂ” “ଏବେଳେନ୍ଦର କୁତାଳୁତ” ଏବାନୀ କିଛିପ୍ରାଦିକଳ୍ପମାଣ୍ସ ବତ୍ତି ତେତାହୁଲେନ୍ଦର ଦେଖିଯକବିତକଳିର ମିକରୁଣିତକଣାତ୍ରୁ ।

“ପିନିରିକେଳାଲ୍ପ କୁନବଶ୍ରମାଂମବଂବିଶ୍ରମ
ନିନିତିବଟିଯୁଦ୍ଧମକଣ୍ଟାଯୁତିରେତିରେତିରେ
ଯାରିକେବାବେଳାତୁପେବେଲେ ଯାଏଁ କେବାଣ୍ଡିପ୍ରତିଯୋଗି-
ଲୋକରେତ ଜୟିତ୍ରୋତ୍ତରାଂ ପୁରୁଷକରନ୍ତିରକରତଂ
ଅଲ୍ପାଲ୍ପିନ୍ଦିରକଳିରୁବୋକିରୁଣ୍ଡାତିନ୍ଦିରୁଦ୍ଧା-
ଲିପ୍ରୋତ୍ତବେଳାଲୁଂତେଲ୍ପ କଣମିଶି ପ୍ରଲୋକମନ୍ଦିର ।”
ଏବଂ,

(ମାତ୍ରବନ୍ଦନଂ)

“ଏଗିହତିତମୁଦ୍ବାନ୍ତାଫୁରିକଣାଶିତିରିକଣା?
ନିନିତିବଟିଯେମେ ନିର୍ଭିତାନକରକେଯେ?
ତଣେ ହିତ୍ତିପୁରତାଶନ୍ତିଗାରିକରଣରେକା-
ବୋଲିକଣିକା ତୁର୍ଯ୍ୟୁଣ୍ଡକ୍ଷ କୋମହୁଂ ତବମବା?”

(ମାତ୍ରଭ୍ରମିଯୋଦ୍ଦିଂ)

ଏବଂ,

“എറിയപരിത്യാഗയമ്പിലരാംളുഷി-
വിരരവെമ്പിച്ചുനിന്നർമ്മാഡുണ്ടുക്കേണ്ടത്-
മെന്തിനക്കടന്നിതന്നാതുല്ലദ്ദുച്ചതിനൊന്ന്
എന്തിനമരാജ്യവേണ്ടതുപത്തിൽപ്പിരിന്നൊന്നോന്ന്? ”

എന്നും മറ്റുമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുന്നോരും, ദേശാന്തരിക്ഷം-
നത്തിന്നീൻ ഒരു ബിറ്റുവെക്കിലും ഉൽപ്പന്നാമാവാതെ രോദം
ഉണ്ടുക്കിൽ അരയാളുടെ ഗുംഭി രക്തമാംസങ്ങൾക്കാണുംല്ലെല്ല
നാ വണ്ണിച്ചുപറയാം.

മിസ്സർ നാരാധാരമേനുവൻ ഭാഷയ്ക്കു സമൂപ്തിച്ചിട്ടുള്ള
ഇത്തരം കവിതകളോട് സാജാത്രം വച്ചിക്കുന്ന മറരനേന്നുകം
കവനങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കേണ്ട ഒരു ഏടുമാനിതു് മറ്റുള്ള
ഒരു കവിവരണ്ണുന്നർ ദേശീയകവനങ്ങളുടെ നിമ്മാണ
തതിൽക്കൂടി തുല്യ പതിപ്പിക്കുന്നതു് ഇപ്പോഴേന്തെ ഗമ്ഭിരി
ക്കു അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാക്കുന്നു.

ഉല്ലേഖനഗയകൾ എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ ഉള്ളൻ്നു
എസ്സു് പരമേശപരമ്പരയുംവർകളുടെ മാലതി മുതല്ലായ മ
നോജത്വവണികകാവ്യങ്ങളുടെ നാമധേയങ്ങളും ഇണ ഇട
തതിൽ സൃഷ്ടവ്യഞ്ജിഷ്ടകുന്നുണ്ട്. വള്ളത്തോരും, ഉള്ളൻ്നു്, കുമാര
നാശാൻ എന്നീ മുന്നാ മഹാകവികൾ ഉള്ള സ്ഥിതിക്കു നമ്മു
ക്കു പഞ്ചസാഹിത്യത്തിൽ വരേണ്ടതായ പരിപ്പൂരണങ്ങളെ
യും പരിവർത്തനങ്ങളെയുംപറി ധാരാളമായി ആവശ്യപ്പെട്ട
കാനവകാശമുണ്ടു്. കേരളത്തിലെ സൈംഗ്രാമം എന്നും സുപ്ര
സിദ്ധനായ സീ. വി. റാമൻപിള്ള അവർകൾ, ശഭ്ദസാ
ഹിത്രത്തിനു് ആവ്യാധികാരാവശ്യ നമ്മക്കു് അഭിമാനജ
നകമാക്കിത്തീരിക്കുന്നുണ്ട്. മാത്രാബ്യവശ്മ, ധർമ്മരാജം,
പ്രേമാരൂപം, രാമരാജാവശ്മാളും എന്നീ സപ്തരാജ്യങ്ങളായ
ആവ്യാധികാപ്രവന്നങ്ങൾ ഭാഷയുടെ സെംഭാഗ്യസൂര്യി

ലമായും ലാവണ്യപൂർണ്ണമായുമിൽ താങ്ങുംശരയെ പ്രസ്തുതിക്കുന്ന മാക്കനാവയാകനും. ഡിററക്ടീവുനോവലുകൾ അംഗീകാരിൽ ഇപ്പോൾ പ്രാഥമ്യം വരുത്തിക്കുന്നതിൽ പരിപോഷകരും പ്രാഥമ്യം വരുത്തിക്കുന്നതിൽ പരിപോഷകരും തിരുമനസ്സിലെ ഭാസ്മരമേ നോൻ, നേരമാത്രമേ ഇപ്പോൾ പ്രകാശവ്യാധികയിൽ പ്രധാന പ്രച്ചിക്കാണുന്നു.

പിന്നീട് ശരിയായ നിഖലാക്കണം ഇല്ലാത്ത ഒരു കുറവാണ് ഭാഷകളിൽത്തു്. പരിഷ്കൃതതമായ ഇന്ത്യീഷ്യമലയാ ഇന്ത്യാലബാട്ടുവാൻ ഉടനെ ഉണ്ടാവേണിതു്. ശബ്ദതാരാവാലി എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിത്തരങ്ങളിലും മലയാളനിഖലാക്കണമുണ്ടാക്കിയ കുറച്ചുള്ള മലയാളസാഹിത്യവരിത്രവും നമക്ക് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. കവിതിലകൾ ഉള്ളതു് എല്ലു്. പരമേശപായ്യവർക്കും എതാരം എഴുതിത്തീര്ത്തിട്ടുള്ള ഭാഷാസാഹിത്യവരിത്രവും ഉടനെ വെളിയിൽ വരുന്നപക്ഷം, ആ നൃനാതയും പരിഹ്രതമാക്കന്നതാണ്. രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർക്കളുടെ തുലിക ശാശ്വതവിശ്വമന്ത്രങ്ങളും, സി. പി. അച്ചുതമേനുവൻ പേരും വാല്ലകവിത്രമന്ത്രങ്ങളും അംഗീകാരിച്ചതോടുകൂടി നിർദ്ദാശിണ്ണുവും, നിഷ്പക്ഷവും ആയ നിത്രപണ്ടിതിയെ നമക്ക് പ്രസക്കിമായെ കാണാവാൻ കഴിയുന്നുള്ളതു്. രാജത്രി പി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർക്കളുമ്പോലെ യുള്ള സാഹിത്യധനങ്ങൾ അംഗത്വം നിത്രപണ്പാലതിയിൽ പ്രവേശിക്കേണിതു് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ഈമാതിരിയുള്ള എതാരം വൈകല്യങ്ങളുള്ളതിൽ നിക്കിയാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ ആധുനികസ്ഥിതി എറാവും ആശാസ്പദമാണെന്നതനൊ ചാരാം. ദേശാഭിമാനികളും

വിഭാഗമായായ കേരളീയങ്ങൾ തുല കുട്ടത്തൽ പതിയുന്ന പക്ഷം, അടുത്തകാലത്തെന്ന നമ്മക്ക് അത്യുന്നതം അഭിമാനകരമായ ഒരു നിലയിൽ നമ്മുടെ ഭാഷ എത്തുന്നതാക്കണം. സവംഗക്കതനായ ജഗക്കിശ്വരൻ അതിനായി അന്ന ഗ്രഹം അരങ്കുമാറാവെട്ട!

വിഭാഗം, സി. ശങ്കരനായർ.

വി മ റോ.

“കേരളപാണിനി”യിൽ വിമർശിക്കു പ്രത്യേകം സ്ഥലം അന്നവർച്ചിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വിമർശനത്തെക്കുറിച്ചു പൊതുവേ രണ്ടുവാങ്കു പറയുന്നതു് ഒരും അപൂർത്തം ആവു കയില്ലെന്ന വിശ്വസിക്കുന്നു. മലയാളഭാഷ ഉണ്ടായിട്ടു് എറിയെങ്കാലമായെങ്കിലും അതിൽ ശരിയായ ഒരു വിമർശലതി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി അറിവില്ല. ഭാഷയിൽ നിന്തുപക്കമാർ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന പറവാൻ നി മുത്തിയില്ലെങ്കിലും പല സഹജമായം ഈ വിഷയത്തിൽ അമിച്ചിട്ടുണ്ടു്; ഇന്ന് അമിക്കുന്നു ഉണ്ടു്.

ഭാഷാകവിക്കിവഹോധാ
 ഭോഷാകരവത്പ്രഭാതി ഗമനതലേ,
 പ്രായേണവൃത്തമഹിനാ
 സൃജ്ഞാലോകേ നിരസ്സഗോപ്തസാ.

ഭാഷാകവിക്കാളും മലയാളഭാഷയെയുംകുറിച്ചു വാരെ പ്രചൂഢം (നിന്ന) ഉണ്ടായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം ശ്രൂക്കുകളുടെ കൂതി യാണു മേലധിനിയ പദ്ധതം. ഈ അഭിപ്രായം അതു ശരി യാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിശദമിച്ചു ശാസ്ത്രകളുടെ കാഡാത്തു് ഭാഷയിൽ എത്താനം പദ്ധതികൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നും ഉള്ളൂ. ഭാഷയുടെ നിലാ അന്നത്തെത്തതിന്നും വാരെ ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നതാണും. മലയാളഭാഷയേ പ്രാണനേ പ്രോബ സ്ക്രിപ്റ്റിങ്ങും മഹാനാം ഭാഷാഗല്പങ്ങളുടെനേരും വിശ്രദിതാം ആവിരുന്നു കേരളകാളിഭാണ്ഡൻ ഭാഷാവിമർശകളാരിൽ കൂടുതലും പ്രമാഘണാനീയനാണു് തമിഴു്, സംസ്കൃ

തും, ഇല്ലോപ്പ് എന്ന മുന്ന ഭാഷയേ മുന്നപ്രകാരത്തിൽ അത്രയിച്ച് ഉപജീവിക്കുന്ന മലയാളാഭാഷയിലെ ഗദ്യപദ്യ സാളിട്ടെടുത്തിരുന്നില്ലിങ്കു നിരതരമായി പരിശുമിച്ചുവന്ന അതു മഹാസ്തം അതു മുന്നഭാഷയും നല്ലവണ്ണം പരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അവിട്ടതെത്തു വിമർശനത്തിന് സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ഒരു നിലയും വിലയും ഉണ്ട്. എന്നാൽ അവിട്ടതെത്തു വിമർശപ്രമാണം,

“മുന്നഭാഷയും ബുദ്ധേയാ ഗ്രഹം-
നാം ക്ഷേപപ്രളാവിവേശപരി,
ശ്രീരംസാ ദ്രോഹതേ ഷുദ്ധം
പരം കദേനു നിയച്ചതി”.

എന്നായിരുന്നു. കേരളപാണിനീയം തുടങ്ങിയിരുത്തു എന്നതാണും ഗ്രന്ഥങ്ങളിടെ നിത്രപണങ്ങൾ ചീച്ചുതും അവിട്ടതെത്തു വിമർശണം പ്രായണ ദീർഘാഞ്ചലപ്പ്. വിമർശമെന്നോ നിത്രപണമെന്നോ അവിട്ടന്നു അവയ്ക്കു പേരു കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു അനന്തരാദാനം, അമ്മവാ ഒരു അഭിപ്രായം, അംഗ്രേഷിക്കിൽ കുറിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു സർട്ടിഫിക്കറ്റ് എന്നോ സകലമുണ്ട്.

ഗദ്യമോ പദ്യമോ അമ്മവാ മിന്തമോ അതുകു കുതിക്കു വലിയകോയിത്തന്നുരാൻറെ ഒരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനു വേണ്ടതെല്ലാം തികഞ്ഞു എന്ന് ഒരു ഭേദം ഇടക്കാലത്തു ജനങ്ങളിടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായി. അവിട്ടനോ കവിസാമ്പഭേദമരം ഗദ്യജനകരം സാഹിത്യസാമ്രാജ്യവകുവാന്തിയും അതുകു ഒരു അഭിപ്രായം അമ്മവാ അനന്തരാദാനങ്കുടി ചേക്കാതെ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധംവെയ്യിട്ടുണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നുറവിനു അഭ്യുദായിത്തോ കാണാമോ എന്ന വളരെ സംശയമാണ്. അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ഭോഷഭാഗം ഒരു ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതുനു വളരെ ഭർപ്പിണം. അമ്മവാ

ഉണ്ണഞ്ചിൽ അതുകൂടം വളരെ മാർദ്ദവപ്പേട്ടതിയിരിക്കും. എന്തെങ്കിലും തന്നെ ഉണ്ണഞ്ചിൽ വളരെ ദ്രോഘിക്കായും ചെറും. കവികൾക്കോ ഗഭ്യകാരന്മാക്കോ അവിട്ടന്ന് ഇച്ചും ഭംഗതതിന് ഇടയാക്കിയിട്ടുള്ളതായി അറിവില്ല. അങ്കേഹം ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു നാലുപദ്ധതോ നാലുവണ്ണികാഗഭ്യ മോ എഴുതിയിട്ടുള്ളവരല്ലോ ആ മഹാമനന്നുണ്ടായിരുന്ന ഫോറു റൂട്ടീഡീവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ഭാഷാപ്രണയി ഈ സന്ദൃഢായത്തെ അബദ്ധത്തിച്ചുവന്നതിനു തക്കതായ കാരണവും ഉണ്ട്.

അവിട്ടന്ന പേരു എടുത്തപ്പോഴും പേരു വൈച്ചുപ്പോഴും ഉള്ള മലയാളാശയുടെ സ്ഥിതിപ്പേരുണ്ടെങ്കിലും സുക്ഷ്മമായി പാരിശോധിച്ചാൽ അതിനു തക്കതായ സമാധാനം കുട്ടം രാമചരിതവും കണ്ണൂർത്തികളിലും ഭാഷാപ്രോക്കാണ്ടു സാമാന്യം ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ വളരെ പ്രയാസം. വിശ്വേഷിച്ച് അവയേ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടും വളരെ കുറച്ചു കാലമേ ആയുള്ളൂ. പിന്നെ വല്ല താളിയേലഗ്രാമങ്ങളിലും ഇവ ഉണ്ടാക്കിയതന്നാൽതന്നെ ഒൻപ്പല്ലുംകൊണ്ടും ഗ്രന്ഥപാരായണയും¹ അഭിജച്ചികരിക്കാത്തിരുന്നതുകാണ്ടും ഇവക്കാരംഘാടം അനുഭവിക്കും അരഞ്ഞേഷം പ്രവാഹം ഇല്ലായിരുന്നു. കുമക്കുളിപ്പാടുകൾ കുമക്കുളിക്കും തുള്ളപ്പാടുകൾ തുള്ളലിനും വിളപ്പാടുകൾ വള്ളത്തിൽ പാടുനാറിനും മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നു. രാമാധനം, ഭാരതം, ഭാഗവതം തുടങ്ങിയ കുളിപ്പാടുകളിലും തുഞ്ചിഗാമയും എത്താനം ചില ക്രതനാർമ്മാത്രം പാരാധനം ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. പ്രാചീനചാമ്പകാവും അന്ന പ്രസിദ്ധം ആയിട്ടും ഇല്ല. ഭാഷയിൽ പറയുന്നതുകും ഗഭ്യത്തിനും നേരം ദ്രോഘിക്കും നേരം ദ്രോഘിക്കാനും ഭാഷയിലെ ആലപ്പുത്തെ ഗഭ്യമാണെന്നും പറയുന്നു. എന്നാൽ അതു വായിച്ചിട്ടുള്ളഉള്ളതുകും സംഖ്യകൾ വിരക്കുമ്പോൾ എണ്ണിത്തുടങ്ങിയാൽ വിരക്കുമ്പോൾ വളരെ

അധികംമടങ്ങാതെകാണുംഎന്നാണ് എൻ്റെ വിശ്രദിപാസം. മലയാളഭാഷ പരിക്കൈ എന്ന സംസ്കാരത്തിൽ ഒരു വിശ്വാസിയിരുന്നു. മലയാളത്തിലെ നിലത്തെത്തുടര്ത്തം കണക്കം പരഞ്ഞേപേരം പരിക്കൈനിന്നോടുകൂടി കൂട്ടിവായിക്കാൻ ശീലമാകം. പിന്നൊന്നം സംസ്കാരപരിക്കൈനാവർ നിലവുപയോഗം, അമരം, ശ്രീരാമോ ദാഹം ആദിപാത്യ ഗമണങ്ങൾ വായിക്കും. അപ്പാത്ത സാധാരണനാർ തമിഴക്കുറവും തെക്കൻമലയാളവും കീഴ്‌ക്കണക്കം പരിക്കൈനിന്നോടുകൂടി മലയാളവില്ലാഭ്രാസം അവസാനിക്കും. ചിലർ വല്ല കിളിപ്പാട്ടോ മരുരാ വായിച്ചുവെന്നും വരും. എത്തായാളം റാംരാധനംചെയ്യു എന്നാപ്പാത്ത ഭാഷാഗമണ്ഡളത്തെ അത്മം ഗ്രഹിക്കുക എന്ന സംസ്കാരത്തെ ഇല്ല. എഴുത്രക്കുത്രക്കു മിക്കാണും തമിഴക്കുറത്തിലും തെക്കൻമലയാളത്തിലും മാത്രം ആയിരുന്നതുകൊണ്ട്, മലയാളം പരിക്കൈനാതുകൊണ്ട് അക്കാലത്തു വലിയ പ്രയോജനം നേരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എഴുത്തരിയാവുന്ന ആളുകൾ തന്നെ വളരെ കുറവും. അങ്ങളിൽക്കും ചില എഴുത്രപ്രതികൾ മാത്രമണ്ണായിരുന്നു സംസ്കാരത്തിൽ പരിക്കൈ വക്കു മലയാളം നിന്നിലെ അക്ഷാമാല അന്വേഷണ ആവശ്യം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗമാക്കുറത്തിലും ദേവനാഗരിയിലും അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള ഗമാക്കുറത്തിലും ദണ്ഡപ്പ്രഥമകൊണ്ടു മാത്രമാണ് സംസ്കാരത്തിലെ മലയാളം അക്ഷാമാല അഭ്യസിക്കുന്നതായി വന്നാൽ. അപ്പെട്ടിയിൽ അതു കുടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. കോയിതന്നുരാൻ പേരു എഴുത്തപ്പോഴേക്കുതെ ഭാഷയുടെ നില ഇതാണ്.

തിങ്കിതാംകോട്ട പാറ്റപ്പുറുക്കസംഘത്തിന്റെ ആളുതെ അല്ലെങ്കിൽ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിതന്നുരാനായിരുന്നു. സക്കാർവക മലയാളപാഠശാലകൾ ആഭ്രം ഫാൻ ഓമാനിടയ്ക്ക് എപ്പോഴുമ്പോൾ ഭാഷയിൽ ഗബ്രപുസ്തകങ്ങൾ നേരുംതന്നെ ഇപ്പോൾ അന്നത്തെ

ആവശ്യത്തിന് ഉപയോഗിക്കാൻവേണ്ടി പാംചുസ്സുക അങ്ങം മറ്റൊരിലും ഗഭ്രഗമണങ്ങളം രഹിച്ചതു് ഭാഷാഗഭ്രജ നകൾതന്നെ ആയിരുന്നു. സവ്വകലാശാലക്കാർ മലയാളം കൂടി പരിപ്പിക്കണമെന്ന എന്ന ഏഴ്പ്പാടു ചെയ്യേപ്പോരു പരു തൈക്ക ഗഭ്രഗമണങ്ങൾം ഇല്ലായിരുന്നു അതുകൊണ്ട് മുണ്ട് കീൻറെ വ്യാകരണവും കമകളിപ്പാടുകളും ഗഭ്രശാവയിൽ കുറേക്കാലതേതക്കു പേരത്തിരുന്നു. ഇതരഭാഷകൾ അഭ്രണി ക്കന്നതുപോലെതന്നെ മലയാളവും പരിക്കേണിത്താണെന്നു ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായതുതന്നെ മലയാളപാംശാലകളുടെ യും സവ്വകലാശാലയുടെയും ആ പിൻഭാവത്തോടുകൂട്ടുകയാണു്. മലയാളഭാഷയിലെ ചത്തമാനപ്പുത്തങ്ങൾക്കും മാസിക കുർക്കിൾ അവിടെതെ പ്രൂഷാധനാര വളരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അവിടെതെ ഒരു ലേവനതേതാടോ അമവാ ഒരു മംഗളാശം ദയോടോ ക്രാതെ അക്കാലത്രതു് ഒരു പത്രമോ മാസികയോ അവതരിച്ചിട്ടില്ല. അവിടുന്ന കേരളീയങ്ങാശാലകൾക്കും ഉണ്ടാക്കിയതോടുകൂടി ഭാഷയിൽ പലേ നാടുകളുമായി അവിൽഭവിച്ചു.

മലയാളഭാഷയിൽ കഴിയുന്നിടത്തോളം ഗഭ്രപദ്ധത നമ്മൾപരാ വല്പിപ്പിക്കണമെന്ന എന്നായിരുന്നു അവിടെതെ അഭിപ്രായം. ഗ്രന്ഥഭാരിലും നിങ്ങളി ഭാഷ അഭിപ്രായിയെ പ്രാഥിക്കണമോരു ക്ഷാത്രത്തികൾ അസ്സപ്രായങ്ങളായിക്കൊണ്ടിരും. നല്ല തുതികൾ ശ്രദ്ധിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യും. ഗ്രന്ഥങ്ങൾപരാ തന്നെ ഇല്ലാത്തപ്പോരു നിയമത്തിനോ നിത്രപണംതിനോ ആവശ്യമില്ലെല്ലാ. കോയിത്തന്നുരാൻറെ ഗഭ്രപദ്ധങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കിയാൽ അതുകൂളിൽനിന്നു പരയാതെതന്നെ അവിടെതെ അഭിപ്രായം നമ്മകൾ അറിയാമുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ട് സാധിത്രംഗത്തിൽ പ്രവേശംപോലും ഇല്ലാത്ത പലേ ക്ഷാത്രത്തികൾക്കും അവിടുന്ന അന്നമോദനങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുത്തതിനുള്ളിട്ടിന് ഇത്തരംപരഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഒരു

വിധം സമാധാനമാക്കം എന്ന വിശ്രദിക്കുന്നു. എന്നാൽ മലയാളഭാഷയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലയ്ക്ക് അവിടെന്തെ വി മർബിൽ അഞ്ചേഷം അനുകരണിയമല്ല. സീ പി. അച്ചു തമനോൻ അവർക്കൾ വിജ്ഞാവിജ്ഞാബിനിയിൽ വിമർബിൽ യേക്കരിച്ചു പിലത്തെല്ലാം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം വില നിത്യപണങ്ങളിൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. “കേസർ” എന്ന ഉപനാമത്തിൽ ലേവനങ്ങൾ പ്രസിലംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതിരാമൻനായനായുടെ വിമർശം പരിഹാസത്തിലുമാണ് ഒരു അന്തിര കാഞ്ഞിരാഖരവം ഉണ്ട്. പരേതനായ സാമീത്യനായകൾ കൈ. റാമതൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ-ഡുക്ക വിമർശത്തിൽ മിക്കവാറും ദോഷങ്ങളേക്കാണാറുള്ളൂ. അതു പക്ഷേ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്ഥിതിയിന്റെനിലയ്ക്ക് മാത്രമായിരിക്കാമെങ്കിലും അതിൽ വള്ളു തുണവുമാണെങ്കിൽ അതുകൂടുതു എടുത്തു പറയേണ്ടതല്ലയോ? ഹലിയകോയിത്തന്ത്രം നിത്യപണത്തിനും നേരേ വിപരിതമായ ഒരു പലതിയേ ആണ്, റാമതൃഷ്ണപിള്ള ആഗ്രഹയിച്ചിരുന്നതു്. രോദി ഒരു ഗ്രന്ഥാംഗത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥം മാത്രം പറയുക. വേബാരാഡി അതിന്റെ ദോഷം മാത്രം പറയുക. ഇങ്ങനെന്നായാൽ നില്ക്കുകയും ചെയ്യാതെ നിത്യപണത്തിയായ ഒരവഹം ഇതുവെള്ളം മനസ്സിൽനിന്നിരിക്കുന്ന വായി ക്കനാപക്ഷം ഗ്രന്ഥത്തെക്കരിച്ചു് ശരിയായ ഒരു അതാനും ഉണ്ടാകുന്നതിനും അതു് ഉപകരിക്കം എന്ന ഒരു പ്രത്യേക ഗ്രന്ഥം ഉണ്ട്. മുക്കോളത്തു കമാരനുവക്കൾ പല ഭാഷാഗമങ്ങളും നിത്യപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു ഒരു സഹായനാണ്. എന്നാൽ ഇവയിൽ നന്നിൽനിന്നും നമുക്കണ്ട് ഒരു ശ്രിയായൻിൽ ഗ്രഹിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മലയാളഭാഷായിൽ ഇതേവരു കാണിക്കുകയിൽ എന്നാവും നല്ല വിമർശം തുറിമാൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ളയുടെതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുനമ്പും, തുണ്ണിഗാമാനിത്യപണം ആഭിഖ്യായവ അതിനു് ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണ്.

ഭാഷാരോഗ്യകർത്താക്കവാരിൽ അദ്വിതീയനായ കേരളപാണിനി വിമർശകമാക്കി “ങൈ ചെറിയ ഉപഭോഗം കൊടുത്തിട്ടിട്ടുണ്ട്.” “ഗമ്മങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും നിത്യപണം ചെയ്യുന്ന വിവരങ്ങൾക്കും വിമർശം” എന്നും “ഗമ്മകർത്താവിനും അവരുടെ അനുകൂലമായി ഗമ്മത്തെ പിന്താഞ്ചി ചെയ്യുന്ന വിമർശയ്ക്കും മണ്ഡാനും” എന്നും “ഗമ്മകർത്താവിനും വിചാർന്നിരുന്ന വണ്ണാനും വിമർശയ്ക്കും മണ്ഡാനും” എന്നും പ്രാഹസർ കോയി തത്ത്വജ്ഞൻ ലക്ഷ്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. തൃതികക്കുള്ളു, ആവ്യാസം, വാസ്തവം, വിവരങ്ങൾ, ഉപപാദനം എന്ന നാലായി വിജ്ഞിച്ചിരിക്കുന്നു. വിമർശത്തെ ആദ്യം വിവരണ തത്തിലാണോ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതും; അതിനും യുക്തി ഏന്തന്നാൽ വിമർശംചെയ്യുന്നതെല്ലാം നില്ക്കുക്കൂട്ടാതോ ആയിട്ടുവെന്നും എന്ന കാരിയാണും. എന്നാൽ വിമർശ തേരക്കുവിച്ചും “അവിട്ടും ഉപപാദനത്തിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.” “സവർണ്ണമതമായ” സർഗ്ഗതിയെ വിന്റുവിച്ചു വിശദപ്പെടുത്തുന്നതു വിവരണം; ആഭിപ്രാധനങ്ങേം ഉള്ള സംഗതി കളിൽ സ്പാദിപ്രാധാന്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതു ഉപപാദനം. വിവരങ്ങൾക്കിൽ വ്യാഖ്യയാംശങ്ങളുണ്ടെന്നും വിവരിക്കുന്നു; ഉപപാദനത്തിൽ തക്കമുള്ള സംഗതികൾ മാത്രം വിവരിച്ചാൽ മതി. “ഉപപാദനത്തിൽ സ്പാദിപ്രാധാന്യംപെന്നും മുഖ്യം; വിവരങ്ങൾക്കിൽ അതും “അപ്രധാനം” എന്നും ഇവയെ സാധിത്തുസാധ്യത്തിൽ നിവുച്ചിച്ചിരിക്കുന്നു. വിമർശത്തിൽ സ്പാദിപ്രാധാന്യംപെന്നും മുഖ്യമായതുകൊണ്ടാണും അതിനെ ഉപപാദനത്തിൽക്കുടെ ചേര്ത്തതും. ഇതുകൂടാതെ വിമർശകമാർ പ്രത്യേകം ദ്രോജിവാങ്ങിംഗം എത്താനും സംഗതികളുള്ളടക്കി നിർദ്ദേശിച്ചും “അവിട്ടും” അവയെ സ്ഥൂലമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ച) സപ്രത്യയസെമ്മരും (ട) ഒഴിംതുപരിഹാരം (ട) പ്രതിപക്ഷവുള്ളമാനം (ട) പുതിയപ്രക്ഷേപണങ്ങലും (ട) സംരംഭത്ത്യാഗം (ട) വിത്തണ്ണാ

ബൈമുഖ്യം എന്ന് ആരു സംഗതികളാണ് ഇങ്ങനെ സ്ഥൂലമായിട്ടുള്ള വിമർശനത്തക്കൾിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അന്ധാണം ഭാഷയിൽ വേരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഭാഷയിൽ വിമർശം തന്നെ വളരെ ദ്രിംബം ആയിരുന്നു. വലിക്കോയിന്തന്മാരും മുമ്പു ജീവിച്ചിരുത്തന്നുവും ആരുംതന്നെ ഭാഷയിൽ ഒരു വിമർശവും എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി അറിവില്ല. അക്കാദാലത്രപാല്പദ്ധതിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുണ്ട്. അതിനെക്കുറിച്ച് ഓരോ വിഭാഗവും ഓരോന്നു പറഞ്ഞുവരാറുണ്ടായിരുന്നു. കിലും അക്കാദാലത്രത്രും എന്നും രേവപ്പുട്ടൻതിയിട്ടില്ല.

ഇക്കാലത്രത്ര മലയാളഭാഷ, മലയാളപാഠാലകളിലും ഇംഗ്ലീഷ്സ് ക്രൂളുകളിലും കാഞ്ഞജിലും അഭ്യസിച്ചിക്കുന്നവും. വർത്തമാനപ്പുത്രങ്ങളും മാസികകളും ധാരാളം. സംഘജനങ്ങളും ദിവസംപ്രതി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളായും പാല്പദ്ധത്തായും മിറുംജോളായും അനവധി ഗൃഹങ്ങൾ ദിവസംപ്രതി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടതന്നുയിരിക്കുന്നു. അതു വിചാരിയ്ക്കുവോടു മലയാളഭാഷ നിമിഷംപ്രതി അഭിപ്രാധിയെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടതന്നുയിരിക്കുന്ന ഏന്നും അനന്മാനിക്കാം. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വലിപ്പിക്കുന്നതോടും അവയുടെ റിതിയെ നിന്മം നും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള നിയമങ്ങൾക്കും ഭാർഖ്യും ഉണ്ടാകാം.

ഭാഷയ്ക്ക് അടിക്കടി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന അഭിപ്രാധിക്ക മലിക്കു മലേംമാർന്നും ചില ചില്ലറ തടസ്സങ്ങളും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. മദ്രാസ് സർക്കലാഡാല പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനും “എടക്കേക്കു” പരിക്കു തുടങ്ങുന്നതിനും മുമ്പ് ഇംഗ്ലീഷുപരിക്കുന്ന മലയാളികൾക്ക് ആല്പാംമുതൽ ബി. എ. സ്കോസ്യൂലാരു മലയാളം ഒരു നിർബന്ധവിഷയം ആയിരുന്നു. അതുകൂടി പരിക്കാതെ സ്കോസ്യൂകയറ്റമോ സർട്ടിഫിക്കേറേറു കിട്ടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ഇതനുത്രകൊണ്ടും എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയെ

കുലും എല്ലാ മലയാളവിഭാത്മികളിലും ഭാഷാപുസ്തകങ്ങൾ പറിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ മലയാളം ഒമ്മറ്റും ചുരുക്കി ചുംബക്കാഡിലും എത്രവീകരിക്കുന്നതും അഭ്യർത്ഥിച്ചു വിശദമാണ് “ഇൻറർമീ ഡിഇററ്റ്” ജയിക്കന്നതുവരെ ഉംഗ്യാസം എഴുതണാം. മലയാളഭാഷ ശരിയായി പരികാതെ ഉപന്യാസം എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാൻ വഴിരെ പ്രയാസവും ആണോ”.

സക്കാർ എഴുത്തുകരുതകൾ പ്രായേന ഇംഗ്ലീഷിൽ അക്കിയിരിക്കുന്നതും ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ഒരു ഹാനി തന്നൊയാണോ”. ഇപ്പോൾ പ്രായേന മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധി ഗമകാരമാരെയും വർത്തമാനപ്പെടുത്തണമെല്ലായും മാസികക്കെല്ലായും അത്രതുണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പുതുതാനപ്പെട്ടവിചാരം ഇവിടെ നിൽക്കും.

മലയാളഭാഷാപദ്ധതി സംസ്കരണത്തും ഗഭ്രം ഇംഗ്ലീഷിനെന്നും അത്രയിച്ചാണോ” ഇരിക്കുന്നതും. സംസ്കരണം വിലും പ്രസിദ്ധുതിയും സാഹിത്യഗമണംഞ്ചേരി എല്ലാം അതലങ്കാരികമാർ സവിശ്വരം നിത്യപണംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവർ കവിതയ്ക്ക് വരവുന്ന ഭോഷണങ്ങളെല്ലായും ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലായും സാഹിത്യശാസ്ത്രഗമണംഞ്ചിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദോഷങ്ങൾം എല്ലാം അറിയാവുന്നവരെ അവർ ഭോഷജശിഖൻ അടിവാ പണ്ണിത്തു എന്ന പറയുന്നു. ‘എക്കറ്റുബൈസ് മുകളിൽത്തു സൂചിപ്പിച്ചു, പ്രയക്തിസുപ്പ്രേസ് ലോകേ കാമയുക്കുവതി’ എന്നാണോ” അതലങ്കാരികമിലാനതും. സംസ്കരിതിൽ അധികവും വണ്ണനവിമർമ്മമെന്നുള്ളത്. “സ്വാദപ്പുസ്തകരമഹിംഗിരേതെണകേന്തുണ്ടോം” എന്നാണോ ഭണ്ണിയുടെ മതം. സംസ്കൃതാലങ്കാരികമാർ സവർത്ത ഭോഷപ്പുവാപനത്തിനു തുനിഞ്ഞതുകൊണ്ട് കവികൾ അവരെ വക്കുവയ്ക്കാതെ അയി. അവർ യമേഷ്ഠം “കവിതചെയ്യാൻ” അതരംഭിച്ചു. സംസ്കൃതാലങ്കാരികമാരുടെ അഭിപ്രായ

പ്രകാരം ലോഷം നീണ്ടിയ ഒരു കൃതി സംസ്കൃതത്തിൽ ഉണ്ടാ എന്ന സംശയമാണ്.

അവർ പദലോഷം, വാക്കുലോഷം, അത്മലോഷം എന്ന ഭാഷജങ്ങളെ മുന്നായി വിജ്ഞിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈതുകൊതെ അവർ ഇംഗ്ലീഷ്, റബ്ബ്, ഡ്രൈ, അലക്കാരം ആദിയായവയെയും അലക്കാരലുന്നമാണെന്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതസാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുള്ളവ ഏല്ലാം സുകഷ്ടമായി പരിശോധിച്ചുണ്ട് കേരളപാണിനി ഭാഷാഭ്രംഖണം രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഗമം സനിശ്ച മം പറിച്ചുകൂടി നിശ്ചയമായും സംസ്കൃതസാഹിത്യശാസ്ത്രത്തെക്കുറഞ്ഞു കുറക്കുന്നതു് ഒരു സ്ഥലജ്ഞനാമങ്ങിലും ഉണ്ടാക്കാതെ ഈ നികയില്ല. ഭാഷയിലെ പദ്യസാഹിത്യം പ്രായേണ സംസ്കൃതത്തെ ആത്മരൂപിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഭാഷാപദ്യനി ആപണാത്തിനു സംസ്കൃതാശയജ്ഞകയും അലക്കാരശാസ്ത്ര ന്തിനെന്നും ജ്ഞാനം അത്യുന്നാപേക്ഷിതമാണു്. ഭാഷാഗഭ്യം ഇംഗ്ലീഷിനെ ആത്മരൂപിച്ചിരിക്കുന്ന എന്ന മുൻചു പരഞ്ഞിട്ടുണ്ടെല്ലാ. അതുകൊണ്ട് ഭാഷാഗഭ്യനിശ്ചപണ്ടതിനു് ആരംഗാലസാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിനും കുടാതെ കഴികയില്ല. ആരംഗാലാലംകാരികമാരുടെ മതം അന്വസ്തിച്ചുണ്ട് സാഹിത്യസാഹ്യം രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എത്തല്ലാം തരത്തിൽ കൃതികൾ ഉണ്ടാകാം എന്ന പുവ്ഭാഗത്തിലും, വിധം എത്തായാലും തൃതി രചിക്കുന്നതു് എജണേന്ന എന്ന ഉത്തരഭാഗത്തിലും നിശ്ചപണ്ടം നിശ്ചപണംചെയ്യുന്നു. പുവ്ഭാഗത്തിൽ ആവ്യാസം, വിവരണം, ഉപപാദനം എന്ന കൃതികളെ നാലുഡി വിജ്ഞിച്ചു് അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളും നിർദ്ദേശിച്ചു് അവയെ സംബന്ധിച്ചും വിവരിക്കുന്നു. ഉത്തരഭാഗത്തിൽ പദത്രാലി, വാക്കത്രാലി, വണ്ണികാത്രാലി, റിതി, ശൈലി, സംസ്കൃതപദത്രാലി, മുതലായതിനെയും നിശ്ചപണം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ സാഹിത്യസാഹ്യവും മേൽ

ചുന്നുവിച്ച ഭാഷാത്രഷണവും ഭാഷയിലെ ഗദ്യപദ്യങ്ങളെ
വാമർക്കന്നതിന് ഇതേവരെ ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധംചെ
യ്തിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രഗമണങ്ങളിൽ ഉത്തമങ്ങളാണ് ഭാഷാവ്യാ
കരണജ്ഞത്വാനം ക്രൊത്തെ നിത്യപണ്ടത്തിന് രഹികലും എറ
പ്പേടുത്തു്. സംസ്കൃതവ്യാകരണങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഒരു
സ്ഥലജ്ഞത്വാനാവൃക്ഷിലും നിത്യപക്കടൻ ഉണ്ടായി. റിക്രോട്ടു്
അതുവായശ്രമാണ്. അതു് മുട്ടിയപക്ഷം മനിക്രീപിക
കൊണ്ട് ഏറക്കരെ സാധിക്കാം. അതുകൊണ്ട് കേരളിലോ
ബിനിയവും, ഭാഷാത്രഷണവും, മനിക്രീപികയും, സാഹി
ത്യസാഹ്യവും നാനിഷ്ട്യം പറികയും സംസ്കൃതത്തിലും
ഇംഗ്ലീഷിലും ഉള്ള സാഹിത്യശാസ്ത്രഗമണങ്ങൾ കഴിയുന്ന
തും വായിക്കകയും ചെയ്യുന്നതു് ഉത്തമം. ക്രൊത്തെ ഇംഗ്ലീ
ഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഉള്ള പാലേ വിമർശിക്കുന്ന വായി
ചു് അവയുടെ സന്ദുഭായങ്ങൾ നല്കുന്നും ഗുഹിക്കുന്നും
വേണാം.

മലയാളഭാഷാഗമവിമർശകൾ മലയാളം, തമിഴ്,
സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് തും നാലുഭാഷകളിലും അറിയുണ്ടോ
യിങ്ങനാൽ വളരെ നല്പതാണ്. തമിഴിനേക്കരിച്ചു് അ
മവാ വലിയ അറിവോന്നമില്ലെങ്കിൽ വലിയ ഭോഷമോ
നോ. ഇംഗ്ലീഷത്തെ നിലയ്ക്കു വരവാനില്ലെങ്കിലും സംസ്കൃത
വും ഇംഗ്ലീഷും അറിയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. സംസ്കൃത
വും മലയാളവും മാത്രം അറിയാവുന്നവർ വിമർശകാലാധ
ലംകൊണ്ട് ജനത്തായെ ഇളക്കിമറിച്ചിട്ടുള്ളതായി നമ്മകൾ
റിയാം. മലയാളവും ഇംഗ്ലീഷും മാത്രം അറിയാവുന്ന ഭാ
ഷാവിമർശകന്മാർ യാരുമുണ്ട്. മലയാളം മാത്രം അറി
യാവുന്ന ഭാഷാനിത്യപക്കടമായം ഇല്ലാതില്ല. മലയാളഭാഷ
പ്രോളും ശരിയായിഅറിയാതെ വിമർശണാധിസ്ഥാനം ചൂ
കിപ്പുന്നപ്പെട്ടനുവയും ഇക്കാലത്തു് ഒരു ഭർഖഭ്രമില്ല. യാതൊ
നോ അറിയാതെ സവിജ്ഞത്തപം ഭാവിക്കുന്നവരെക്കരിച്ചു്

നമുക്ക പശ്ചാത്തപിക്കയേ തരമുള്ളു. വിമർഖന ശാസ്ത്ര അധിനിവും മലയാളം, സംസ്കൃതം, ഹംഗീഷ് തും ഭാഷ കളിൽ അറിവും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന പരബ്രഹ്മഭ്യാസം. ഈ തുംകുടാം അധിനിവും സത്യം, ഷാസ്ത്രം, ഭ്രാന്താക്കവു, ക്ഷമ അതിയായ സൗഖ്യില്ലാണെങ്കിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

ഭാഷയിൽ ഇടക്കാലജാളിൽ ചീല നിത്രപണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടാണ്. അവയിൽ മിക്കവാറും ജാതിസ്ഥലം, പരസ്യം മതം മുതലായ ഭർത്താജാളം തെളിത്തുകൊണ്ടും. ഉം മരണത്തിനു ശാരദ താംഭാഗത്തിന്റെ നിത്രപണങ്ങൾ കൂടു സൂക്ഷിച്ചു വയിച്ചുനോക്കു. വലിയകോയിത്തന്നു രാഞ്ഞു കേരളീയഭാഷാരാക്കന്തളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സംസ്കൃതപദബാഹ്ല്യത്തയും മറ്റ ഭാഷജാളേയും ധമാമ തി പരിജ്ഞരിച്ചു അതിജൈതാനശാക്കന്തളും എന്നു നാമം കഴിച്ചു കേരളപാണിനി പ്രസിദ്ധംവെയ്ക്കു ഗമ്മത്തപ്പറിയുള്ള വിമർം കേവലം ഭാഷജ്ഞയിച്ചുമായിപ്പോകു. അതിനും ഒരു ദിവസം കാണിക്കാം.

“പശ്ചാദ്രപ്പഭതപാദ്വിയതി ബഹുതരം
ബോകമുവ്പാം പ്രയാതി”.

“കണ്ഠകൊഡിക കതികൊണ്ഠി കിഞ്ചിത്വവന്നു
ഭ്രം നഭസി ധാവതി”

(കേരളവമ്മ)

ഈ തജ്ജമയിൽ കിഞ്ചിത്തു, അവനെന്ന, ഭ്രം, നഭസി, ധാവതി എന്നും അഭ്യു സംസ്കൃതപദബിയും ‘കണ്ഠകൊഡിക കതികൊണ്ഠി’ എന്നും കേൾക്കാം ഭാഷാപദബിയും അഭ്യാസം തും. എന്നാൽ ഈ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ മാറ്റാൻവേണ്ടി അഭിജ്ഞതാനശാക്കന്തളിൽ “കണ്ഠകൊഡിക്കുവി ലയികംനഭസിലമരന്നതേ” എന്നാക്കി ഈ ദ്രോകപാദ

അതിൽ മുലാത്മ്പൻറും അരാദേഹം ഇല്ല എന്ന ഒരു വിമർശന കൾ ബോധിക്കുന്നു. വിമർശന മലയാളമോ സംസ്കൃതത്തോടു മൊ വായിച്ചുരുത്ത് അത്മം മനസ്സിലാവാത്തതിനോ അടിവാ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാത്തതിനോ പ്രസാധകനോ കൂടാതെ പ്രസ്തുതിയാൽ മരിയാകമോ? വാദം മുഴുവന്തപ്പോൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ പത്രത്തിൽ സമലം 'അനവാചിക്കാൻ' പാടില്ലെന്ന വലിയകോഡിത്രസ്വരാൺ തന്റെ.

മനവു, വുർ, വുദ ഇം കോപ്പങ്ങളിൽ പ്രീതിയാക്കാതു രഹാസ്യത്തെ ബോധിച്ചു ഒരു വലിയ വാദസമരം വളരെ കോലാഹലമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നും സാമ്പത്തികമായ പല സംഖ്യകളും വെളിപ്പേട്ടുന്നതിൽ നിന്നും ഒരു പ്രത്യേക കവിതാപലതി ഭാഷയിൽ എപ്പോടും നാതിനും ഇടയായെങ്കിലും ആകുപ്പാടു അതിലെ സ്വന്തം അഭിരൂചിയും അഭ്യാസിയും. ഇം മുഖ കോലാഹലംതന്നെ ആയിരിക്കാം പക്ഷേ, കോളപാണിനി. ചെയ്ക്കാണ്ടും സാമ്പത്ത്രംസാഹ്യത്തിൽ വിമർശനമാക്കി ഉപഭേദംചെയ്തിച്ചുതു് എത്തായാലും വിമർശനമാർ ആ സംഗതികൾ നല്കാവുന്നും ഏതിന്യമാക്കുന്നതു വളരെ നല്കാം. അതുകൊണ്ടു് ആ ആരുംസംഗതിയേയും യഥാമതി. താഴെ വിവരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എ. സ്പെപ്പത്രയിൽമെന്തു്—“തനിക്കു സ്ഥിരമായ” ഒരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതു തുന്നപരയാൻ വിമർശന മടിക്കുത്തു്. സ്പന്തമായ ഒരു അഭിപ്രായമില്ലാതെ വരവാൻ മുഖംനാണു്. സ്പാണിപ്രായപ്രകടനം എവിടെ അപകടംഎന്ന തോന്നുന്നോ അവിടെ വിമർശനേ വേണ്ട എന്ന വയ്ക്കു” എന്ന തിരുമനി ഉപഭേദിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രീതിയാക്കാതു പ്രാസത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വാദകോലാഹലം നടക്കുന്നുകാലത്തു് എത്തുകക്കിക്കു് ടെച്ചിവിൽ ജയമുണ്ടാക്കമെ

നെ ഒരു നിയുധവും ഇല്ലായിരുന്നു. ചിലർ വാസ്തവത്തിൽ
പ്രാസല്പിയറ്റാഡം ആ ഭാഗം ജയിക്കണം എന്ന് അത്യാ-
സക്തമായം അത്യി കാണപ്പെട്ടു; എങ്കിലും അവർ സ്പാ-
ഡിപ്രായം തുറന്നപറവാൻ മടിച്ചു. മരംചിലർ പ്രാസാ ട
രിക്കലും പാടില്ല. കാരണം എന്നും നോക്കേണ്ടതില്ല എന്ന
പക്ഷക്കായം ആയിരുന്നു. മരംചിലർ നിഷ്പക്ഷപാതിക
ഇംഗ്ലീഷ് കാണപ്പെട്ടു. ജയിക്കണ ക്കുഡി എത്രൊ ആ ഭാഗത്തു
ഞാനം എന്നായിരുന്ന ചിലത്തുടർന്ന് വാദത്തിൽ മുന്ന
ണിയിൽനില്കുന്ന അള്ളകളിടുന്ന മെത്രിയേയോ അതുന്ന
തേയേ പ്രീതിയേയോ കാംക്ഷിച്ചു് അതതു് അള്ളക്കപ്പ എ
ന്നുപറഞ്ഞതാലുംനേരി മരംചുള്ളതെല്ലാം തെരു് എന്ന ശറിച്ചു്
കാണഞ്ചു ചിലർ ഇല്ലാതെ ഇരുന്നില്ല. സൗകര്യംപോ
ലെ അപ്പോഴപ്പോറി തോന്നുന്നതു വെട്ടിവിടാൻ ചിലർ മ
ടിച്ചില്ല. “പ്രിരിയാക്കരപ്രാസം ശ്രദ്ധാലുകാരത്തിൽ നന്ന
പ്ലേ, അതു വേണ്ടതുതന്നായാണോ” എന്ന ചിലർ. “ഭാഷാ-
കവിതയ്ക്കു് ആ പ്രാസം ഇല്ലക്കിൽ എന്തിനുകൊള്ളാം. അ
തു കവിതയാകമോ” എന്ന വേരെചിലർ. “പ്രാസത്തിനു്
ഒളക്കുപ്പുവരച്ചു് കവിതയെഴുതാൻ വരുത്തവർ ഗജ്ഞം
എഴുതിക്കൊള്ളുടെ എന്ന് ഒരുക്കുട്ട്. പ്രാസം ഇല്ലാതെ ക
വിത ഉള്ളക്രമാതെ കാളന്നാണോ”. പ്രാസം ഉള്ള കവിത. സാ
മ്പാരാണ്ണക്കിൽ അതില്ലാതെ കവിത പഴഞ്ഞത്തിയാണോ.
പ്രിരിയാക്കരപ്രാസത്തോട് ക്രിക്കറ്റ കവിത ഒരു പതിപ്പ്
തയാണോ. അതുംതു് ഒരു വൃഥിചാരിന്നിയും പതിപ്പുത
യുടെ തുണിഗണങ്ങൾക്കാണു് അനാമോദിക്കുന്നതു് തെന്നാവു
മാത്രമല്ലയോ? അതുപോലെ പ്രാസമില്ലാതെ കവിത വായി
ചുരന്നിക്കുവാൻ അതിന്റെ കത്താവെ കാണാക്കുള്ളൂളും. പ്രി-
രിയാക്കരപ്രാസം ഭാഷാകവിതയിൽനിന്നാണപാരയക്കിലല്ലോ
തെ സംസ്കൃതപുത്രത്തിൽ എഴുതുന്ന പദ്മഞ്ജരിയ്ക്കില്ലോ
നിരത്മപ്രയോഗം ചീംതൃപ്പോവുകയില്ല. ഇതണ്ണംബന്നും.
തന്നെ. വശ്രവചന്നുകളായ കവികൾ പ്രാസത്തിനാവേ

ഒടി ബുദ്ധിമുട്ടാറില്ല കവിതയെഴുതാവുന്നവൻ” എങ്കിൽ അതുയാലും എഴുതാം. വാസന.ഡില്ലാത്തവൻ” എന്നെല്ലാം സെഞ്ചകള്ളും ഉണ്ടായാലും വിശ്വഷമില്ല. യടാത്മമായ ക വിതയ്ക്ക് ശ്രദ്ധാലുകാരമെ അത്മാലക്ഷാരമെ അവശ്യമില്ല ഇതുരബാഴം ഉണ്ടായിരുന്നാലും അത്മവാ എത്തെങ്കിലും നേരമാ തന്മേ ഉള്ള എങ്കിലും ദോഷം വരാൻജോഡാ. ശ്രദ്ധാലക്ഷാര വും അത്മാലക്ഷാരവും ഉണ്ടെങ്കിലും കാവുമല്ലാത്ത പദ്ധതി ഓർമ്മ എത്രയുണ്ട്. കവിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്നതാണെന്നും അത്മം നോക്കണം. ആ ഉദ്ദേശ്യസാധ്യത്തിനു് ഉതകനാതെ സ്ഥാം. കൊള്ളിം. അപ്പാത്തത്തു് എല്ലാം ദോഷം. കവികൾ ശ്രദ്ധാലക്ഷാരത്തിൽ മാത്രം ഭേദിച്ചാൽ അതുവയ്ക്കുന്ന കരവു വരും. അതുകൂടാതെ ഇരിക്കാൻ ആമിക്കണം. കൂളിഭാസാ ദിക്കവികളുടെ സന്റുഭായത്തിൽനിന്ന് ഭേദിച്ചിരിക്കുന്ന മാ ലഘാടികളുടെ രിതി പരിഷ്ക്കുത്തമെല്ലുന്നു് ഒരുക്കുന്ന വാദിക്ക സാ. അതല്ല ഭാവിപ്രഭൃതികളുടെ നീതിതന്നെ നല്ലതു് എ സാ വേരെ ചിലകൾം പക്ഷം ഉണ്ട് ഇതിലെല്ലാം ഒച്ചി ഭേദംകൊണ്ട് ഭിന്നാഭിപ്രായം ഉണ്ടാകാവുന്നതുമാണ്. വാദം എത്രവിധിവും കൊണ്ടുപോകാം വാസ്തവം അതിലോ ചിച്ചുനോക്കി മുണ്ടോപ്പാദാളുടെ കുടുതൽക്കവറാസരിച്ച യുക്തിചേരുന്നമട്ടിൽ സ്പാണിപ്രായം സമർത്ഥിക്കേണ്ട ഭാരമേ വിമർശകനുള്ളൂ. പരയാനുള്ളതു തുന്നപരയാതെ തീച്ച വയ്ക്കുന്നു രണ്ടുവിധത്തിലും അത്മം വരാവുന്ന മട്ടിൽ പ രക്കയാ അങ്കതനും സാരം

ര. ഒന്നാംത്രംപരിഹാരം—“സപ്തപ്രത്യയ നൈമിള്ളും കൊണ്ടു വരാവുന്ന ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കണം. പരയാ നുള്ളതു പരയാം. അതിനു യാതൊരു വിനോദവും ഇല്ല. പക്ഷേ അതിൽ ഒന്നാംത്രം വന്നപോകാതെ സുക്ഷ്മിക്കണം. വിനയം ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുത്തു്.” ഒരു ഉഭാവരണം കാ ണിക്കാം. പിരിയാക്കാപ്രാസം ഇല്ലാതെ കവിത എഴു

താൻ സമ്മതിക്കുകയില്ല എന്ന പറയുന്നതു” ഒലംതുമാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ പ്രഭേദ കണ്ടുവരുന്ന പിതിയാക്ഷരപ്പാ സം ഭാഷാകവിതയിൽനിന്നും നില്ക്കേണ്ടംമായി ദ്രോഹാസ്താം ചുറ്റിനാകാം നല്പുവന്നും ആലോച്ചിച്ചിട്ടും വേണ്ടതാണ് എന്നാണ്. എന്നീരും താഴൊന്നും അലോച്ചിച്ചിട്ടും പറയും എന്നു പറ എത്താൻ ഒലംതുമെത്തു പരിഹരിക്കും വിനയങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കും ചെയ്യാം. കാഞ്ചിം രബ്ദിം ഒന്നതാണ. ആദ്യ തേതതു കേരംകുഡാവും “കൊള്ളാം, ചുനിക്കു കുവിത എ ഫുതണംമെക്കിൽ നിങ്ങളിടെ സമ്മതംവേണോ?” എന്നും എ തു ശാന്തമനന്നുന്നായാലും പ്രമാണവണ്ണത്തിൽ തോന്തി പ്രോക്കം. രജഭാമരത്തു കുപാക്കുഡാവും എത്ര ഉല്ലതനായാ മും ആരു ശരിയാണും എന്ന സമ്മതിക്കാതെ ഇരിക്കുകയില്ല. ഒലംതുമംജൂഖാതെളജനാൽ നമ്പുടെ യുക്തി സ്വാധീനാണും കിൽ വേഗം ആരു ജനങ്ങൾ സമ്മതിച്ചുതിരിക്കും ചെയ്യാം. ആവശ്യത്തിലെതിരെ വിനയം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതും അതു നന്നാല്ല. “ഉമാകേരളാട്ടിന്റെ കോൺഡിലേജാം വല്ല സാ മിത്രക്കണികയും ഉബാദാ സഹാദയങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്ന വൈദികൾ താൻ മുതാത്മായി” എന്ന കുവി പറയുാം. ഈ നാളിൽ മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ പ്രമാണമാനന്നെ അപ്പാക്കുന്നതും ഉമാകേരളം ആണും എന്നും വലിയകോയിത്താപുരാണം അവതാരികയിൽ പൊതാതിരിക്കുന്ന ആന്തു വാസ്തവാജ്ഞാനം വായിച്ചുനോക്കിയാൽ സഹാദയങ്ങൾ സമ്മതമാക്കും ചെയ്യാം. കുവിയോ, നാലുഭാവഭൂം അതിനേ സാമ്പി തുരാജങ്ങളം നല്പുവന്നും ആദശപാഠിച്ചിട്ടുള്ള സഹാദയങ്ങൾ സാർ, ഭാഷാസാഹിത്യകാവ്യങ്ങളും ജ്ഞാനാശ്വരിയിൽ പ്രത്യേകം ആയി നധിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കീതാംഖാൻ, സു സമ്മാൻ. ഗ്രന്ഥകാംഖാവിന്റെ നിലവിലും ഗ്രന്ഥം ചു ചിട്ടും സ്വപ്നപാഠിമാനചില്ലാതെ വായിച്ചുജോക്കിയാൽ വാ സ്വാം ശ്രദ്ധിക്കാൻ പ്രശ്നാസനില്ല. ആ സമിതിങ്ങേ കുവി ഇ മാത്രം താഴാൻപോയതു വിനക്കുമാഹാത്മ്യരാത്രി പ്രദർശി

ഫ്രിക്കാനാസൈക്കിലും അല്ലോ ആത്മവഖയന് ആയിപ്പോയി എന്ന പദ്ധതിരിക്കാൻ നിവർത്തിയില്ലാതെ വന്നതിനു കാവി എന്നൊടു മുഖിക്കയില്ലെന്ന് ഞാൻ ദ്രോമായി വിശ്വപ്പി കണ്ണു. കാൽഞഗ്രഹം അന്നേന്തിച്ചു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ അധികം വിനയം കാണിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരും. അതും ചില്ലടക്കതു് അതിനിന്നുംയായിട്ടും കലാർഡിച്ചു കാം. അതുകൊണ്ട് സാധാരണ, അധികം അഞ്ചേരാറര തത്തം ഖുണ്ടേരാറരത്തം പോകാതെ മല്ലുനിലയേ ആത്രയി കണ്ണാതു കൊള്ളും.

“. പ്രതിപക്ഷിബുദ്ധമാനം—“ശ്രദ്ധത്രും ഇല്ലാതി കണ്ണാൽമാത്രം പോം. പ്രതിപക്ഷിയായ പുരഷനെ ബുദ്ധമാനിക്കയും വേണം.” നമ്മിട മരപക്ഷത്തിൽ വരുന്ന അള്ളിനെ യോഗ്യതാരാസരണം നാം ബുദ്ധമാനിക്കാതി കണ്ണാൽ നാം നാമേത്തനെന്ന അവമാനിക്കയാണെന്നു് ഓമരജിവനം. ആരുദ്ധ്യം നിന്തിക്കാൻ പാടില്ല. ലോകത്തിൽ കൊന്നിരും കൊള്ളുന്നതാത്തവർ അഞ്ചം ഇല്ല. നാം എന്ന ഒരാ മോശക്കാരനെന്ന വിചാരിച്ചിരിക്കുന്ന ആളുമായി സംസാരിച്ചു നോക്കു നമുക്ക് അറിയാൻ പാടില്ലാതെ ചില സംഗതികൾ അയാൾക്ക് നിശ്ചയമായി അറിയാമായിരിക്കും. പ്രതിപക്ഷത്തിലെ വാദവിഷയത്തിൽ സമർപ്പിക്കാ വുനിടത്തോളവുംഭാഗം സബുദ്ധമാനം സമർത്തിച്ചു കൊടുക്കണം.

“. പുരഷപേപ്പവള്ളുനം—“പ്രതിപക്ഷത്തോള ല്ലാതെ പ്രതിപക്ഷിയായ പുരഷനോടു പേശം കരിക്കലും വന്നപോകത്തു്.” വാദത്തിൽ പുരഷനെ നിർദ്ദേശിക്കേണ്ട ആവശ്യംതന്നെ ഉണ്ടാവാതെ സൂക്ഷ്മിക്കണം. ഏറ്റവേറുകഴിഞ്ഞു എന്ന വല്ല സന്ദർഭവും വരുന്നവാറും പ്രത്യേകം കരിതണാം. ആ ആളുംഡിര യോഗ്യതയെക്കാം ചുമിക്കും അറിവുള്ളിടത്തോളം സബുദ്ധമാനം വകവച്ചുകൊടുക്ക

ണാം. അധികാരിക്കുന്നതുപോലെ പറയേണ്ട അവസ്ഥയാം തന്നെ ഉന്നിക്കാതിരിക്കുന്നതു വളരെ ഉത്തമം.

ഒ. സംരംഭത്യാഗം—“താനം വാദവിഷയവും ഒന്നാണെന്ന് തെരിഞ്ഞിരിച്ചിട്ടാണ് സംരംഭം വരുന്നതു്. നാം രികൾം തോല്ലുന്നില്ല, ജയിക്കുന്നമില്ല. തോൽക്കുകയോ ജയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു നമ്മുടെ വാദവിഷയമാണു്. നമ്മുടെ കാര്യം പറയേണ്ട ഭാരമേ ഉള്ളൂ. അതു സ്വീകരിക്കായോ നിരസിക്കായോ ചെയ്യേണ്ട ഭാരം ശ്രോതാക്കൾക്കു തുടരാണു്” ശ്രോതാക്കൾ നിപ്പുക്കുപാതികളായിരിക്കം. അവക്കും നമ്മുട്ടോലെ ബുദ്ധിയും യുഹതിയും ഉള്ളൂ. കാണ്ണംകേട്ടാൽ അവൻ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളൂ. നാം സംരംഭം കൊണ്ടു വല്ലതും പറഞ്ഞതാൽ അവൻ വകവച്ച തരികയില്ല. അതു നമ്മുടു് ഒരു അവജന്മത്വം ആണു്” സംരംഭംകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ രികൾം സംരംഭം ഉണ്ടാക്കുന്നതു്.

ഓ വിതണ്യാബവമുഖ്യം—“അതുംഈതും പറഞ്ഞ ന്യായമില്ലാത്തിട്ടതു വാദം നീട്ടുന്നതിനു വിതണ്യ എന്നു പറയുന്നു. അത്തമാഡിമാനമുള്ളവർ വിതണ്യയ്ക്കു പുരുഷുകയില്ല. വല്ല മൂലയിലും കിടക്കുന്ന ന്യായം പിടിച്ചുവളിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന വല്ലവിധവും ജയിക്കുന്നതിനെക്കാരം നില്ലതു് മാനുന്നായ ശത്രുവിനോടു പടഞ്ഞി തോല്ലുന്നതു നോയാണു്.” “വാക്കിൽതോറിവരില്ല മുക്കിനകമേ പോയോത്തമില്ലാങ്ങെ”എന്നായ ചൊല്ലുന്നു. “നാം ഒരുപാഠയേ ചെന്നാൽ മരക്കുമ്പി വേണ്ടാതുവഴിയേണ്ടു് എതിക്കും. തങ്ങം രികൾം അബസാനിക്കയും ഇല്ല.” കേരളപാണിനിസ്തുലമായി നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതിക്കുഞ്ചു യഥാമന്തിഞ്ചിട്ടു വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. സപ്താം നിർദ്ദേശംമായി ഫോക്കത്തിൽ ധാതനാനംബില്ല. മുണ്ടോഹംഞ്ചാരം കുലങ്ങൻ ഇര്വി

കു. അതുകൊണ്ട് വിമർശനത്തിൽ മുന്നാമത്ര ഒരു വിഭാഗം കുടി ചേരേണ്ടായിരിക്കുണ്ട്. എന്നാൽ മുണ്ടാം ഓയികും ഉള്ളതിനെ ഉണ്ടിക്കയും പോഷം അധികം ഉള്ളതിനെ വണ്ണിക്കയും രണ്ടം അധികം ഇല്ലാത്തതായാൽ കുണ്ടാം പറയാതെ കഴിക്കയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ മുണ്ടാംഭാഷണം കലാർ കാണുന്നതുകൊണ്ട് മിഞ്ചിമർശം എന്ന് മുന്നാമത്ര ഒരു വിഭാഗംകുടി ചേര്ത്താൽ നാനുണ്ട്. എന്നിക്കേ തോന്നുണ്ട്.

വിമർശനത്തിൽ മുണ്ടാംഭുഡം പോഷജ്ഞബുഡം എടുത്തു പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അങ്ങനെ അല്ലെങ്കിലും തന്നെ വിമർശനകൊണ്ട് ചിലരെ തെരവിലുൾപ്പെട്ടിക്കാമെന്നും തെരഞ്ഞെടുത്തു കൊണ്ട് പല മുണ്ടാം ഉണ്ടാകും. ദീപ്തിക്കും തുടർച്ചയിലും അംഗീകാരം ചെയ്യേജനവും ഇല്ല. ഇരുട്ടുകൊണ്ട് ദാട്ടു അടച്ചാൽ എത്രനേരേതയ്ക്കും നിന്നും. വിമർശനകൊണ്ട് പല മുണ്ടാം ഉണ്ടാകും. സ്ഥിതിക്കാരിയും തുടർച്ചയിലും പ്രവേശം ലഭിക്കാം. അന്നുകാരണാവും വരാവുന്ന നൃനതകളെ എടുത്തുകാണിച്ചാൽ മേലാൽ അങ്ങനെയുള്ള ക്രമ്പും ഏം വരാതെയിരിക്കാം. അന്നുകാരണാവും മുണ്ടാംഭാഷണം അറിയാൻ കഴിക്കാണെങ്കിൽ അതു വായിക്കാതുകൊണ്ട് എന്നാണു ഉപയോഗം. ഒരു വിഹർക്കാൻ സ്ഥാനം വളരെ ഉയർത്താണു്. ആ സ്ഥാനമഹിമയെ വിമർശകൾ എല്ലായും പ്രാഥമം സൂക്ഷിക്കുണ്ട്. വിലയില്ലാത്ത വാക്കു് രീക്കലും പറയുകയു്. സഞ്ചകതിക മായി പറയുന്നതെ അതുകൂടി വക്കവച്ചുതന്ത്രം. വിമർശകൾ മനോധർമ്മം വളരെ അതൃാവശ്യമാണു്. ശാസ്ത്രജ്ഞാനം പാക്കുക കുറക്കരണത്തിലാണും വിമർശകൾ നല്ല മനോധർമ്മ ദിശാങ്ങളിൽ വിമർശാന്തരായിരിക്കും. ശൈചിത്രം സാമ്പി ത്രഞ്ഞിൽ സവ്വത്ര സവ്വത്തുന്ന ഭിക്ഷിക്കേണ്ടതാണു് എന്ന കേരളപാണിനി പ്രസ്തേകം ഉപദേശിച്ചിരിക്കുണ്ട്. പേരും, കാലം, അവസ്ഥ, പുതിയൻ, വക്താവും, ശ്രോതാവും,

ഉദ്ദേശ്യം ഇത്രാലികളിൽ ടേച്ചിത്രും വിശ്വേഷിച്ചു നോക്കാതെ ഇങ്ങനാൽ വിമർശകൾന്റെ ഉദ്ദേശ്യം നിശ്ചയമായി ഫലിക്കണില്ല.

ങ്ങ ആവ്യാധികരയെ വിശ്രദിക്കുന്നവേണ്ട വിചാരിക്കുക. അതുമായി ഗമകത്താവിംഗൾന്റെ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കണം അതിനു അവതാരിക്കുവാൻ ഉപകാരപ്പെട്ടം. പിന്നീട് ആ ഗമം എത്ര കുടുതൽ തവണ വായിക്കുന്നവോ അതുകൂം നന്നാം. ഗമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും സ്വദാവാദം കട്ടായ്വനും പാതുപൂഷിക്കും കട്ടാഗതിയും മറ്റൊന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നതുവരെ പിന്നീയും പിന്നീയും വായിക്കുന്നും. ഇങ്ങനെ വായനക്കാണ്ടുതന്നു അതിന്റെ സാരം മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കാം. ഒരു നല്ല വിമർശം വായിച്ചുകൊണ്ടാൽ അതിലുള്ള സ്കലം സംബന്ധിയും ഗമം വായിച്ചുകൊണ്ടാൽ അതുകൊണ്ടു പരയത്തക്കരിറിയിൽ ആര്യിരുന്നാണിലേ അതുകൊണ്ടു പ്രയോജനം ഉണ്ടു് എന്ന വിമർശകൾ സ്വദാ ഭർമ്മിക്കുന്നുണ്ടാണ്. വിമർശകൾ ഏതുമാത്രം സ്കോർ അഭാവിക്കുന്ന വോ, അതുമാത്രം അതു വായിക്കുന്നവക്കും ഉപകാരമുണ്ടാക്കാം. ദേരോകാലാലിനിയമങ്ങൾ നന്നാം ഇല്ലാത്ത ഒരു പഴയക്കട്ട, ആ തരത്തിലുള്ള ഒരു പുതിയക്കട്ട, പഴയ ആഹാരങ്ങളെ കാന്നിക്കുന്ന പുതിയക്കട്ട, അഭിലഷണിയങ്ങളായ സംബന്ധിക്കുന്ന കാണ്ണിക്കുന്ന പുതിയക്കട്ട, പഴയ ആഹാരങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടെങ്കിൽ അഭാവം ചപ്പെട്ടതിൽ പുതിയഞ്ചുരും ചുരും കാണ്ണിക്കുന്നകട്ട, ഭിന്നസമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവരുടെ കട്ട, ചവറിതുസംബന്ധമായ കട്ട, ഇങ്ങനെ ചാലാതരത്തിൽ ആവ്യാധികകൾ ഉണ്ടാക്കാം എത്രയാളം ആത്തിന് ആവരുമെങ്കിൽ സകലസംബന്ധികളും അതിലുണ്ടാണ് എന്ന പരിക്ഷിക്കുന്നും. അതിന് അതുകൂട്ടെടുത്ത ലക്ഷ്യങ്ങൾ ആറ്റാത്ത നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു അവരെ നാം മു

നേതരനൊ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം. ആവൃംധയികയിലെ കമ്പ ചുങ്കക്കി എഴുതണം. പിന്നീട് കമ്പാലടന പാരിക്കുകിക്കണം. അതിൽ മമ്മം, പരിശാമത്രപ്പി ആളിയായ മുണ്ണ ഒൻ്റെ ഉണ്ണാ എന്നു നോക്കേണ്ടതാണ്” പിന്നീട് പാതു ഞേരെ നീത്രുപണം ചെയ്യുക. ഇവിടെ കമയിൽ ഓരോ പാതത്തിന്റെയും സ്ഥാനം, ഉദ്ദേശ്യം, അതിന്റെ സാഹചര്യം, അതിനു വള്ള പ്രത്യേകതപ്പോം ഉണ്ടാക്കിൽ അതു് ഈ ത്രാഭ്യംശങ്ങൾ വിമർശനക്കിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കണം. ചരിത്ര സംഖ്യമായ കമ്പയാണെങ്കിൽ ആ ചരിത്രപുരാണങ്ങളുടെ കാലത്തു, നടന്നിട്ടുള്ള സകല സംഭവങ്ങളും ചരിത്രത്തിൽ നിന്നു എടുത്തു എഴുതി ആവൃംധയികയിൽ അതുകൂടം എത്ര മാത്രം വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന പരിശോധിക്കുക. സകല സംഭവങ്ങളും അതിൽ, കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു സാധാരണമല്ല. ഒരുതാനംഭാഗമേ കാണു. ചിലപ്പോൾ നേമില്ലെന്ന വന്നാക്കാം. അങ്ങനെ ആതുണ്ടാക്കിൽ അതു ചരിത്രസംഖ്യമായ ഒരു ആവൃംധയിക അല്ല എന്നതനൊ സമർപ്പിക്കുകയെ നിറുത്തിയുള്ളൂ. അതു പിന്നു ചരിത്രപുരാണങ്ങളുടെ പരിശോധകാം. അതിനും ചിലപ്പോൾ നിറുത്തിയില്ലോ തെ വരും. എങ്ങനെ എന്നാൽ ചരിത്രപുരാണങ്ങളുടെ സപ്ലാവം ചരിത്രത്തിനും ആവൃംധയികയിൽ വളരെ ഭേദിച്ചുകാണാറും മതി. അങ്ങനെആതുകുണ്ടോ നാമമാതു ചരിത്രപുരാണങ്ങൾ എന്ന വേണമെങ്കിൽ പരിയാം-പിതിയാക്കരപ്പാസത്തെപ്പോലെതന്നു പ്രമാക്കരവും തുതിയവും തുരീയവും ശ്രൂക്കഷരപ്രാസവും കവിതയ്ക്കു ക്രഷ്ണമാണെന്നു സമർപ്പിച്ചുവെന്ന വിചാരിക്കുക ഇവിടെ ശ്രൂക്കഷരപ്രാസം എന്ന പരിശോധത്തു് പ്രാസഭക്തയാണു വ്യാമോഹിപ്പിക്കാൻ മാത്രമാണെന്നു് ആഭ്യം (ആവണമാതു ത്തിൽ) ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് നാമമാതുചരിത്രപുരാണങ്ങൾ എന്ന പരിശോധകാം വിശ്വാസി എന്നു പരിശോധകാം വിശ്വാസി എന്നുമാത്രം പരിശോധകാം. ആവൃംധയി

കയിലെ ചരിത്രപുഞ്ചാഖനാർ നടത്തുന്ന പ്രസ്തികളം മറ്റൊ ചരിത്രത്തിൽ പറയുന്ന സമലത്തം കാലത്തും അല്ലെങ്കിൽ ആ പ്രേരണ അതിനു യോജിക്കുകയില്ല. അങ്ങനെന്ന വാനനാ സ്ഥാനത്തും അക്കാലത്തെ സമുദ്ദായാചാര അങ്ങളം വിദ്യാഭ്രാസാർത്തിയും, ഉപജീവനമാർഗ്ഗവും മറ്റൊ അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു ശരിയാണെങ്കിൽ അതുകൂടം വായനക്കാർക്ക് വളരെ ഉപകാരം ആയിരിക്കും അക്കാലം കുറെ പഴക്കമാണെങ്കിൽ അന്നത്തെ സ്ഥിതിപരതികൾ വിശദകൾ അറിയാൻ നിവൃത്തിയില്ലെതെ വന്നാക്കാം. അപ്പോൾ ആ വാസ്തവാ വിളിച്ചുപറത്തേണ്ടുണ്ട്. അല്ലാതെ വിമർശകൾ നിവൃത്തിയിലോ? സാമുദായികകമായിൽ സമുദായസംബന്ധമായ കാംപ്പസാർ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതും അസംഭാവ്യമല്ലാത്തതുകിൽ ലളിതസുഗമമായ രീതിയിൽ ആ നോ എന്ന പ്രത്യേകം നോക്കണം ആവ്യാധികളിൽ നാ കൈകളിൽ ദുഷ്ടംബമാക്കുവായിച്ചു രസിക്കാറുള്ളതാണ്. അതുകളിലെ ഇതിവ്രതത്തിനു ഭാർഡ്യവും ഭാഷയ്ക്ക് കാരിന്ന വും കാണാം. ഈ കമകളിൽനിന്നു നൃക്ഷ ഗവിക്കാവുന്ന സംഗതികളെ പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കും വേണം.

ഒരു ഗുമം ആശിമമേർ, അന്നകരണമേ, ചുങ്കില്ലെ ചുതിയതോ, കമ്മാത്രം കടവാഴിയതോ, വുന്നനയോ, വിശാംകുമോ, വേബാനിൽനിന്നു ഗ്രഹിച്ചുതോ ആയിട്ടുണ്ടാം. അങ്ങനെന്ന വരുന്ന സദാഭ്രാംഖിൽ എല്ലാം അതിന്റെ മുല ഗുമം കുടി പരിശോധിച്ചുണ്ടോ അതിന്റെ മുല ഇരുവും.

ഗുമാഞ്ചിൽ മുന്നം കുടിയും ഭോഷജമാർ വളരെ കുറെ വായും കണ്ണേക്കാം. ഭോഷജമാർ കുടിയും മുന്നം വളരെ കുറെ വായും വരുന്നതും അല്ലെന്നുംല്ല. മുന്നവും ഭോഷജവും തല്ലു മായും വരാം വലിയകോണിൽനിന്നു പരയുംപോലെ “പരയത്തക്ക മുന്നവും ഭോഷജവും നേരം ഇല്ലാ”തെന്നും വ

രാം. ഏതായാലും അതതുകൂട്ടികളിൽ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കി അതതിനും ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ഗ്രാന്തിക്കും നിർദ്ദേശിച്ചും, അവയിൽ എത്തെല്ലാം പ്രസ്തുതമാക്കുന്നതിൽ ഒരു എന്ന എന്തെല്ലാം ഭോഷണങ്ങളാണ് ഉള്ളതെന്നും ഒച്ചിത്രതോടുകൂടി സ്വയക്തികം പരിശോധിച്ചു നിഷ്പക്ഷപാതനിലയിൽ മനോധർമ്മത്തെയും കല്പനാരകത്തെയും പ്രഭർശിപ്പിച്ചു സംരംഭം രീക്ഷിച്ചും വന്നപോകാതെയും വിതണ്ടാവാദത്തിനു ചുറപ്പുടാതെയും സപ്രത്യയസന്മയ്യും തോട്ടുകൂടി വിനയപൂര്ണമാണ് ചെയ്യുന്ന ഏതു വിമർശകവും സവർത്താ സഹായിക്കുന്നതും തുല്യവും അനാഭവരസികപരവും സത്യവും മാനവും മന്ത്രാദയം ഹന്തപരനിൽ ഭയക്കിച്ചിരപ്പാനുവും ക്ഷമാദിലവും മഹാമനസ്ത്രയും പാണ്ഡിത്രവും വിവേകവും മനസ്ത്രക്രതിയേയും മൂഹപ്രതിയേയും മരും കിടിച്ചു പുന്നിശ്വാസവും പ്രത്തിമാഹാത്മജതാനവും മനോധർമ്മവും കല്പനാരകത്തെയും ഒച്ചിത്രജീവലിയും വിമർശകനും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നും.

ചുനക്കരോ, കെ. രാമവാങ്ങൻ.

ചിഹ്നനം.

“ചിഹ്നനം എന്നതു” ഉപവാക്യങ്ങളടച്ചയം വാചകങ്ങൾ തടസ്സം അംഗാധിഭാവത്തെ വിശദപ്പെട്ടതാണ് വേണ്ടി ചില ചിഹ്നങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുകയാകണം” എന്ന കേരളപാണിനായും “മഹാവാക്യങ്ങളെയും വാക്യങ്ങളെയും അടയാളങ്ങളെക്കാണ്ട് വേർത്തിരിച്ച് വാക്കുകളടച്ചയം ഉപരാക്യങ്ങളടച്ചയം സംബന്ധത്തെ വ്യക്തമാക്കാൻ വായിക്കുവോടു വിത്രമിക്കുന്ന സ്ഥാനം കാണിപ്പാറാം ഇംഗ്ലീഷിൽ നടപ്പെട്ട ഒരു ഉപായമാക്കുന്ന ചിഹ്നനം” എന്ന ശ്രീമാൻ ശൈഷഗിരിപ്പള്ളവർകളും ചെയ്തിരിക്കുന്ന നിവേചനങ്ങളിൽ നിന്ന് ചിഹ്നനം എന്നാലെത്താണെന്ന മനസ്സിലാക്കാവുന്ന താണം. മലയാളഭാഷയിൽ ചിഹ്നനം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാണ് സവിശ്വസനമുഖ്യമായ ഒരു വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞതിട്ടിലും പല്ലുള്ളിലും ആവശ്യമുള്ളതു ദിക്കിൽ ചിഹ്നനം ഉപയോഗിക്കാതെയും ആവശ്യമുള്ളതു ദിക്കിൽ ചിഹ്നനം ഉപയോഗിച്ചും ഈ സ്വന്തമായതെത്തു ലേവകമാർ അലങ്കാരപ്പെട്ടതുനാണ്. ഇംഗ്ലീഷഭാഷ അറിഞ്ഞു കൂടാതെവക്കു ചിഹ്നനം ഉപയോഗിക്കേണ്ടിനാണ് രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കാതെത്തതിൽ അത്രത്തെപ്പെട്ടവാനിലും. ഇംഗ്ലീഷ് ആറിഞ്ഞതാലുംപോരാ, അതിലെ വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ സാമാന്യം നല്കുവന്നും പാരിച്ചുറിഞ്ഞാലെ ചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗിപ്പാൻ എളുപ്പം സാധിക്കാതുള്ളൂ. കേരളപാണിനിയാവട്ട്, ശൈഷഗിരിപ്പള്ള അവർകളാകട്ട്, ചിഹ്നനത്തെ വിസ്തൃതിചുവിവരിച്ചിട്ടിലും. യോഗ്യമാരായ വൈജ്ഞാനികമാണെന്നും അവരുടെ പൊസ്റ്റുതിനേതു ചിഹ്നനത്തിന്റെകാര്യത്തിൽ മലയാളപാണ്ഡിതനിൽ, ഗഭ്യത്തിലും പല്ലുള്ളിലും, അംഗസ്ഥാക്കേണ്ട നാശത്തെ അല്ലെങ്കിലും വിസ്തൃതിചുവിവരിപ്പാണ് ശ്രമിക്കാം.

ചിഹ്നങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്ന് നമ്മൾ പകതിയ താണ്ടനു കണക്കബല്ലോ. ഇംഗ്ലീഷിൽപോലും അത്മവും ജീയില്ലാതെയും അത്മവുകളില്ലാതെയും ഉള്ള വാക്കു ഒരുക്ക ചിഹ്നങ്ങളെക്കാണ്ടി ഗ്രന്ഥം വരുത്തുവാൻ ശ്രദ്ധി ക്കൊടു വുത്താണ്^۱. ചിഹ്നം ആവശ്യമാണെങ്കിലും അനിശ്ചകരമായിത്തിനിന്നിരിക്കുന്ന ഒരു അവശ്യമാണ് എന്ന പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങളുടെ സഹായം ക്രൂരത അത്മം എഴുപ്പുത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വാക്കുങ്ങളെ ആക്ഷേപയോഗ്യങ്ങളായി ഉടനെ തൈരുംഖതാ ണ്ണനു ഒരു അതുപ്പേരുംബുദ്ധിക്കാണ്ടി അഭിപ്രായപ്പെട്ടി രിക്കുന്നു. ചിഹ്നത്തെ ഇതുമേൽ നിരസിക്കേണ്ടതില്ല കിലും അതു വായനക്കാക്കി അത്മം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാൻ അവരു സഹായിക്കുന്ന ഒരു ഉപാധം മാത്രമാണെന്ന നാശത്തു വിസ്തരിക്കുകയും^۲. വാക്കുങ്ങൾ യഥാസ്ഥാനം വെയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നു അത്മം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്ന താണ്ടനിൽ ചിഹ്നങ്ങളെക്കാണ്ടി വലിയ ആവശ്യം നേരിട്ടുന്നതല്ല.

എണ്ണാകളും കാളേജ്ഹാളിൽവച്ചു തീപ്പെട്ട ചക്രവർത്തിമഹാരാജാവുതിയമനസ്സിലെ സ്ഥാനക്കമായി എന്നാണു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതെന്നു ആലോചിപ്പാൻ ഇന്ന് മാസം മഴി—ാംനു വെവക്കേന്നും ഒരു സം ക്രൂരുതാക്കാം.^۳ ഇന്ന് വാക്കുത്തിൽ “ഹാളിൽവച്ചു” എന്നതിന്റെയും “ആലോചിപ്പാൻ” എന്നതിന്റെയും ശേഷം ഓരോ അക്കാദമി ദാം ചേക്കാതായാൽ ചക്രവർത്തിമഹാരാജാവു തിങ്കമനസ്സുകൊണ്ടിരിപ്പുകയും എണ്ണാകളും കാളേജ്ഹാളിൽ വെച്ചുപ്പെടുന്ന ധരിപ്പാൻ വായനക്കാക്കി പുക്കു സാധിക്കുന്നതാണെങ്കിലും എണ്ണാകളും കാളേജ്ഹാളിനെ എടുത്തു^۴ “ക്കു സംഭവിച്ചു” എന്നും മുമ്പിൽ പ്രതിജ്ഞിക്കുന്നതായാൽ ധാതൊരു ചിഹ്നത്തിന്റെയും സഹായംകുടാതെ അത്മം വ്യക്ത

മാകനാതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അത്മവ്യക്തിയെല്ലാം അത്മപൂർജ്ജിയെല്ലാം അതുകൊണ്ടുവരുന്ന പദ്ധതികൾ സ്ഥാനം ഒരുപാടിയാണും അധികം അതുലോചനക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ ഒഴിവിന്തുത്തിനവേണ്ടിയും പദ്ധതികൾ വൃത്താസ്ത്രങ്ങളും ശബ്ദാലക്ഷാരങ്ങളും ബഹുമാനിച്ചും മുരാനപ്പയം ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്നോം ചിഹ്നാജ്ഞങ്ങളെക്കാണ്ടും അത്യാവശ്യം നേരിട്ടുണ്ട്.

“ഈതി,നീംകാജിച്ചുംനവജ്ഞാജ്ഞം
ത്രിയുംചിരതപസ്തിയേനാതും”

ഇവിടെ പ്രാസത്തിനവേണ്ടിയും-

“അതരിവൻ,വലരെനിറഹിക്കു-
പ്പുനവൻഹപതിനാട്ടവാശവെ”

ഇവിടെ ഒഴിവിന്തുത്തിനവേണ്ടിയും, മുരാനപ്പയം ദിക്കിക്കുകയും ദിക്കിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്യിരിക്കുന്നാൽ അക്കാദമിയാം ഇട്ട് അത്മവ്യക്തി വരുത്തേണ്ടനാ അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു.

“ഈതിക്കിനും” അത്യാവശ്യമുള്ള ദിക്കിൽ മാത്രമെ ചിഹ്നങ്ങൾ,ഉപയോഗിക്കാവു എന്ന പുക്കത്തായി. ഈതാണും നോമതും അറിത്തിരിക്കേണ്ടനാ സ്വതും.

ആവശ്യമില്ലാത്തപിക്കിൽ ചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതും ചാരനാജ്ഞം ചേക്കാൻ സൗകര്യമില്ലാത്ത ദിക്കിൽ അവയെ കുത്തിച്ചുള്ളതുനാതും നിരത്മകവും അതുകൊണ്ടും കിസ്തും അതുകൊണ്ടും.

എ) “മഞ്ചാതിപ്പൂഴമുള്ളിലമന്ത്വവു;മസ്സല്ലാപവും”

ര) “അതുരാജാർഹവരാംഗിയെങ്ങെങ്ങിട്ടുംയോ
നിസ്സാരജമാവിവൻ?”

ര) “എന്തു വിഭ്രാത്മികളും നമ്മൾ തുനാഞ്ചേ, സ്ഥി-
നിമേലാസുവം?”

ഇംഗ്ലീഷ് ചിഹ്നങ്ങൾക്കും സ്ഥാപിബുന്നയങ്ങളും
അടിച്ചടയ്ക്കുന്നതു വലിയ സാഹസമാണ്. അതു വായന
കാരെ സഹായിക്കുന്നതിനു പകരം അവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കു
കയ്യാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഫോക്കസ്പാഷ്ട് ആവശ്യമുള്ള നധ
ലങ്ങളിൽ ചിഹ്നങ്ങൾ ശരിയായി ചേക്കണമെന്നുള്ള നിയ
മത്തെ അന്നസർക്കുന്നതായാൽ അവയുടെ അടിയിൽ യുഖ
കും വിശ്രേഷകും എന്നാണെന്ന എഴുതേബാടിവരികയില്ലെന്നും
ഈവിടെ പറയേണ്ടിവനിരിക്കുന്നു.

സംസാരിക്കുന്നോടു നിത്യത്തണ്ടനു സ്ഥാനങ്ങളും കുറി
ക്കകയാകും, എഴുത്തിൽ ചിഹ്നങ്ങളുടെ ആവശ്യം. ഗ്രാ
സംമുട്ടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരേ സ്പാത്തിൽ നാമം സംസാരിക്കാ
റില്ല. അംഗിനെ വായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെല്ലാ. വായി
ക്കുന്നവർ എവിടെയുണ്ട് അല്ലോ വിളംബിക്കേണ്ടതെന്നു
കാണിച്ചുകൊടുത്തു് അവരെ വായനയിൽ സഹായിക്കുവാൻ
വേണ്ടിയുണ്ട് ചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. വിളംബി
ബാക്കേണ്ടനു സ്ഥാനങ്ങളും കുറിക്കുവാൻ മാത്രമല്ല, സംസാ
രത്തിൽ സ്പരശഭ്രംബളക്കാണ്ട് ആരംഭ്യജാജിക്കുക്കാണ്ട്
യർപ്പിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു അതുമാത്രം കാണിക്ക
വാൻം ചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു.

ഇന്ത്യൻഭാഷയിൽ ചെയ്യുന്നതു ധാരാളമായി മലയാ
ളാംബയിൽ ചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടനു ആവശ്യ
മല്ല.

മിച്ചുചിഹ്നങ്ങൾ താഴെ കാണിക്കുന്നവയാണ്:

- (മ) അക്ഷരം (അല്പവിരാമം) (,)
- (ര) രോധിനി (അല്പവിരാമം) (;)

- (ര) ഭിൽക (അച്ചുമ്പുവിരാമം) (:)
- (സ) ബിറജ (ചുമ്പുവിരാമം) ( )
- (ട) കാക (ചോലുചിരാം) ,?)
- (ഉ) വിക്രഷപണി (ആശ്വയ്യചിരാം) (!)

അങ്ങൾ (,) വായിക്കണ്ണോർ എററവും അംഗുമായൻ ദത്തൽ ആവശ്യമുള്ള ദിക്കിലാണ് അങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതും അങ്ങൾ അംഗും ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളണമെന്നാണ് സാമാന്നനിയമം. ഈ നിയമത്തെ എററവും മുത്തുമായി അനന്തരാലിക്കുന്നതായാൽ എഴുതുന്നവക്കും വായിക്കുന്നവക്കും അതു സംക്രന്തവും സുഖവും ഉള്ളതായിരിക്കുന്നീല്ല. അതുകൊണ്ട് താഴേപ്പറ യൂംപുകാരം ചില നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നിതുനാലും അങ്ങൾ ചിന്നം ഇല്ലാത്തതുനു വായനക്കാർ നിരത്തിക്കൊള്ളുമെന്നുള്ളിട്ടിട്ടിരുന്നു. അതു ചേക്കണമെന്നില്ലെന്നും വാക്കുണ്ടും എ ക്രിപ്പിക്കുന്നതിൽ പലതു പാലേച്ചിയ ചാത്രയ്യാളും ഉപയോഗിപ്പാൻ ഇടയുള്ളതിനാൽ, നിയമങ്ങൾക്കുണ്ടാവിച്ചു് അങ്ങൾ അവശ്യമില്ലാത്തതിട്ടിക്കിട്ടു ചിലപ്പോൾ അതു ചേക്കണമെന്നും എംബിക്കുന്നും.. ഈവക സ്ഥലങ്ങൾ ഭീതി എഴുതുകാർ യുക്താംപോലെ ചെയ്യുകൊള്ളുന്നതും താണു്.

എ. ദേരേ ജാതിയിലുള്ള പദങ്ങൾം ഉം, ഒ, എ, എന്ന നിപാതങ്ങളാലും “എന്ന” എന്ന സംഗ്രഹംക്കുതാലും മുട്ടിച്ചേര്ന്നപ്പടാതെ വജ്രോർഡം അങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നും.

ഉം:—“ബുഖി, സാമത്തും, പരിപ്പു്”, പെണ്ണഷം, വിനയാദിത്രണങ്ങൾം ഇതുകൈപ്പുറി പരാതാൽ മനിയാംനാതാണു്.”

ടെവിലത്തെ വാക്കിന്നാശേഷം അങ്ങൾ ആവശ്യമിട്ട് ബോ എന്ന കാൽന്തിരം അഭിപ്രായഭേദമില്ല” . ഇതുാണി എന്നിങ്ങനെ, മുതലായവ—എന്നീ പദങ്ങൾ ഏറിക്കുവയ്ക്കൊംഡ് ടെവിലത്തെ പദത്തിന്റെ ശേഷവും അങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കയോം നല്പുതെന്നു തൊൻ വിചാരിക്കുന്നു. പ കൈ തുക്കുടം വിശേഷണപദങ്ങൾ വരികയും തുടന്നുകൊണ്ട് വിശേഷം നില്കുകയും ചെയ്യുന്നോ ടെവിലത്തെ വിശേഷണാട്ടിനു ശേഷം അങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല.

ഉം:—“ഇതാണ്, ചൂജാട്, നീജാടത്തല്ലെല്ലുടി.”

മേലെ ഉംഖാഹരണമായി എഴുതിയ വാക്കുതെന്തെ, “ബു ലബിയെയും സാമത്ര്യത്തെയും പരിപ്പിനെയും പണ്ണേശ തെയും വിന്നയാബിഗ്രഹണം ചെയ്യും പരിപ്പിനെയും പണ്ണേശതാൽ മതി.” എന്ന എഴുതുന്നതാണ് അങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല. അങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലാത്തതിനും മരുന്നു ഉംഖാഹരണം:—

ഇംഗ്ലേവയുടെ സുവർണ്ണസദ്ധമായ എണ്ണവും കുടി വിസ്താരമായ രദ്ദനാജീവി പ്രമാണപോലെ ചുവന്ന അധികാരിയും കരിക്കവലയണ്ണംകൈ ദാസ്യം കൊടുത്ത നേതൃത്വം കൂടം ചെന്താമരപ്പുപോലെ ശോഭയുള്ള ആ മുഖവും നീലക നെള്ളാജീവം സൂനഭാരവും അതികൃഷ്മായ മലശ്വരവും മറുടം ആക്കപ്പാടുകാണുന്നോ പുഞ്ചമാരകെ മനസ്സിനും ഉണ്ടാക്കുന്ന അതുനദിവും സന്ദേഹവും പരിതാചവും ഭാതിയും ആ സക്തിയും വ്യത്യയും ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നു പരിശത്രിഡി പ്പാൻ എന്നാൽ അസാല്പമാണെന്നു തൊൻ തിരുപ്പയായി ഇവിടു സഹതിക്കുന്നു.” ഇതിലുള്ള നാമങ്ങളുംകൈ “ഉം” എന്ന നിപാതത്താൽ ചേർക്കപ്പെട്ടുകീരിക്കയെത്തു അങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല. “കാണുന്നോ”, “പരിശത്രിഡിപ്പാൻ”, എന്നീ വാക്കെകൾക്കു ശേഷം വായനക്കാർ നിത്രിക്കുന്നുള്ളനു തിനാൽ അവയുടെ ശേഷവും തൊൻ അങ്ങൾ ആവശ്യം ചേന്തിട്ടില്ല-

ര. വാക്കിക്കലോ വാക്കുങ്ങലോ അവത്തിച്ചുള്ള ബന്ധം അക്കൾ വേണം.

ഉം:—അപ്പോരു അതിൽനിന്ന് ഒരു സ്പർശവിഗമം പുറത്തേക്കു മാടി. സ്പർശവിഗമം, സ്പർശവിറമം തന്നെ.

രു. സംഖ്യാധനയ്ക്കുശേഷം അക്കശമാണാ ചേക്കി എന്തു്.

ഉം:—ചെരുദ്ദോൾ, എനിക്കു ഇന്ത്യലേവയൈക്കാൻ ബോധിച്ചുതു് അവളുടെ അമ്മയേയാണോ.

യന്നു, വള്ളഡി, ഗിരികന്നു പാപ്പി, ഭദ്രി, നിന്മാക്ഷമില്ല ഭഗവത്തേക്കി, ബാലേ.

സംഖ്യാധനയുടെ ശേഷം വിക്കേഷപണി ശോഭിക്കുന്ന എന്നോ ഒരു വ്യാകരണാത്തിൽ കാണുന്നതു വളരെ ശരിയാണെന്ന തോന്നുന്നില്ല. അതോ വിജിപ്പാൻ സംഖ്യാധന ഉപയോഗിക്കുന്നവോ അയാളുസംബന്ധിച്ചു നിന്നുടെ വല്ല മുംബാവികാരങ്ങളുടെ പ്രകിട്ടിപ്പും വിവക്ഷയുണ്ടാക്കിയ മാത്രം സംഖ്യാധനയ്ക്കുശേഷം വിക്കേഷപണി ചേക്കാം.

ഉം:—കഴുവേറി! നിനക്കു വലിയമ്മാമൻറെ കല്പന യോ! കോമട്ടിയുടെ മകനാല്ലോ നീ!

ഇവിടെ പദ്ധതിമേനവും മതമകനോട്ടുള്ള കോപവും റൂട്ടുള്ളവും ധനിക്കുന്ന അതുകൊണ്ടു വിക്കേഷപണി യോ ജീക്കിം.

ര. സമാനാധികരണ ശതിൽ അക്കൾ വേക്കാം.

ഉം:—ഇന്ത്യാചക്രവർത്തി, അജയാംജോജൂൾ, മഹാരാജാവുതിരുമന്നുകൊണ്ടു, തന്റെ ദ്രുതമാച്ചതുന്ന അട്ടത്ത

അവസരത്തിൽ ഇന്ത്യയിലേക്ക് അയച്ചാൻ കല്പിച്ച തീച്ച് യാകിയിരിക്കുന്നു.

ഭ്രതി, സുദർശനൻ,
വിഞ്ഞവാൻ, വിഭ്രാശാലി, വിത്തവാൻ, വിവേകവാൻ
കാഞ്ഞസാരജനൻ, പ്രാജ്ഞൻ, കാമസനാഭാകാരൻ
താമസിക്കാതോരോ സർക്കൈമം ദിനേങ്ങിനെ
ഭ്രമിഭേദമാരക്കാണ്ഡാദരാൽ ചെയ്യിപ്പിച്ച.

കമലാകാന്തരൻ, കാങ്ങ്യശ്രീലവൻ,
കമനീയാംഗരൻ, കാമസമാനൻ റ
ഗമനസനാധാരക്കേട്ടവിഷാദിച്ച
കാമിനി, പാഞ്ചാലി.

⑥. ഓരോ ജാതിയിലുള്ള ദ.ദജ്ജൻ ഉം, ശാ, എന്ന
നിപാതണഭാര്യ കൂട്ടിച്ചേക്കപ്പെട്ടുവയ്ക്കായാലും (മ.ാം സുത്രം)
അവധിയിൽ ഇന്റരാട്ടിഫ്ലജ്ജർ നീറ്റിച്ചു വായിക്കൊണ്ടതാണെന്ന
നീ വിവക്ഷയുണ്ടുന്നു ധരിപ്പിപ്പാൻ അവയെ അക്കാദം
കൊണ്ട് ഭേദപ്പെട്ടതുണ്ട്!

ഉം:—ഇംഗ്ലീഷ് ബ്രാഹ്മണരം ചണ്ഡാലരം, കൂ
ഭവരാരം ക്ഷേമലരാം, ഭ്രപാലരാം പാത്രപാലരാം ഭേദമില്ല.

ഈ. ഒരു വാക്കുത്തിന്നർ ഇടയ്ക്ക ക്ഷതിച്ചെല്ലാണി
യിരിക്കുന്ന വാവക്കണ്ണള്ളം ഉച്ചവാക്കണ്ണള്ളം അംകശംകൊണ്ട്
വേർപ്പെട്ടതി കാണിക്കുന്നും.

ഉം:—ഇംഗ്ലോവാസ്സുട മുന്നാകെ കൗൺസിലുക്കാരു
തന്നെ യഞ്ചനത്തക്കരിച്ചു ഇംഗ്ലോവാസ്സുട ഓട്ടിപ്പായ
ത്തിനു മാനിയായി വന്നാലോ എന്നവിചാരിച്ചു; താൻ
ഓപ്പവാജാതെ, കേശവൻനും രിയോച്ചതുനു വാഴിപ്പാൻ
പറഞ്ഞു.

ഈ സദർഭത്തിൽ ഒരു കാല്യം ഓമ്മിപ്പാറാണ്. ചി പ്ലകളടക്കയിൽ സംവൃതോകാരങ്ങളടക്കയിൽ ശ്രേഷ്ഠം വായനക്കാർ അല്ലെങ്കിൽ വാഗ്മിക്കാരന്മാരായില്ല. അതുകൊണ്ട് അംകശം വേണമെന്നു നിയമമുണ്ട് സ്ഥലങ്ങളിൽപ്പോലെ ചില്ലക്കേം അരയുകാരമോ ഉബാഡജിൽ അംകശം ചേക്കണമെന്ന നിർബന്ധമില്ല. “രാമൻ അവിടെ പോയാി” എന്ന വാക്കുത്തിൽ രാമൻ എന്നതിലെ ശ്രേഷ്ഠം വായനക്കാർ നിശ്ചയത്തെന്ന് ഏഴുതുന്ന അതിൽ അതുവരെക്കുന്നബാജിൽ “രാമനവിടെപ്പോയി” എന്ന സന്ധിച്ചെതിരായിക്കൊള്ളുന്നും. പിംവാങ്ങ പദം സ്പരംകൊണ്ട് തുടങ്ങുന്നതായാൽ അരയുകാരം വേണമെന്നും വ്യഞ്ജനം കൊണ്ട് തുടങ്ങുന്നതായാൽ മുരുകാരം വേണമെന്നുമാണ് സാമാന്യനിയമം. ഉംഖാ: “രാമൻ ഒരു കല്പുറിഞ്ഞു. അതു് അവൻറെ മകൻറെ തലയ്ക്കുട്ടി. അതുകൊണ്ടാണ് കട്ടി കരഞ്ഞതു്.” ഇവാടെ അല്ലെന്തെ “അതു്” എന്ന പദത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠം ഒരു സ്വരമുള്ളതിനാൽ അരയുകാരവും, രബാമതെന്തെ “അതു്”, ഏന്നതിനെ തുടന്നവയും അക്ഷരം വ്യഞ്ജനമാക്കയാൽ മുരുകാരവും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പിംവാങ്ങ പദം വ്യഞ്ജനംകൊണ്ട് തുടങ്ങായാലും അല്ലെങ്കിൽ വായിക്കേണമെന്ന വിവക്ഷണ്യും ദിക്കിൽ അരയുകാരംതന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഉംഖാ: “രാമൻ ഒരു കല്പുറിഞ്ഞു അതു് കൊണ്ട് കല്പാന്തര തലപൊട്ടി.” ഇവിടെ “അതു്” കൊണ്ട്” എന്നാറിനു് അതു ചെന്നതുടക്കിട്ടു് എന്നാണു്, അതു നിമിശത്തു് എന്നല്ലെങ്കിൽ, അർത്ഥമം. അതുകൊണ്ട് “അതു്” ഏന്നതിനു ശ്രേഷ്ഠം അല്ലെങ്കിൽ നിരുത്തി വായിക്കുന്നും. ചില്ലകളും സംവൃതോകാരത്തിന്റെയും ശ്രേഷ്ഠം അംകശം ഇടുന്നതു് ഒരു ഇരട്ടിപ്പാണെന്നു് ഇപ്പോൾ വ്യക്തമായി.

ഒ. ക്രിയാവിശ്രേഷ്ഠനുമായി വയനാ ഭേദങ്കൾപ്പറ്റാ കൂടും, വാക്കുത്തിന്റെ മുന്നിൽ വജന്നോടു അംകശംകൊണ്ട് വേർപ്പെട്ടതാണും.

ഫരന്ന

ഉപന്യാസമാല—രണ്ടാംഭാഗം

ഉഭാ:—മാധ്യവർ മതിരാശിയിൽനിന്നു വണ്ടി കയറ്റ് ചേർപ്പാർ, ഫോംബാധിലേക്കാണു ടിക്കരെ വാങ്ങിയതെന്നുപോരുത്തിട്ടുണ്ടെല്ലോ.

എന്നാൽ അതു നാമവിശ്രഷ്ടനമാക്കേം അംകശാംവേണ്ടാ.

ഉഭാ:—അഹയിൽ നേരും ഉടക്കുന്ന കാസവുതുണ്ടുണ്ടുവക്കിനാളെ പൊൻകസവുകര മല്ലപ്രദേശത്തു റട്ടയുടെക്കു തിരി ആവശ്യമായി നിൽക്കുന്നതു കണ്ണാംവെന്നുണ്ടു തിരി ചുറിയണമെങ്കിൽ കൈകൊണ്ടു തൊട്ടുഡോചാണോ.

നാഥവാക്യങ്ങൾം ആപ്പുഡേഹ കൂട്ടുമൂലം ഒരുവി വജ്രേഖാർ അംകശാം ആവശ്യമില്ല.

ഉഭാ:—നംബുതിരിപ്പാട് വലിയ വാന്നനാബന്നും തിരുയ്യയായിരുന്നു.

ഇന്ത്യലേവയെ നന്ദുതിരിപ്പാട് കൊണ്ടുപോയെന്നു കേളും പലജം വ്യസനിച്ചു.

പക്ഷേ, ഒരു ഉല്ലഭിച്ച വാക്യം ആവശ്യം ആവശ്യം കൂട്ടുമൂലം ആയിവായേം അംകശാം വേണം.

ഉഭാ:—“അഭേപ്പാർ മാധ്യവനു കൂട്ടിയുടെ മാതിരിയില്ല കണ്ണതു”, എന്ന പരഞ്ഞു ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു് ഇന്ത്യലേവ കൂളിപ്പാൻപോയി.

പ്ര. സജാതീയവാക്യങ്ങൾം സംഗ്രാഹശ്വടകക്കാജീലാർക്കുട്ടിച്ചേരുക്കാതെ വരുമ്പോർ അംകശാം, വേണം, അഭല്ലുക്കിൽക്കുവോടു.

ഉഭാ:—

എല്ലാബുംജത്തിരാറമുതയ്ക്കരവോ പായൽപ്പതിഃശരിടിലും ചൊല്ലാനോരുക്കല്ലേഡു പനിമതിക്കും കൂദതെങ്ങിലും

മല്ലാക്കച്ചിമൺഡിയാർക്കു വള്ളുലമിതും ഭ്രിജുശോഭാവധിൽ,
നല്ലാകാരമതിനാലക്കരണമാം, എല്ലാപ്രദാത്മജഭൂതം.

അതിൽപ്പുൾ ഹസ്തിനപുരത്തു ചെള്ളുനാണേണ്ണം. മാ
ബാവമായടെ മുതനായിട്ടാണ് ചെല്ലുനാരതന്നം കേട്ട
ഉണ്ണായന്റെ കോപാത്രനായി.

രോധിനി:—അംകശ്രൂത കണ്ണശ്രൂതി ദിൻപിള്ളിച്ചാലു
ണ്ണാക്കന്നതാണ് രോധിനി. ഒരു വാക്കുത്തിൽ അല്ലെങ്കിലും
വിരാമത്തിഡിവോടി അംകശ്രൂതം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുകയും
ആരശ്യം കേവലം ഒപ്പന്തിയാക്കാതെയിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന
മിക്കിൽ രോധിനി ചേഷ്ടം.

ട. വൈദിക്കൃതത്തിലും അംകശ്രൂതത്തിലും കറിക്കുന്ന
വാക്കുജഭൂതടെ മല്ലാത്തിൽ രോധിനി ചേഷ്ടണം.

ഉദാ:—

ഈ ഭ്രപതി സമമതിക്കുന്ന
ചതിത്വപ്പുത്തിൽ നിജപ്രജാമതം;
പ്രിരിയാം പലകക്കച്ചിയായു് ജനം,
പരിശോധിച്ചിരിയേണ്ണെന്നു രൂപം?

ജാതിവ്യത്യാസം കേരളത്തിന്റെ സവ് അട്ടുഡയജ്ഞരി
കഴം തട്ടുമായി നില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു ബുദ്ധിമാന്മാർക്കാക്കു അ
റിയാം, എനിട്ടും അതു് ഇല്ലായു് മചെല്ലാൻ അന്തരുളി
ക്കുന്നതിനു ചിലക്കു മനസ്സില്ല.

ശലഭങ്ങൾ ആക്കഷിക്കേണ്ടതിനു വേംടിയാണു ചു
പ്പജ്ഞരി പല വാർണ്ണങ്ങളിൽ ഉണ്ടുണ്ടു്; അതുകൊണ്ടാ
യിരിക്കുന്ന ഇലയുടെ വാർണ്ണത്തിൽ ചുപ്പം ഉണ്ടാക്കാത്തതു്.

ദീപ്തിയാണും, അത്മാനതരന്മാസം, എന്നീ അലങ്കാരങ്ങ
ഭൂതിക ദിക്കിൽ രോധിനിയാണു യോജിക്കുക.

മന്ത്ര

ഉപന്യാസമാല—രണ്ടാംഭാഗം

ഉദാ:—

പരമതന്നശർണ്ണരെ, തപാം തപിപ്പിച്ചിടന്ന
പരമതന്നരജസ്സും മാം ദഹിപ്പിച്ചിടന്ന;
പരവശത ദിനത്താലന്നിലിക്കേതുണ്ടാ
പരഭ്രതമൊഴി പാത്താലാനുലിനാതുയില്ല.

ഈ ജീപ്പാണോഡപരിശൃംഖ വിയോഗത്തിനാലും നാലേക്കു—
പ്രിജ്ഞപത്താലുജവന്നുവാം മാനനജ്ഞത്തിനാലും,
കഷ്ടപ്പെട്ടപ്പും ഒഷ്ഠനോൽന്നുകൊല്ലുംകഴിച്ചാൻ;
ദിഷ്ടകേടാൽ വാദവത്ര പരിഹാരമില്ലാത്തതല്ലോ.

ഉപമാലങ്ങാരത്തെ കറിക്കുന്ന വാക്കും രോധിനികോ
ണ്ട് ദഹിക്കലും വേർപ്പെട്ടത്തിക്കൂട്ടാ.

ര. സജാതിയവാക്കുണ്ടാണിൽ. ബാരോനം റണ്ടാം അ
ധികമോ ഉപവാക്യങ്ങൾക്കുടി ഉള്ളവയായിരിക്കുകയും അവ
യിൽ അംക്രോഡം ഉപയോഗിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കും ചെ
യ്ക്കാൽ ആ സജാതിയവാക്കുണ്ടാണു രോധിനികോണ്ട് വേർ
പെട്ടതാണം.

ഉദാ:—അംഗുകകാജ്ഞത്തിലധികം കാലം കറിനമായി
നടന്നകൊണ്ടിരുന്ന മഹായുദ്ധം അവസ്ഥാനിച്ചു; അതിനീറ
ഴിച്ചുകൂടാതെ ഫലമായ ഭർണ്ണിക്കുത്തിനാവട്ട, അഞ്ചുമെങ്കി
ലും രേമനം വന്നകാണുന്നില്ല.

ഭിന്നിക (:) രോധിനിയെക്കുണ്ട് കറിക്കുന്നതിനേ
ക്കാരം അധികം വിശാമം ആവശ്യമുള്ള സ്വല്പത്താണ്” ഭി
ത്തിക ചേക്കുക. എതായാലും രോധിനിക്കു പകരം ഭി
ത്തിക ചേപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതാകനു.

ഭിന്നിക ചേക്കുണ്ടനു ചിലപ്പുത്രുകസ്ഥലങ്ങളുണ്ട്.

(1) വല്ലതും പരഞ്ഞവെച്ചതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠം അതിനെ കരേങ്കുടി വിവരിപ്പാനോ വിശദമാക്കാനോ വേദരെവാക്യമൊ വാചകമൊ അതവശ്യമുണ്ടാണ് കാണാനോവാൻ നോയിനി ചേക്ഷണം.

ഉഭാ:—i “മലയാളത്തിൽ ഇക്കാലത്തു വിഭ്രാവിഷയമായ ഒരു അല്ലെന്നുമാനം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു” ഒരു ഗ്രൂഖലക്ഷണംതന്നെ; എത്ര താണന്നിലയിലിരിക്കുന്നവരിലും അനന്തരാ രജതമൊർ കുറയും; വത്രമാനപ്രത്യാളിയും വായനരാലക്ഷിയും സഭകളും നാട്ടോടെ പരന്നാണ്; എത്ര കുറുമത്തിൽപ്പുവേണ്ടിയും നോക്കിയാലും നേരാണാട്ട് കവികൾ ആരു നാട്കുരാരായി കാണാതിരിക്കുന്നും; ഓരോ വിഷയത്തിനേരയും ഓരോ സംഘട്ടത്തിനേരയും ദോഗ്രക്ഷമങ്ങൾ അനേന്പച്ചിയും അഭിപ്രാ പിഞ്ചേടന്നതിലേയും, മാനികകൾ ഏറ്റപ്പട്ടിട്ടാണ്.”

ഈ ഉഭാധരണത്തിനു അതുല്യതയെ വാക്യത്തിൽ പറയുന്നതു അല്ലെന്നതെത്തു ശ്രേഷ്ഠമുള്ള വാക്യങ്ങളെക്കാണാട്ട് വിശദപ്പെട്ടതുന്നു.

ii പ്രഖ്യാസ രചനാളിക്ക് വ്യാകരണം അത്യാവശ്യമാക്കുന്നു. അതില്ലാണതാൽ പ്രഖ്യാസം അമരമില്ലാത്ത ബോക്ക് പോലെ ഇരിക്കും.

iii. താഴെ പറയുന്ന സംസ്കൃതവാചകങ്ങളും അവ്യാഖ്യാതങ്ങളും ഭാഷയിൽനടപ്പായിട്ടാണ്: മനസ്സാ, വാച്ചാ, ത്രാവണാ, ഭാഗ്യവശാൽ, പ്രരിജ്വന്ത്യാ, ക്രമണാ, ഏവണ്ണ, പുന്നഥി, പ്രത്യുത.

(2) സാക്ഷാത് കമ്പനങ്ങളെയും അസ്ത്രാർധനമങ്ങളിൽനിന്നും ഉല്ലരിച്ച വാക്കുങ്ങളെയും വാചകങ്ങളെയും പ്രവേശിക്കുന്നതു ഭിന്നതികയോടുകൂടിയായിരിക്കുണ്ടെന്നും. ഇതോടുകൂടി ചിലപ്പോൾ ഒരു രേഖയും ഉണ്ടായിരിക്കും.

ഉം:—രണ്ടുത്തുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നവയിൽ ഓനി കുറ തജ്ജിമ ഇതായിരുന്നു:—“കടൻ ഇവിടെനിന്ന പോ യാഡിവസം രാത്! എന്ന സിങ്ക്രേനിയറിൽ നിയേയിച്ച തായി ശിൽഹാംസായ്മിക്കും ഒരു എഴുത്തുകിട്ടി...”

(3) നേരെ വിഹരിതണ്ണഭായ രണ്ട് അതുശ്രദ്ധാളൈ കു റിക്കന രണ്ട് വാക്കുങ്ങൾ ഭിത്തികക്കാണ്ട് വേർപ്പെട്ട അതണ്ണം.

ഉം:—“തെററ വഞ്ഞനാതു മനഷ്യക്ക് സഹജമാണോ: ക്ഷമിക്കുന്നതു ദേവനുക്ക് സഹജമാണോ:”

(4) ചില സംഗ്രാഹപ്രകക്ഷണങ്ങളു ഉപേക്ഷിച്ചു് ആ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ ശക്തിക്കവേണ്ടി ഭിത്തിക ചേക്കിം.

ഉം:—പിന്ന തൊൻ ചെന്നാപ്പോൾ അവനെ ക ണ്ടില്ല; അവൻ മരിച്ചിരിക്കുന്നു.”

ഈ-ഉംവരണത്തിൽ ഭിത്തികയ്ക്ക പകരം “എത്തു കൊണ്ടിന്നാൽ”, എന്ന ചേക്കിക്കയോ, വാക്കുതെത്തെന്ന, “പിന്ന തൊൻ ചെന്നാപ്പോൾ അവൻ മരിച്ചിരുന്നതി നാൽ അവനെ കണ്ടില്ല”; എന്ന എഴുതുകയെല്ലാം വ്യക്തമാണെല്ലാ. ദേരെ ആത്മയെത്തെന്നെന്ന പലതം പലവിധിവാക്യങ്ങളിൽ എഴുതുമെക്കിലും അവയുടെയെല്ലാം ഭാഗിക്കും ശക്തിക്കും വ്യത്യാസംകാണുന്നതു് ഈവക സംശയികൾ നിമിത്തമാണെന്ന നിലപാതയിൽക്കൂടി യർത്തിരിക്കുന്നു.

ബിന്ദം ( ) (1) മേൽപ്പറത്ത, അക്കാരം, രോധിനി, ഭിത്തിക എന്നീ ചിഹ്നങ്ങൾ മതിയാവാതെയും അർത്ഥം പൂർത്തിയായിരിക്കുകയും ചോദ്യാത്മമോ വ്യാകോശപ്പകാത്മ

മോ ഇപ്പോതിരിപ്പക്കയും ചെയ്യുന്ന ദിക്കിൽ ബിന്ദ് ചേക്ക് സം. ഇതിനു പ്രത്യേകം ഉദാഹരണം ക്രതവശ്വമില്ല.

ഇംഗ്ലീഷിൽ ബിന്ദ്, കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അനുഭവിക്കുന്ന വാക്കിലെ അല്പാക്ഷിരം “വലിയക്ഷരത്തിൽ” തുടങ്ങേണ്ണമെ സാ നിർജ്ജന്യമുള്ളതിനാൽ ആ ഭാഷയിൽ ബിന്ദ് വെന്ന ചിഹ്നം ഒരു ഉപയോഗിപ്പാൻ വിശ്വാത്മികൾ അനുഭവിക്കിയിൽ തന്നെ പഠിക്കുന്നു. മലയാളഭാഷയിൽ അങ്ങിനെയല്ല: അ ചുട്ടിപ്പുസ്തകങ്ങളിൽപ്പോലും ബിന്ദ് വെ വ്യവസ്ഥയില്ലാതെ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉം...ക്ഷിക്ഷകയുംചെയ്യുന്നു. അരംകൾം ഓയിനി, ഭിത്തിക, എന്നീ ചിഹ്നങ്ങൾം ഉപയോഗിക്കുന്ന തിനു മുമ്പിൽ ബിന്ദ് വെ ഉപയോഗിപ്പാൻ വിശ്വാത്മികൾ ശീലിക്കുന്നും. പ്രഖ്യാതചന്ദ്ര പരിപ്പിപ്പും എപ്പോട്ടിരിക്കുന്ന പണ്ണിത്തനാർത്തിൽ ചിലർ ഇതിൽ കേവലം ഗ്രാഫിക്കുന്നതു വലിയ കള്ളിമാരാം. വാക്കുത്തിനു പൂജ്യമായ അത്മം വേണ്ടുമെന്നു പറിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞതും അതു ശരിയായി മനസ്സിലായിരിക്കുന്നവുന്നു വിശ്വാത്മികൾ തെളിയിക്കുന്നതു, പ്രഖ്യാതങ്ങളിൽ ശരിയായ നധാന്തരം പൂജ്യ വിരാമം ഉപയോഗിച്ചിട്ടാക്കുന്നു.

(2) വാക്കുകളെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ അതിലെ ഏതാംഭാഗാംഭാഗങ്ങളും അക്ഷരത്തെന്നും മാത്രം എഴുതുന്നതായാൽ അവയുടെ ശേഷം ബിന്ദ് ചേക്കുന്നും.

ഉദാ:—മ. മ. ഗ്രീ. എ. അർ രാജരാജവാംശരാവകൾ എം. എ, റോം, റണ്ടാം, മൂന്നാം എന്നിങ്ങനെന്നുള്ള സംഖ്യകളെ കണ്ടിപ്പാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന I. II. III. എന്നിവയുടെ ശേഷവും ബിന്ദ് വേണും.

കാക്ക (?) ഇതു ചോദ്യാത്മമുള്ള വാക്കുങ്ങളുടെ ശേഷം ബിന്ദ് വിനു പകരം ഉപയോഗിക്കുന്ന ചീമാമാശാം.

ഇതു⁹ ഉപയോഗിപ്പാൻ വളരെ എളുപ്പമാക്ക ചിഹ്ന രാണൊകിലും ചില കവികൾ ഇതിനെ പരിഹാസയോഗ്യമാംവരും തെററി ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഉപയോഗത്തുപൂരി ആലോചിപ്പാനാക്കതു¹⁰, നേനാമത്ര¹¹ വാക്കും അവസാനിച്ചാൽ മാത്രമെ ഈ ചിഹ്നം ചോദ്യാത്മത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാണു, എന്നാളിൽത്താണു¹². അതുകൊണ്ട്,

“ഹാ! വൻ്ദയാൽത്തകവിൽനിന്നുമൊളിച്ചുചാടാൻ,
ഭാവത്തിനുകൊന്തെന്നാൽത്തന്നുരനോ? സുശീലേ!”

എന്നാൽ ലൈ ചോദ്യചിഹ്നത്തിന്റെ സ്ഥാനം തെററാണു¹³. സുശീലെ, എന്ന സംഖ്യാധനങ്ങളി കഴിഞ്ഞിട്ടേ, വാക്കും അവസാനിക്കുന്നാളിലൂടെവന്നാൽ നിശ്ചയമാണെല്ലാ. അതുകൊണ്ട് അതിന്റെപ്പേരും ചോദ്യചിഹ്നം ചെർപ്പാണു¹⁴. ഇവിടെ സുശീലേ എന്ന പദത്തിനാശേപ്പം ഒരു ആര്യത്തുചിഹ്നം ചേര്ത്തുകാണുന്നതുകൊണ്ട്, നീ സുശീലയുായതു¹⁵ എന്നിക്കു ആര്യത്തുമായിരിക്കുന്നു, എന്നൊരു മരുരാ വിവക്ഷയുണ്ടാകാം എന്നും ആ പ്രയോഗം രംബവാക്കകളുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രയോഗം ശരിതനോ. പക്ഷേ ചിഹ്നങ്ങൾക്കും സരിച്ച വാക്കുങ്ങൾക്കും അത്മമുണ്ടാക്കുകയല്ലെല്ലാ, അത്മത്തിനാനുസരിച്ച ചിഹ്നങ്ങൾ ചേർക്കുകയാണെല്ലാ പതിവു¹⁶. ഈ ദ്രോകാത്മത്തിൽ എതായാലും ആര്യത്തുചിഹ്നം മാത്രം മതിയായിരുന്നു.

ബേജാമത്ര സുക്ഷിക്കേണ്ടതു¹⁷, ചോദ്യകത്താവിന്റെ സ്വന്നവാക്കു¹⁸, ധമാത്മകമന്നത്തിൽ, ഉപയോഗിക്കു നോറം മാത്രമെ ചോദ്യചിഹ്നം ഉപയോഗിക്കാണു എന്ന കൂദാശ

ഉം—“നീ എവിടെ പോകുന്നു?” എന്ന രാമൻ പും സ്നേഹിനാട് ചോദിച്ചു.

എല്ലാവിന്ത ഫോകസ്? എന്ന രാമൻ തുട്ടുനോട്ട് ചോദിച്ചു, — എന്ന ദിക്കിൽ ചോദ്യചിഹ്നം ആവശ്യമില്ല.

ഉല്ലരിച്ച വാക്യം അവും യേജിലെ കമ്മെറ്റാ അയി വജ സോർഡ് അക്കാം വേണമെന്ന മുമ്പ് പരിശീളിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതു ചോദ്യവാക്യമാണെങ്കിൽ അക്കാം ചേക്കണമെന്നു; കാക്ക മാത്രമെ ചേക്കാനു. ഈ രാജു ചിഹ്നങ്ങളിൽ നീ ആ പഠനിലൈനു സാരം.

വല്ല വാക്കിനെപ്പറ്റിയൊരു പ്രസ്താവത്തെപ്പറ്റിയൊരു സന്ദേഹമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു വലയത്തിനാളുള്ളകാണിക്കുന്ന കാക്ക ഉപയോഗിക്കും.

ഉദാ: “ജീവൻകായിട ഭ്രതയ്ക്ക്(?)യേപ്പറ്റി കൈസർ വഴിരെ ദേഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

“അതെത്ത്, അതെത്ത്, അവർ പിടിച്ചടക്കിയ രാജുക്കാരോട്” അവർ വഴിരെ ദയ കാണിച്ചു?”

ഈവിടെ ചോദ്യചിഹ്നം ചേത്തതു് അവർ ദയകാണിച്ചിരുന്നില്ലെന്നുണ്ടോ വക്താവിന്നും അഭിപ്രായം എന്ന കാണപ്പുന്നാണു്.

വാക്യത്തിനു വ്യാകരണനിയമപ്രകാരമുള്ള ചോദ്യത്തു പമിലൈഷിലും ഒരു ചോദ്യമായി കയറ്റി പരയുന്നതായാൽ അവിടെയും കാക്ക ചേക്കാം.

ഉദാ: “നീ അവൻകുറ വീട്ടിൽപ്പോയി അവനെ കണ്ടുവന്നുണ്ടു്?”

വിക്രൈപ്പണി (!) ഇതും ബിന്ധവിലെ തുല്യമാണു്. പക്ഷേ ഇതിനു വേറെ ചില ഉപയോഗങ്ങൾം പ്രതി ഉണ്ടു്. വിരാമത്തിന്നും ധാതൊരാവശ്യവും ഇല്ലാതെ, ഒരു വാക്കി

മനോ

ഉപന്യാസമാല—രണ്ടാംഭാഗം

ലേക്ക ശ്രദ്ധയെ അതുകൾപ്പാർവ്വേണ്ടി മാത്രം ഈ ചിഹ്നം ഉപയോഗിക്കം.

ഉഡാ: “ഭാഗ്യവാൻ! ഞാൻ അവവന്നപ്പോലെ അതി തന്നെവക്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു!”

അംത്തിനം, സങ്കടം മുതലായ വികാരങ്ങളെ കുറിപ്പാനാണ് വിക്രൈപ്പണി ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഒരിയായ വാക്കുകളെക്കാണ്ടു് ഈ വികാരങ്ങളെ കുറിപ്പാർപ്പാളിയുണ്ടെങ്കിൽ ഈ ചിഹ്നം അധികമായി ഉപയോഗിക്കണമെന്നില്ല.

“ഹാ! കഴും!! അവൻ മരിച്ചു!!! ശേഷം പരവാൻ ഞാൻ ശക്തവാലും!!”

എന്നിങ്ങനെ എഴുതുന്നവർ യടാക്കത്തിൽപ്പരവാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവർമാത്രമാണു് ചില ചരമ്മേറ്റോക്കങ്ങൾ വായിച്ചും ഇതിനു ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ കിട്ടും.

“ഹാ! കഴും!!” എന്നിങ്ങനെന്നും എഴുതണമെന്നില്ല. “ഹാ, കഴും!” എന്ന ധാരാളം മതി.

ചിലപ്പോൾ ചില വാക്കുത്തിൽ വല്ല ഫലിതമോ നി ദാസ്തിയോ ധനനില്ലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന കാണിപ്പാൻ വിക്രൈപ്പണി ഉപയോഗിക്കം.

ഉഡാ: “അദ്ദേഹം ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നിട്ടും ത നീൻ യഞ്ഞശാലവക്കിൽ കീഴുംജാതിക്കുന്ന കുലിവേലക്കാരായി നിയമിച്ചു് അവവരെക്കാണ്ടു് പ്രവൃത്തിചെയ്യിച്ചു് ദിവസേന കുലി കൊടുത്തുവരുന്നു. ഈ മഹാൻ വലിയ ശേഖാന്ത്രമുള്ള അതുംതന്നു!”

മേലെഴുതായ ചിഹ്നങ്ങൾക്ക് ഒരുമെ വേദരജും ചില ചിഹ്നങ്ങൾം സാധാരണയായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയെ ചുരുക്കത്തിൽ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

ഗുംബല. (-) ഇതു സമസ്യപദ്ധതി കരഞ്ഞെന്നുനാ വാക്കിലെ പദങ്ങളെ ചിലപ്പോൾ വേർപ്പിരിച്ചുതുന്നോടു ഉപയോഗിക്കുന്നതാണ്.

ഉംബാ: ഗംഗാ-സിന്ധു-താഴ്വര.

പല്ലാഞ്ചേരിലെ ഒരു പാദത്തിൽ ഒരു സമസ്യപദം അവ സാന്നികാര്യത്തിനുനാൽ ശ്രൂഷംഭാഗം അടുത്തപാദത്തിൽ ചേ ക്ഷിന്നതു ഗുംബല ചേര്ത്തിട്ടുകൂൺ.

രേഖ. (—) ഇതു ഗുംബലയെക്കാഡു കരുക്കുട്ടി നീളു തൃതാണ്. ഇതു് വാക്കുത്തിന്റെ നടപിൽ സംഗതിവ ശാൽ ചെട്ടുനു നിന്തേതാടിവിജയനോടു ഉപയോഗിക്കുന്ന ചിഹ്നമാണ്. വില്ലൂത്തമികരു ഇതാനെ ഉപയോഗിക്കാ തിരികയുണ്ടാക്കുന്നതു്. തുടന്നപറവാൻ അല്ലോ ശക്കിക്കക യോ, സംസാരത്തിൽ അരുംഗ്രൂംകൊണ്ടു സുചിപ്പിക്കുന്ന കാ ത്തം കരിക്കകയോ ചെയ്യാൻ രേഖ ഉപയോഗിക്കും.

ഉംബാ: തൊൻ—തൊൻ—അതറികയില്ല (ശ്രൂ) എ ലഭിമാനായ കട്ടി, അതിസമത്തമുണ്ട്, മഹാസുദരം, പക്ഷു ഒരു കൂളിൽ (ടെവിലത്തെ വാക്കിനു ശക്തികൊടുപ്പാണ്)

ചില കാംജിഞ്ചേരിയോ പോകുളൈയോ എന്നില്ലിപ്പരയേ ശക്തിവിജയനോടു വെളും രേഖയോ, ഭിരതികയോടുകൂടിയ രേ പയോ ഉപയോഗിക്കും.

ഉംബാ: രണ്ടുപേരു തൊൻ ബഹുമാനിക്കുന്നു:—യീര നായ ഒരു ദേശാഭിനന്ദ്യം നില്പാതു കവി.യേധും.

പല പ്രസ്താവങ്ങളുണ്ടും നന്നിച്ചു ശ്രവിച്ചു പായേ ശക്തിവിജയനും രേഖ ഉപയോഗിക്കും.

മന്ത്ര

ഉപന്യാസമാല—രണ്ടാംഭാഗം

ഉം: അന്നേക്കപ ജിനജ്ഞാദി ഇഷ്വരിയം പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുംവിവന്നതും, അന്നേകംകോട്ടീ പാശ ചെലവുചെയ്യുംവിവന്നതും, അന്നേകം കെട്ടിടങ്ങൾ നശിക്കേണ്ടിവന്നതും,—ഈവയായിരുന്ന യുദ്ധത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ.

അതിനാം ചെപ്പിന്നും കട്ടികളി—എല്ലാം യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചു.

അതിലുത്തെ ഉഭാഹരണത്തിൽനിന്ന്, രേവക്ഷ്മാടോടൊന്നിച്ചു വേരെ ചിഹ്നങ്ങളിം ഉപയോഗിക്കുമെന്ന വ്യക്ത മാനസഭ്യം.

ങ്ങ വാക്കിന ശക്തികൊടുപ്പാനോ അന്തർന്ന വേരെ ചില വിശ്വേഷണങ്ങൾക്കുടി ചെപ്പാൻവേണ്ടിയോ അതിനെ അവുംതിക്കുന്നോ രേവ ഉപയോഗിക്കും.

ഉം: അതെതാഴ അരത്തുന്ന ഉപയോഗമായിരുന്ന—പഠായം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അരത്തുന്നംഭവം.

ഈവിടെ വെറും അംകശവും ചേക്കാം. പക്ഷേ രേവയാണ് അധികം നല്കുത്.

ങ്ങ വാക്കുത്തിന്റെ മല്യത്തിൽ, അതിലെ വാക്കുകളും അന്നപയിപ്പുണ്ട് പാടില്ലാത്ത വാചകമോ വാക്കുമോ വയന്നോ അന്നിന്നും ഇത്തലയ്ക്കും രേവകൾ ഇട്ട് അതിനെ വേണ്ടെടുത്തണം. രേവകൊണ്ടുള്ള കാംതുമായ ഉപയോഗം ഇതാണ്.

ഉം: “സർവ്വവിധ ശ്രദ്ധയുമുകൾക്കും അടിസ്ഥാനം—ഈ പല മഹാമാരിയം പാണ്ഡിത്യത്താണ്”—വില്യാഡ്യാസമാക്കാം.

ഉല്ലരണി (“ ”) വല്ലവജകയും സപനവാക്കിനെ കരിപ്പാൻ ഉല്ലരണിചിഹ്നമിട്ടുണ്ട്. വേറെ ഒന്നും അഭ്യർത്ഥിത്തിനിന്ന് എടുത്തെഴുതിയതാണെന്നും കാണിപ്പാശം ഈ ചിഹ്നം ഉപയോഗിക്കും. ഇതിനും ഉദാഹരണം ആവശ്യമില്ല.

ചിലപ്പോൾ ഉല്ലരണിക്കുള്ളിൽ മരീറാങ്കു ഉല്ലരണി വരും. അപ്പോൾ ഉള്ളിലേതു് രേറെ അടയാളംകൊണ്ട് കരിക്കണം.

ഉദാ: മുള്ളുൻ്ന് ധന്ത്വുത്തരോച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് പാരാത്തു്: “ഭദ്രാധനവും വാഴു്, ‘താൻ ഒരു സൃഷ്ടി കൗതുകവാൻ സഹായം കൊടുക്കയും’ എന്നായിരുന്നു.”

നന്നിലധികം വണികകൾ ഉല്ലരിക്കുന്നപട്ടം വാരു വണികയും അതാംതെത്തിൽ ഉല്ലരണി ചിഹ്നം ചേക്കണം. പക്ഷേ അവസ്ഥാന്തരവില്ലെങ്കിൽ ടെലിഫോൺ മാത്രം അതു തീന്ത്തായി കരിക്കുന്ന ഉല്ലരണിചിഹ്നംഞ്ചായു.

പത്രങ്ങൾ, പുസ്തകങ്ങൾ, ക്രപ്പലുകൾ എന്നിവയുടെ പേരുകളും ഒരു വാക്കേം വല്ല പേരോ വേരേ വല്ല അർത്ഥം തിലിപ്പം ഉപയോഗിക്കുന്നോരും അതും ഉല്ലരണി ചിഹ്നത്തിൽനിന്ന് ഉള്ളിലാക്കണം.

ഉദാ: “കേരളപാണിനി” എന്ന പത്രം അതാം ചിത്രത്തിൽ “കേരളപാണിനി” എന്ന ബഹുമാന നാമധ്യയ തതാൽ കേരളാ ടെക്നോളജിക്കൽ അറിയപ്പെട്ടുനിന്ന് ആ മഹാത്മാവിൽനിന്ന് തിരന്നാമസ്തൂരകമായിട്ടുണ്ടുണ്ട്. ഈ പത്രത്തിനാണ് സവിജയണിക്കുന്നതും അതശേണസിക്കുന്നതും.

മുംക്കാത്തു കമാരൻ.

ഹൗരസ്സപുരായ ചില അഖണ്ഡങ്കൾ.

മനഷ്യബുദ്ധിക്ക ഏററവും ഗവനമായി തോന്തിയിട്ടുള്ള അത്രാക്കരമാണെന്നും മനഷ്യൻ്തന്നെന്നാക്കണം. താൻ ഈ ലോകത്തു എവിടെന്നിനും വന്നേചേര് എന്നം ഇരു ദേശങ്ങൾഒന്നിൽനിന്നും ഉല്പത്തിതന്നെ എപ്പുകാരമെന്നും മറ്റൊരു ഉദ്ദേശ്യം അനുഭവാണെന്നും മനസ്സും വിഷയപ്പീകരകയേചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. ചുറ്റുമുണ്ടാക്കാവോം കാണാറനാ കാട്ടുകളും മുട്ടുകളും, മരംകുമാരികളും വിളക്കുമികളും, നൃകളും പാർത്തങ്ങളും, ആകാശവും സ്ഥാപ്തവും, ആനാശങ്കരയോ ആശയവും തോന്തരയും ഉള്ളവക്കന്നതല്ലാതെ, മുൻപരംതന്നെ മോദ്യങ്ങൾഡക്ക യാതൊരുതന്നും നൽകുന്നാലും. ആകാശവിതാനത്തിലേക്കെ ദ്രോജിയും തുരുമ്പേരും കാണണ്ടാ അനേകസംഗ്രഹം ജോതിസ്ത്രം മനഷ്യരുഭയത്തിൽ അത്രാക്കരവും ഭയവും ഏകകാലത്രതന്നെ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. “ചരിത്ര മരിലയായ ഒരു കട്ടംബിനിയേപ്പാലെ എപ്പോവരേജും ഉണ്ടാം അവരവരുടെ ജോലിയാൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന ആദ്യ സോദയവേളയാക്കന്ന ഉഷ്ണസം, ഭ്രമിക്കു ചെതന്നും നൽകുവാൻ ഉദയാദിയേ പ്രാപാക്കുന്ന തേജോമയനായ ദൃഢ്യവാം ലോകമെങ്കിം വ്യാപിക്കുന്ന വാഴുവും, ആനദിവും ഒഴിച്ചുവും തങ്ങന്ന അഗ്നിയും, ഭയങ്കരണങ്കും വൃഷ്ടിപത്രവസ്താവികളും ആയ പ്രവണാധിവാതങ്ങളും ആരംഭിമമനഷ്യനു ആരാധ്യവസ്തുകളുണ്ടായി” തീന്തു എക്കിൽ അതിൽ ആശയത്തുപെട്ടവാനില്ല. വാസ്തവമാലോചിച്ചുാൽ ബാഹ്യപ്രചാരണത്തിന്റെ ഏതാരംഗവും മനഷ്യൻ്നു വികാരവിച്ചാരണങ്ങൾ നിരന്തരം ഉത്തേജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നും ചെയ്തിട്ടുള്ളതും. അവൻ ചിന്തിപ്പാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ ആ നിമിഷത്തിൽ തന്നെ അപ്രമേയമായ ഒരു പരമരഹസ്യവും തന്നെ വലയം

ചെയ്യുന്നബന്ധന വസ്തുതയാണ് അവൻ കണ്ടതു്. പ്രപഞ്ചക്കരിക്കുള്ള ദാരാനാഡി കണ്ടുപിടിച്ചു അവയെ താൻറെ ജീവിതസ്വഭവത്തിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുന്നതുവിധത്തിൽ റിയേയമാക്കിത്തീക്കുക എന്ന ജീവിതമാണുവും അവനു നിരന്തരം ഏപ്പേപ്പേണ്ടുകൊണ്ടുണ്ടായിരുന്നു: അപ്പോഴിം അവനെ വലയംചെയ്യുന്ന ആ പരമരഹസ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അഭ്യന്തരം അഭ്യൻറെ ഉള്ളിൽ നടന്ന കൊണ്ടുതന്നേ ഇരുന്നു. മുഴും അവൻ ദേഹം ദേഹി അവൻ അന്തർഭാഗത്തെക്കുന്ന ചെണ്ണാത്തി. അബ്ദിക്കു അവൻ അവനു അവനുതന്നെ കാണാതു്. ‘ഈൻ’ എന്നാൽ എ ദാനാ അവൻ വിനിച്ചുതുടങ്ങി. അതോടുകൂടി തനിക്കു ഇം പ്രപാദാവുമായുള്ള ബന്ധമെന്നുള്ള അഭ്യന്തരം വും അവൻറെ ഗ്രൂപ്പയെ ആകഷിച്ചു. ഇതിനെന്നു എപ്പോം അത്മം എന്തു്? ഇതെല്ലാം ഏതൊന്നിൽനിന്നുത്തുവിച്ചു? ഇതിനെന്നു എപ്പോം പ്രയോജനം എന്തു്? പരിശാമമെന്നായിരിക്കും. എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ അവൻ നിരതരം ചോദിച്ചുതുടങ്ങി. ബാഹ്യലോകത്തിലും അറഗത്തം സ്വസ്ഥത്തിലും അനഭ്യവഗ്രാഹരമായിത്തീന്തിന് വിസ്തൃതാവധി സ്വഭാവം അബ്ദംപും കാർണ്ണസ്മാകണ്ടു് അവൻ എത്രയോ പ്രാവശ്യം അവനുന്ന നിന്നപോയിരിക്കുണ്ടു്. എന്നാൽ അപ്രകാരം അവനുന്നവർിൽ ചിലരെപ്പോം ആത്മാനാധ ഗ്രൂപ്പയോടുകൂടി ആലോച്ചിക്കുകയും, ഏകാഗ്രമന്നുള്ളരായി, യുംനന്നിരതരായി, ഇങ്ങൻ ചിന്തിക്കുകയുംചെയ്യു. ആവിധത്തിൽ തീക്ഷ്ണംനാം നടത്തിയവരിൽ ചിലങ്ങടങ്ങാനുണ്ടായാൽ ചിലപ്പോൾ ചില മുഖ്യത്തപ്പങ്ങളും പഠിച്ചു. ആ തത്പരാജ്ഞ സംബന്ധിച്ചു അവൻ മറ്റു ജനങ്ങളോടും ഉപചാരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ജനങ്ങൾക്കു സമ്മതങ്ങളുായി തീന്തി തത്പരാജ്ഞക്കു മുഖ്യാക്കൾ മുഖ്യപദ്ധതിനു അർഹരായി. ദാരാ ഇവും തന്നെ ജീവിതത്തെ ആ തത്പരാജ്ഞ ഉപഭോഗിപ്പാനുായി വിനിയോഗിച്ചു. മുഖവിനെന്നു കാലഘോഷം ശിഖി.

മാർ ആ സദ്ദേശത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കാവാൻ വേണ്ട യതോ ക്കും ചെല്ലുപോന്നു. ഇപ്പകാരം, ചരാചരാത്മകമായ ബാഹ്യപ്രഭാവത്തിലും മനസ്സിൽനിന്ന് അനാഥമണിയലജ്ജിലും കൊപ്പോലെ വ്യാപിച്ചു അതിനുകഴുമായി വര്ത്തിക്കുന്ന ആ അപ്രമേയക്കനിയുടെ മാമാത്മുരഹസ്യത്തെ കണ്ണിലും ബാനദ്രമിച്ചുവരു അതുനികുളം പ്രപഭവതിനിലെ ഇതു രംഗത്തിനികുളേ കണ്ടുപിടിച്ചു ജീവിതസുഖത്തിനുംകുറിക്കുന്ന വയാക്കിത്തിങ്ങനു വിഷയത്തിൽ അതിച്ചുവരു വിജ്ഞാനികുളം വേർത്തിരിച്ചു വ്യാപരിക്കാഡാണ്ടു്

മുൻപറഞ്ഞ യട്ടാത്മജഞ്ഞാനലാഭത്തിനായി ഉദ്യമിച്ചുവന്ന ഗ്രജകമാർ ആദിമകാലം മുതൽക്കുതന്നു എത്തു രാജുത്തം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടനുവേണ്ട ഉണ്ടിപ്പാൻ. ഏന്നാൽ പണ്ണരസ്സുപ്രലോകത്തു്, വിശ്രഷ്ടിച്ചും ഇൻഡ്യയിൽ, അഭ്യാസമായാനും അനേപാച്ചണം എപ്പോഴും മനസ്സുനെ അത്രധികം ആകർഷിച്ചിരുന്നു. അവൻ അതിൽ നീരുണ്ടായിരുന്നു എന്നതനോ പറഞ്ഞാലും അതിരേഖാക്കിയാകയില്ല. ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അവൻ ഉഭാംഗിനരായിരുന്നു—ഇതിനത്തംമില്ല. പാശ്വത്രൈപ്പോലെ മുഖപണ്ഡിക്കുവമാത്രംസാധ്യക്കാണും ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിലും പണ്ണരസ്സുപ്രതിക്രിയ മഹാചിനക്കുമാർ എന്നിയകുറം എപ്പോഴും കുറിച്ചുനിന്നു് എന്ന മാത്രമേ വിവക്ഷയുള്ളതു് ഇൻഡ്യയിലും ദേശങ്ങിൽ എത്തോടുശാസ്ത്രവും അഭ്യാസമായാനുത്തിലേക്കുന്നയിക്കുന്നതോ, അഭ്യാസവുത്തിക്കുപകരിക്കുന്നതോ ആയ ഉപപാതമെന്ന നീലയിലാണു ശണിക്കുപ്പുട്ടോന്നിരുന്നു്. വിശ്രഷ്ടിച്ചും, ഇൻഡ്യയിൽ സുഖജീവിതത്തിനും സന്ധകന്നും ക്രൈലുംകത്തിനീരും ഇതരഭാഗങ്ങളേ അനേകഷിച്ചുതുലോം മുട്ടതലായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് സവംസമ്മതമാണു്. ഇന്നും ഇൻഡ്യ സൗഭാധ്യാധിനേതര്യായി കൊണ്ടാടപ്പെട്ടു നാശിയു്. ധ്യാനനിരതരായി എക്കാരുചിന്തയിൽ എത്തു

ഒന്നരം വേണമെങ്കിലും ഇങ്ങനുകൊള്ളുവാൻ ഇൻഡ്യാക്സാക്ഷി മുൻ്നാളും സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. അമാർത്ഥ തത്പരതയും പുറിയുള്ള സ്വദൂഷ്പരമായ അഭ്യർഹപരമ്പരയുടെ അവാം സ്വന്മിയെന്ന പാശ്വാത്മരിൽ ചിലർ അപലവിക്കുമെ കിലും ഇൻഡ്യ വാസ്തവത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ അവാം ജനക്രമിതനുണ്ടാണ്. ഓരോരാജ്യത്തും ഉണ്ടായിരുന്ന അതു ദിമുദ്ധക്കുമാർ അതുപൈമെന്നോ അവജന്തു ഉപദേശങ്ങൾ എന്നെല്ലാമെന്നോ വണ്ണിച്ചുപറവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചംഎന്ന അപുരുത്യരഹസ്യത്തെ വിശദിക്കിക്കവാനുള്ളതുമാം നിർത്തരമായി നടന്നവന്നുണ്ട് എന്ന മാത്രംകാണാം. അതു രഹസ്യം എന്നുതനുണ്ടായിരുന്നാലും അതിന്റെ അനേപിഷ്ഠനുകൊണ്ടുള്ള പരമപ്രയോജനം ലോകജീവിതത്തിലെ സങ്കരണങ്ങൾക്കു നിവാരണം കണ്ടുപിടിക്കുന്ന വിഷയത്തിലായിരിക്കുന്നതുണ്ടും ചിലർ മുത്രുകും ഗൗനിച്ചിരുന്നു. അപുരുക്കാരം ഗൗനിച്ചിരുന്നു മഹാ പുരഷന്മാർ ഇന്നും അന്നേക്കായിരജനങ്ങളുടെ അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വാസങ്ങളെ നിരുത്തിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. ലോകത്തു കണ്ണുരായ ഇവർിൽ ചിലരുടെ ത്രിനാഗ്രികൾപ്പറി സ്വപ്നം ആതിപാദിക്കാം

മനഷ്യൻ്റെ അല്ലെങ്കിൽവിശ്വാസം സാധാരണയായി എത്താറം അച്ചാരങ്ങളിലും അന്നുംനുങ്ങളിലും വേതനുനിയാണ് നിന്നുകണ്ടിട്ടുള്ളതു്. ശാസ്ത്രത്തപ്രജ്ഞങ്ങളെ വിശ്വിച്ചു അപുര്യാനങ്ങളും പ്രായണം നിർത്തംക്കങ്ങളുംഅതു കാര്യം കണ്ടിട്ടു പ്രാധാന്യംനുതക്കവാൻ അവനു് ഭവാസനങ്കുടം. ഇതിന്റെ ഭയങ്കരമലങ്ങൾ വല്ലിച്ചു് ലോകസുഖത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന അവസ്ഥങ്ങളിലാണ് മുൻപറവത്തെ ലോകവിനിരതരായ മഹാപുരഷന്മാർ ഉദയം വയ്ക്കിട്ടുള്ളതു്. സവും ഇംഗ്രേസ്മയമായി സിഖാനിച്ചു ഇൻഡ്യയിലെ ദോ ദിക്കമതം പലവിധത്തിലുള്ള ധാരാബികമാംങ്ങളുംകൊണ്ടു നിരത ഒരു പുരോഗിതമതമായിത്തിന്ന് കാലത്തു് ഗൗതമാഡ്യ

ପଦଗରୀ ଅନୁଵିର୍କଣାବାବ ଉଣିଖାଯି. ଶ୍ରଦ୍ଧମରଗରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ଏବଂ
ରାଜକଟିଂବେତତିଲାଯିତାଙ୍କ. ସୁବସନ୍ଧଲିକଳ୍ପିତ ମଲ୍ଲୁତତିର୍ଥ
ଲୋକତତିରୀର ପ୍ରୟୋଗାବଶାଂମାତ୍ରଂ ଆଶାକଷେପିତକଙ୍କ
ପରିତେଣ୍ଟାପିତିକଳ୍ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁ କମାଣ୍ଡ ବନ୍ଦିବୟାନ୍ତିରୁ. ଏହି
ନାହିଁ ବିଶେଷମାତ୍ର ଲୋକତତିର୍ଥ ହୃଦୟି ବାରୋଣୀ କଣଠି
ଯୁବାଙ୍କ ହୃଦୟଗର୍ବଳାବଶାଂମାତ୍ରିର ଗୁରୁତବରୀର ଆଶିପ୍ରାୟ
ଶତିକରାଙ୍କ ବଲ୍ପତାଯ ମାରନ୍ତିବାଯି.

ଏହି ରୋହି, ଏହି ବୁଲୁଷଙ୍କ, ଏହି ଦୁରଶରୀରଂ ଏହାନିଜେ
କି ସରତାପକରମାତ୍ର ରାଜୋ କାନ୍ତିର୍ଥୀ ଅରଦେହତତିରୀର୍ଥ
ଆନନ୍ଦରାତନ୍ମାବିନିକ ପୁରୀତ୍ବ. ଅନତରଂ ପାଞ୍ଚଶବ୍ଦମକ
ତ୍ରୀତିନିକ ସଂଦ୍ୟାଯିତ୍ୟାଯ ମୋହନଂ ନେନ୍ତିବାଙ୍କ ମନଷ୍ୱର
ଶାୟିକିମେଳେ ଏହା ଚେପାଇବଂ ଅରଦେହତତିରୀର୍ଥ ଶାଶବିହା
ଯୁଝ ବିଷ୍ଣୁମାତ୍ରିତାଙ୍କ. ଆତ୍ମବିନ୍ଦୁଲଭମାତ୍ର ତାଙ୍କ ଅନୁ
ସପଦିତ୍ତିବାନ ସକଳ ଏହାହିକିମୁଖବ୍ୟାଙ୍ଗରୁଣ୍ୟଂ ପୁଣ୍ୟମନ
ମୁଖର ଉପେକ୍ଷିତ୍ବ ଅରଦେହବଂ ଏହିକାରୁଚିନ୍ତ୍ୟାନ୍ତକଙ୍କା
ବିଜନରଂଗଙ୍କେହୁ ଅନୁରାତରତ୍ତବେଚନା. ମନଷ୍ୱଜୀବିତଂ ଏହା
ଶହନବିଷ୍ଣୁଯତେଷ୍ଟପୁରି ମନନଂ ଚେତ୍ୟବାଙ୍କ ଅରଦେହବଂ ଏହି
କାକିଯାତି ନେବାନ୍ତିତ୍ବ. • ଅରଦେହତତିରୀର୍ଥ ଅନେକକାଳ
ତତେ ତପଶୁଦ୍ଧି ଦେଖିତ ବେବାଯିରୁକ୍ଷତ୍ୱବ୍ୟକ୍ତିର ବନ୍ଧୁ
ଶକ୍ତ୍ୟାଜତ୍ତବୀନୋଦୟରୁ ସୁଵିତ୍ତିକାଳିହୁକର୍ଯ୍ୟାତି ବ୍ୟାହିକେଣେ
ଅନୁବନ୍ଧମିଲିଲି. ଅରଦେହବଂ ବୁଲୁଷଙ୍କ—ଅନନ୍ଦବା ଜୀବାନୀ—
ଅନୁଯିତିନୀର୍ତ୍ତିନାଶେଷଂ ଜୀବାନୋପଦେଶରେବେତ୍ତୁ ନେବାନ୍ତି
ତ୍ବ. ଅରଦେହତତିରୀର୍ଥ ଜୀବିତତେତେବୁନ୍ଦି ଉପରିଶରେଣ୍ଟର
ରହନେଥୁଂ ନିତ୍ୟପଣୀଚେତ୍ୟାକ୍ଷାଣ୍ଟି ଏହି ପାଶ୍ୟାତ୍ୟକ
ହିତକାରଂ ପ୍ରଣ୍ଟାବିତ୍ତିରିକଙ୍କା: “ସକଳ ଏହାହିକଣ୍ଠା
ଶାନ୍ତିରୁ ନିର୍ମୂରଣିହୁବୀନୀଙ୍କ ମନଷ୍ୱରୀର ମମତାଯ ବା
ଷ୍ଟୁବତତିର ଅବ ଅନନ୍ତିକଣ୍ଠାରୁଷ୍ଣିଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟବଂ ଅନନ୍ତମା
ନିତ୍ତ ଜ୍ୟଲୋକତତିଲେ ସମଷ୍ଟିରୁ ନିର୍ମାରମେନୀଙ୍କ ଅବ
ଯେ ମୋହିତ୍ତିତ୍ତବୁନ୍ଦି ଜୀବିତଂ ପ୍ରତିମେନୀଙ୍କ ଅରଦେହବଂ ବି
ଲୁବୀତ୍ବ. ମନଷ୍ୱର ମୋହତତିରୀର୍ଥୁ ନିରତମାତ୍ର ନୁ

വാദംമുഖ്യമായം ഫലകായി ഭവ്യാസനക്കംശഭാഗം മേലുംമേലും വിധേയനായിഭിച്ചു അനേകജണങ്ങൾ കൈകൈജാളിച്ചുവാൻ — അനന്തമായ സംസാരത്രംവലയിൽപ്പെട്ട കേഴുവാൻ — നിർബന്ധിതനായിത്തീരുന്ന എന്ന ആ ത്യാഗിവച്ചുന്ന് വിധിച്ചു. മനഷ്യൻ പലപ്രാവശ്യം ജനിക്കുന്ന എന്നാം ജീവിതാന്തരിന്റെ പരമലക്ഷ്യം സകല മോഹങ്ങളെല്ലാം നശിപ്പിക്കബാനായിരിക്കണമെന്നു അദ്ദേഹം പറിപ്പിച്ചു. എത്തോടു മനഷ്യൻ യാതൊരു ഫോഹവുമില്ലാതെ വിരക്കനായി ഒരിക്കുന്നവോ, എത്തോരുവന്റെ ആത്മാവു് പരിപൂർണ്ണമായ ലഭ്യത്തെ കാഞ്ചിക്കുന്നവോ, അവൻ ദേഹവിധേയാശ്വരിൽ ഇള ലോകത്താനിനും എന്നെന്നൊക്കമായി അന്തരം നാശച്ചരിയ്യും നിവാശനം എന്നപറയുന്ന രഹവസ്ഥാനത്തെത്ത പ്രാവികകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻ സത്ത നശിക്കുന്നതിനാൽ അവൻ അതിനാശശൃംഗം ആനന്ദം മാത്രം അനാഭവിക്കുന്ന ഇള നിവാശനമാത്രം ഒരുംഗം മായ ഒരു ആര്യമല്ല. ഗൗതമൻ ഇള സിഖാനത്തെത്ത ലോകാതിരാ ഉപദേശികയും ബോധവിപ്പിച്ചുന്ന് എന്നത്മുള്ളൂ ബുദ്ധൻ എന്ന നാമം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.”

‘ബുദ്ധനെപ്പറി വിശ്വേഷിവിധിയായ യാതൊരുഭക്ത്യാഭരണങ്ങളിലും ഇല്ലാതെ ഒരു നിത്യപക്കൻറെ അഭിപ്രായത്തിലെ കരംഗമാണു മേൽ ഉല്ലതിച്ചിരിക്കുന്നതു്’. മനഷ്യവർദ്ധത്തിനും അതുശാജനകമായ, യാതൊരു സദ്ദേശവും ബുദ്ധൻ നൽകിയിട്ടില്ലെന്നും നേരുമറിച്ചു നേരുംശ്രദ്ധിച്ചും — ഒരു നിക്ഷേപക്കുമില്ലാതെ നേരുംശ്രദ്ധിച്ചും — ആണും ബുദ്ധൻ ലോകത്താട്ടപദേശിച്ചിരിക്കുന്നതും ആണും ആ നിത്യപക്കൻറെ മതം. എന്നാൽ മുതശിത്തവിന്റെ ജീവന യാമിച്ചു പലയിടത്തും നടന്ന വിശാവയെ ബുദ്ധൻ പ്രായോഗികമായി പറിപ്പിക്കുന്ന വിശിഷ്ടപാഠത്തെന്ന അദ്ദേഹം ലോകത്തിന്റെ സംശാപവശത്തെ എററവും പ്രായോഗികമായ രിതിയിൽ അഭിമുഖിക്കിച്ചിരുന്നു എന്ന തർജ്ജയിക്കുവാൻ പത്രാനുമാ

ണ്". ഒരു വേദത്തിന്റെ സകല ഭിവത്തിന്റെയും നികാന മെന്നം അതു തത്പരത വേണ്ടതിന്റെ വളം മുഹിച്ചു അതു മെന്നം എന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി അതുമപരിഷ്വാരത്തെ സാധിക്കാണവോടെതന്നും അതിന്" അദ്ദേഹം മുഖ്യമായി ഉപഭോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു" പരലോകം ഉണ്ടോ എന്നും ഉണ്ടോ കിൽ അതിന്റെ സ്പശാവം എന്നതാണെന്നും ഉള്ള സംഗതി കൂടി മനസ്സുബുദ്ധിക്കു അന്വേഷണങ്ങളാക്കുന്ന എന്നായിരുന്നു മുഖ്യമുന്നിയുടെ അഭിപ്രായം. മുൻപറന്തര അതുമല്ലെന്നും, അതുമപരിഷ്വാരം എന്ന തത്പരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപഭോഗങ്ങൾ സംഘടിക്കുപെടുന്നു. അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള വിവിധങ്ങളായ നീതിശാസനങ്ങൾ എഴുപ്പാം ആ ലക്ഷ്യത്തെ പ്രാപിക്കാനുള്ള ഉപാധികൾ മാത്രമായിരുന്നു. ജന്മഫലിംസ് മുഖ്യമായ ഒരു ചടങ്ങായിരുന്ന ബലിക്ക മംഞ്ഞാംകാണ്ട് പാപമോചനം വരുന്നതല്ലെന്ന സ്ഥാപിച്ച മുക്കുണ്ണാരിൽ പ്രമാണാന്വിധനത്രെ ബുദ്ധി. ജന്മഫലിംസ്, പരസ്പരപരമരണം, മല്ലപാനാഭിഭോഷണങ്ങൾ ഔവയെയെല്ലാം അദ്ദേഹം പ്രശ്വലമായി നിരോധിച്ചിരുന്നു ആ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടിയുള്ള അതുമപരിഷ്വാരത്താൽ പരമാന്വദമായ നിവാസം പ്രാപിക്കാമെന്നായിരുന്നു അശ്വദ്ധരണത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തം.

ബുദ്ധമതനിഭേദങ്ങളിൽ സവർണ്ണക്ഷേത്രവും അതിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തിനും പ്രധാനകാരണവുമായ നിഭേദം സവർണ്ണത്തെയ്യാക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഭ്രാഹ്മികങ്ങളാവരക്കൂട്ടി സ്ഥാപിക്കാമെന്നാക്കുന്ന ബുദ്ധമുന്നിയുടെ മുഖ്യമായ ഉപഭോഗം. മഹാശ്രാവിത്തത്തിലെ ഭിവത്തിന്റെ മനമലിനരു നിവാരണമാർഗ്ഗം തെട്ടിക്കണ്ടിപ്പിച്ചിട്ടുപരാഭ്രമിച്ചു മഹാശ്രാവിക്കും അതിപ്രധാനവും എന്നതനെ പറയേണ്ടതാണ്. ബുദ്ധമുന്നിയുടെ കാലത്തുതന്നു ജണാനോപദേശം ചെയ്തു സംശയരിച്ചിരുന്ന വേണ്ടാൽ രാജകുലജാതനാണ് വല്ല

മാനമഹാവിരൻ. ഇള്ളേഹത്താൽ സ്ഥാപിതമായ ബേജന്മതം പല വിഷയങ്ങളിലും ബുദ്ധമതത്തേട്ടും സാമ്രംഖ്യം വഹിക്കുന്നവാണ്. ജീവകാരണ്യവിഷയത്തിൽ ജൈനമതം ബുദ്ധമതത്തേപ്പാലും അതിശയിക്കുന്നു. ഹിന്ദുപ്രധാനമായ യാഗാഭികളാൽ മോക്ഷലഘൂമിയുണ്ടാക്കുന്നതല്ലെന്ന സിലുംതം തന്നൊയാണു മഹാവിരൻ ഉപദേശിച്ചുതെന്ന വിസ്തിച്ച കുടാത്തതാകുന്നു. “സകല ജീവികൾക്കും ആത്മാവുള്ളതിനാൽ യാതൊരു പ്രാണിയെയും ഹിന്ദുശ്ചപോക്കുതെന്നും ക്രിഡയ, പദ്മാതാപബന്ധലി ഇവ അത്യുന്നതാപോക്ഷിതങ്ങളാണെന്നും ആ മതത്തിൽ നിബന്ധിച്ചിരുന്നു” എന്നാണു് ഒരു നിത്രപ്പകൾ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ശതമാനം വല്ലമാനാം ജീവിച്ചിരുന്നതു കെന്ദ്രുവയും അനുഭവം അനുഭവം അനുഭവം അനുഭവം അനുഭവം. ഇം രണ്ട് മുഖക്കല്ലോങ്ങം ജീവിതത്തിൽനിന്നും ശ്രീത്രൈ നില്പാൻ ചെറിപ്പിക്കുന്നവും, യേദുവാകട്ട ജീവിതത്തെ നീലമായി മോഹിക്കുവാൻ പരിപ്പിക്കുന്ന എന്നും ആണു് ഒരു അഭിപ്രായഹാതിയുള്ളതു്. ഉപത്രുപരി ചെവതന്നുപൂശ്യം മായ ഒരു ജീവിതത്തിൽ യേദുവാകട്ട അഭിനിവേശം ജനിപ്പിക്കുന്നു; ദൈവം തന്റെ സന്താനങ്ങൾം എല്ലാം സന്നോധിക്കുന്നും എന്നാർക്കുന്നും അതു ദൈവത്തിലുള്ള ക്രതിയിൽ പൂശ്യതന്നേടുന്ന ജീവിതമാണു് ജീവിതമെന്നും അദ്ദേഹം പരിപ്പിക്കുന്നു. എക്കിലും സകലതിനെയും സമസ്യകൾക്കും നന്ദിവേണ്ടി ത്രജിച്ചു് ആത്മീയമായ ആനന്ദത്തിൽ ലഭിച്ച ശ്രദ്ധാവുമായുള്ളതു് നിരന്തരസന്ധക്കും നേട്ടനാതാണു് ജീവിതോദ്ദേശമെന്നും അദ്ദേഹം സ്വപ്നജീവിതംകാണാണ് തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു് ഓമെ ദ്രോഹിക്കുന്നവരോടും നമ്മതന്നു പ്രവർത്തിക്കയ്ക്കുന്നും ദേഹത്തെന്നും ദയ, വാസ്തവിലും മുതലായ ദിവ്യഗുണങ്ങളുടെ പൂശ്ചിയാൽ സ്വപ്നംഗമനായ പിതാവി സീരു കാരണ്യത്തെ സവാഗിക്കേണ്ടതാണെന്നും പദ്മാതാപാവും ഇംഗ്രേസ്റ്റൈട്ടുകുടിയുള്ളതു് പ്രാ

ക്രത്യനിയും ആ പരമാവധിക്ക നിന്മ അർഹരാഷ്ട്രനിൽ നിന്മനാം ഓദ്ദേശം നിരന്തരമായി ഉപഭോഗിച്ചിരുന്നു. അഥ ദ്വൈവും സ്വപ്നങ്ങളുടെ ആത്മീയജ്ഞനാനസ്വത്വാശിഖർ അന്നാശാസ്യാംശങ്ങൾക്കുള്ള ഉൾസ്ഥലനം ചെയ്തു ദേശകാപകാരക് മായ വിഡിതിൽ അതിനെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും “നിയമത്താം നിഹനിക്ഷവാന്തു, നിറവേദം വാന്നതു എണ്ണ വന്നിൽക്കുന്നതു” എന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് സ്വപ്ന വാക്കുങ്ങളുടെനാം ആധാരമാക്കി പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതാണ്.

ബുദ്ധൻ്റെയും വിശ്വാസന്റെയും കാലത്തിന് എക്കു ദേഹം ഒരു ശത്വർഷത്തിന്മുമ്പു ചെവന്തിൽ രണ്ട് മുഖക്ക നാക്ക ജീവിച്ചിരുന്നു. ടാബോയിസം എന്ന ചിന്താസ്രൂപം യത്തെ സ്ഥാപിച്ച ലാഖട്‌സെജും ചിന്തയുടെ തത്പര്യാസു സ്ഥാപകനായ കണ്ഠപ്പുഷ്പസും ആണോ? ആ രാജുപേര്. ലാഖട്‌സെ ജനിച്ചതും വളർത്തും ഒരു ചെറുഗ്രാമത്തിലാണോ. അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം ആ നൃത്തിലെ രാജാവിന്റെ ഗ്രന്ഥസ്വരൂപ സൂക്ഷിപ്പുകാരനായിരുന്നു. രാജകീയഗ്രംഘാലയിൽവച്ചു അദ്ദേഹം മനസ്സജിവിതത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളുടെ ചിന്തിച്ചുവന്നു. അനേകവർഷകാലത്തെ ചിന്തയുടെ ഫലമായി ഏററെയും ഉൽക്കുഞ്ചുമായ നാമ അന്ന മഹാരാജനാം അദ്ദേഹം കണ്ടപിടിച്ചു. അജ്ഞതാതനായിക്കഴിയുവാനുള്ള അതിമോഹംനിമിത്തം അദ്ദേഹം രാജഹംസ്യത്തെ വെച്ചിണ്ടു് കാനനാരാജരാജുള്ള ശരണംപ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹം കടന്നപോകവേ ശ്രാവ്യരംകാവൽക്കാരൻ ഇപ്പു കാരം അപേക്ഷിച്ചു:—

“നിശ്ചിരാ രബ്ബായാലും ഈ ലെണ്കീക്കജീവിതത്തിൽനിന്നും വിരമിക്കവാനാണെല്ലാ പ്രോക്കന്തു്. നിശ്ചിരാ പ്രോക്കന്തിനു മുമ്പു് ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതി തന്നോച്ചു പ്രോക്കണം.” ലാഖട്‌സെ തന്റെ ധാതു മാറ്റിവച്ചു് ഒരു ചെറിയ ഗ്രന്ഥം എഴുതി. ആ ഗ്രന്ഥത്തെ ശ്രാവ്യരംകാവൽക്കാരൻ

സുമാൻചീട്ടിട്ട് അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നും നിഷ്ടുമിച്ചു. അദ്ദേഹത്തില്ലരു ചരമം എപ്പോരു എവിടെവച്ചു സംഭവിച്ചു എന്ന് അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

പ്രസ്തുത ചെറുഗ്രന്ഥമാണെ കായിസം എന്ന അറിയപ്പെട്ടുന്ന മതസ്ത്രപാഠത്തിലെ നിഃബന്ധമായി റാറിന് വേദപ്പുണ്ണകം. ഈനു ലാഖട്ട് സെ വന്ന താൽ ഇരജിപ്പോയ രാജു ഒരിരംപാരത്തുനിന്നു നോക്കുന്നപക്ഷം ആ കാവഞ്ഞക്കാരനാമായി യാത്രപിരിഞ്ഞതു ആ സാമാന്യസംഭവത്തില്ലരു അപ്രതീക്ഷിതപ്പെല്ലാം എന്ന്. അതുള്ളതുപരതന്നുനാക്കുന്നതു ചെയ്യും. ഈ കായിസം എന്നാൽ എന്നെന്നു നോക്കാം. ‘കായോ’ എന്ന ചിന്നപദം പാരിഭ്രാഷ്ട്രകമായെ പിടിയിൽ ഓല്ലാപി വഴിട്ടില്ല. അതിനെ ‘പാമാവ്’ എന്ന പറയാം. പാന്തൻ എന്ന അർത്ഥവും അതിൽ അന്തിക്ക് വിച്ഛിട്ടാണ്. മനസ്സും ജീവിതയാത്രയും, അധിവാ ഇംഗ്രേസം മനസ്സും എന്ന വിഷയങ്ങളും അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു. ഒരു ചിന്നക്കാരൻ ആ പദത്തിലെ നൽകുന്ന അത്മത്തിന്റെ വ്യാപ്തി അതു സുരക്ഷിപ്പു. നാം വിശാരിക്കുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും ഭീമംഘാലോചനക്രമം തെ ആയിരിക്കണമെന്നാണ്. ലാഖട്ട് സെയുടെ സിലുംനം. നാം ശ്രീത്രക്കൈപ്പോലെ നിഘ്നിന്തായിരിക്കുന്നാം. ഭൂമിയിൽ തുണിലാതാടികൾ വള്ളുന്നതു ചിന്തയുടെ ഫലമാണിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ ഉൽക്കണ്ണുാലേശംകുടാതെ ഒരു സ്വാത്രന്ത്ര്യവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയായിരിക്കുന്നും മനസ്സും ജീവിതമെന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തില്ലരു മതം. എപ്പോം അതു തുമമായ സന്നാലുതയോടുകൂടി, പ്രേരണ ഉളിക്കുന്ന നിമിഷം ത്തിൽതന്നെ, ചെയ്യുകയെല്ലാതെ ചിന്തിച്ചും ആലോച്ചിച്ചും കഴങ്ങേണ്ടതില്ലരു ആവശ്യമില്ല. കോവലം അവിശേഷക ത്തില്ലരു പരിസ്വരാജ്യം എല്ലാത്തന്ത്രക്കവുണ്ടും അതുകൂടം ഈ സിലുംനെതെ അദ്ദേഹം കൊണ്ടാടുന്നാണ്. കായോസ്വന്ന ദായപ്രകാരം മനസ്സും ധാതോരു സ്വാത്രമാദ്ദേശ്യവുംവച്ചു

പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടില്ല. ഓരോന്നും ചെയ്യുന്നതു അതിനീൻ്റെ വിഷമതയോത്ത് വിഷാദിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കുന്നതു്. കുഷണാ കഴിക്കുന്നതുതന്നു അതിനീൻ്റെ ഒചിയിൽ ലയിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കാൻ പാടില്ല. മഹത്തെന്നതോന്നും പല്ലം തുച്ഛം തുള്ളുമായിക്കാണുന്ന പലതും മഹത്തും ആയിരിക്കാം. നമോട്ട് വല്ലവരും ദ്രോഹം പ്രവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനാപകരം നമതന്നു ചെയ്യുകൊള്ളുകയുമാക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു യുലും ഏന്ന ആരയേംതന്നു വെള്ളപ്പായിരുന്നു. മനഷ്യൻ വധിക്കപ്പെടുന്നതു കാണുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു ഇഷ്ടമണ്ഡായിരുന്നില്ല. കലകളിലോ സാഹിത്യാദികളിലോ മനോലാളിത്രത്തിലോ നാലുത്തുണ്ടായിരുന്നു. “ജീവിതം എന്നതു തുതിമമായ ധാതരായ ധാതരായി നീറുന്നും ഭാരതായിൽ മർദ്ദിതമായിരിക്കുവാൻ പാടില്ല. വൈഷ്ണവത്തിനീറു ബോധതോടുകൂടി സൗന്ദര്യമോ മോഹനതയോ സംഭാവ്യമല്ല. ജീവിതപുന്നുണ്ട് രഹിക്കപ്പും തിട്ടക്കത്തിനു വിധേയനാക്കുന്നതു്. അവൻ രഹിക്കലും ഉൽക്കണ്ണാകലതയും പാടില്ല.” ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനീറു സിലിംഗം. ഈ ജീവിതത്തിൽ എത്തും മുൻകുട്ടി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുപോയിട്ടുള്ളതാണും മനഷ്യൻ എത്തുതന്നുവെള്ളും ആ നിശ്ചയത്തെ വൃതിചലിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും വിപ്രസിക്കുന്ന ചിന്താഗതിയുടെ ഒരു നെന്നാശ്രസ്തരം അദ്ദേഹത്തിനീറു സിലിംഗംഘോഷിക്കുന്നതു് എന്ന പാര്യത്തുപെടുന്നു

കണ്ഠപ്പുഷ്പിയസ്സ്” ഇതിൽനിന്നൊല്ലോ ചിഞ്ചാരിതിയിലുള്ള ഒരു ചിന്മാക്കന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മാനുവും പുരാതനവും ആയ ഒരു കുടംബവത്തിലാണും ജനിച്ചതു്. എന്നാൽ പാരിപ്രോ ആ കുടംബവത്തെ നല്ലതിന്റെവളരുന്നും ബാധിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ചെറുപ്പത്തിൽ വളരുകയുണ്ടാണെന്നും പരിഞ്ഞം നിവശിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു സംഗ്രഹിതത്തിൽ വലിയ ഭേദമായിരുന്നു. മുരളിവായിക്കുവും പാട്ടകയും ചെ

ഇന്നതിൽ അദ്ദേഹം സദാ ഉൽസുകനായിരുന്നു. അന്ന് ബാലമാര്യമൊന്നിച്ചു് അദ്ദേഹം നടത്തിവന്നിരുന്ന മുഖ്യ വിഹാരം പുരോധിതൻറെ വേഷത്തിൽ ധാരാളികൾ നടത്തുകയെന്നാൽ അതിനാലേണ്ടി വന്നുണ്ടെങ്കിൽ കുറച്ചും നിവർത്തിക്കുക എന്നാതു ആ ബാലൻറെ ഒരു മുഖ്യ വിനോദമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മൺ-അമത്തെ വയസ്സിൽ വിവാഹം കഴിച്ചു്. ഒരു ഉദ്യാനപാലകനായും മരം കുറച്ചുകാലം ജോലിനോക്കി. അതിനാലേപം ഒരു ഉപാല്പായിൽ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിൻറെ കീര്ത്തി നാടകങ്ങളം പരന്നു. അചിരേന്ന അദ്ദേഹം ഒരു ഭാണ്യാധികാരിയുടെ മന്ത്രിയായി ഭവിച്ചു്. ജനങ്ങളുടെ ആരും ധനാപാത്രമായി സൗതിഗ്രിത്തങ്ങൾക്കു വിഷയമായി തീരത്തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹത്തിൻറെ വിജയം അതു മഹത്ത്വമായിരുന്നു. അന്തിമി രൈ അമര്ത്തകയും അകൃത്യങ്ങളെ ഇല്ലാതെയാക്കുകയും ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു്. അദ്ദേഹം നീതിമാനം സമ്പൂർണ്ണമായി നിർബന്ധിച്ചും അയയിരുന്നു. എന്നാൽ രാജാവിനാ ഈ മന്ത്രിയുടെ ശക്തി വലിക്കുന്നതിൽ അസുയയും സംഭവിക്കുന്നു. കണ്ണമുഷ്പിയസ്സു് ജോലിയിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞരു പ്രോക്കോട്ടായി വന്നുകൂട്ടി.

അദ്ദേഹത്തിൻറെ ജീവിതരിജ്ജം പല കഷ്ടങ്ങൾക്കും കൊണ്ടു നിരത്തിരുന്ന ശിഷ്യവർദ്ധനേതാകാനാിച്ചു് അദ്ദേഹം നാടുനോടു സംബന്ധിച്ചു്. എത്തെങ്കിലും ഒരു നാടുവാഴി തന്നെ മന്ത്രിയും ഉപദേശ്യാവും ആയി സ്വീകരിക്കുമോ എന്നാറിവാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻറെ അനുഭവം. ഭരണാധിപാതി, പിതാവ്, പ്രതാൻ എന്നിങ്ങനെയും പദജ്ഞാളുടെ ശരിയായ അത്മവ്യാഖ്യാ ജനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുക എന്ന താണം എററാവും വലിയ ലോകാപകാരകമായ പരിജ്ഞാരം എന്ന അദ്ദേഹം ശിഷ്യന്മാരോടു പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ആ പദജ്ഞാളുടെ പോതു വേണ്ടവിധി താഴെ അറിയുന്നതായാൽ

കഷ്ണതകളും സകടങ്ങളും ഈ ഭ്രഹ്മകത്തിനും അകലുന്ന താണാനായി. ഇന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം.

ഈ സർവ്വാരത്തിനടയിൽ അദ്ദേഹം പ്രോക്ഷിപ്പിത തനിക്കുന്ന വിരക്തഹായ മഹാഷ്ഠിമാരിൽ പലരായും ആടക്കു ടെ കാണാറണായിരുന്നു. ഒരു ഭഷ്മഹായ ഫ്ലോക്കത്തിൽ, മാറ്റവാൻ അസാല്പമായ പല അനാശാസ്യതകൾക്കും മാറ്റാമെന്നുള്ള വ്യാമോധത്താടക്കുടി അതിസ്വവേണ്ടി ത്രേജി ക്കനാ കണ്ണംപൂഷ്ടിയസ്സിന്റെ വിസ്തൃതതം ആ ഫ്ലോക്കവിനു കത്തുമാക്കി ആത്മാവുംകരാമായിട്ടാണു തോന്തിയതു്. മനഷ്യർ വസ്ത്രത്തിൽനിന്നൊന്നുംതു മനഷ്യരുന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴി വിസ്താരത്തെ പക്ഷിമുഖാദികളുടെ ഇടയിൽ ജീവിക്കുക എന്നതു കേവലം അസാധ്യമെന്നായിരുന്ന കണ്ണംപൂഷ്ടിസ്സിന്റെ അഭിപ്രായഗതി. “വേദന അനഭവിക്കുന്ന മാശ്ചന്നമായ ദ്രാവതെ മറ്റായമായിട്ടാണു തൊൻ സഹവസിക്കേണ്ടതു്” എന്ന ഏന്നായിരുന്ന അദ്ദേഹം വീണ്ടും മനോആട്ടയ്ക്കതനു പ്രധാനം ചെയ്തു. ശൈഷ്യജാക്ഷി ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ദീനമാ രംഭം ദാഖിലേരയും സമാദ്യപസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശവാക്ക് ഐണ്ടിൽ ഒരുണ്ട് ലാവട് സെയ്യുമായുള്ള വ്യത്യാസത്തെ നല്പി നിന്ന് വരുന്നും തെളിയിക്കുന്നു.

“ക്രാന്തലുള്ളിവർക്കു തെരുവപറാറില്ലു്.”

“അനുർ ജീവിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്ന നാം ആത്മി ക്കനാവോ അതിന്റെപ്രകാരമാണു നാം ജീവിക്കേണ്ടതു്” എന്നുള്ള ഉത്തമനിധിമം അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു. “നിന്നും നേക്കം പ്രവത്തിച്ചും നിന്നു രസിക്കാത്തതൊന്നാംതനു നി അനുബന്ധം നേക്കം പ്രവത്തിക്കാതിരിക്കുക.” അദ്ദേഹ തനിന്റെ ഉപദേശങ്ങളുടെ ചുജകം നാം അനുറമാക്കി ഗ്രാംചെച്ചുണ്ടെന്നുള്ളതാണു്. സ്കൂളിനത്തെപ്പറ്റി വിശദിച്ച

മോ ഉൽക്കുള്ളമോ അതു യാതൊന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുകൂണില്ല മരണശേഷമുള്ള അവസ്ഥയെപ്പറിയും അദ്ദേഹം യാതൊന്നും ഗ്രാഫിച്ചുകാണുന്നില്ല. “ജീവിതത്തെപ്പറിയുന്ന കൗ യാതൊന്നും അറിയാതെ നീ മരണത്തെപ്പറി എന്നറിയാൻ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു” എന്നായിരുന്ന അദ്ദേഹം ചോദിച്ച തുടർന്നു നബ്യയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാഭ്യർഷ്യങ്ങളും ഒരു മരണശേഷം ഇപ്പോൾ ലോകജീവിതത്തെമാത്രമേ സ്വന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. “മരണാനന്തരമുള്ള ജീവിതത്തെപ്പറിയുന്ന യാതൊക്കുന്നവും പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് ഒരു ഇഷ്ടവിനാ മനസ്സുജടമെന്തു ഇതു വലുതായ ഒരു നികുത്തക്ക്രഷ്ണത്തിന്റെയാണ്ടായി എന്നും ഇപ്പോഴും ആ പ്രേരകരക്കാർ ജീവത്തായിരുന്നു ഇരിക്കുന്ന എന്നും ഉള്ളിൽ വിസ്മയാവധംതന്നെ.” എന്നാണ് ഒരു നിത്യപക്ഷന്റെ അഭിപ്രായം.

മന്ത്രപരാശ്രാത്ര മുക്കുന്നു മുന്നും വളരെ മുന്നും പെർഷ്യായിലെ പുരാതനമതമായ ‘സാരോന്മൃതിയാനിസ്’ തതിന്റെ സ്ഥാപകൻ ജീവിച്ചിരുന്നതു് അദ്ദേഹത്തെപ്പറി വിവിധങ്ങളായ അസംഖ്യം ഏതൊക്കെയും ഉണ്ട്. ഭൂജാതനായ ദിവസംതന്നെ അദ്ദേഹം ചിരിപ്പാൻ തടങ്കിയെന്നും ഇതുപറത്തുമ്പോൾ അദ്ദേഹം കാനനാന്തരാജാളിൽ മുതിരിക്കുന്ന ജീവിയും ജീവിച്ച എന്നും, ധ്യാനനിഷ്ഠയിൽ നിന്നുന്ന ഒരിവനാ അവസ്ഥരാജിൽ ഭീമമായ ഒരു തീജപാല സ്വന്ത് തന്ത്രിനം പുരപ്പട്ടംവെന്നും, അതു അദ്ദേഹത്താൽ ഗസിച്ച എക്കിലും കൊന്നില്ലെന്നുംതുവിൽ സ്വന്താഹിതപ്രകാരമുള്ള ഒരു ഇടിവെച്ചലിനാലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരം സംഭവിച്ചതെന്നും ഒരുപ്പെട്ടുന്നു. മഹാപുത്രപ്രഭാര സംബന്ധിച്ച സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരാറുള്ള ഇത്തരം ചെതിയും അപകാരമെങ്കിലും ഇതനുകൊള്ളെടു. ജീവിതരീതിയിലും ഉപദേശങ്ങളിലും ആയുർക്കരമായ വൈഗ്രാജ്ഞം നിമിത്തം ശിഷ്യങ്ങളെതുടങ്ങിയ പൂജയത്തിനാ പാതമായിത്തീർന്ന സാരോന്മുർ എന്ന ഒരു മുഖ ജീവിച്ചിരുന്നു

എന്ന വാസ്തവം മാത്രം വിശ്രദാസചോദ്യമെന്ന സ്ഥികൾ ചൂൽ മതിയാക്കണമാണ്.

എന്നാണോസ്സുകൾ സകലതിനെയും, നല്ലതെന്നും തീയതെന്നും രാജായി വേർത്തിരിച്ചു. നന്ന നിരങ്ങൽ ഒരു ബൈവാഴം തദ്ദീപിന്നനായി തിരു നിരങ്ങൽ ഒരു മുത്തിയും ഉണ്ടാക്കാനു യിരുന്നു അഭ്രേഷ്ടത്തിന്റെ വിശ്രദാസം. ചില പക്ഷിമുഹാ ദിക്കളം ചെട്ടികളം നന്ന നിരങ്ങൽ ബൈവാഴത്തിന്റെയും ചില ലവ ഭൂഷണബൈവാഴത്തിന്റെയും സ്പൂഷ്ടിയാണെന്നും വിശ്രദാസികൾപ്പെട്ടിങ്ങനും. അപ്രകാരത്തെന്ന ഏഴിച്ചുവാം ഇങ്ങനും ഭിന്നബൈവാഴം സ്പൂഷ്ടിയായിരുന്നു എന്നുംപ്രത്യുല്ലാ തെതിനായി നല്ല ബൈവാഴത്തെയും അംസംന്തോഷസംഭവാശം ഉണ്ടാക്കാതിരിപ്പുനായി ഭൂഷണബൈവാഴത്തെയും ബുലിക്കും അംബക്കാണ്ട തൃപ്പിപ്പെട്ടതെന്നെന്നും¹ അഭ്രേഷ്ടം സിലുാ നിച്ചുത്തിരുന്നുവരു. മരണശേഷം ആത്മാവു² ഒരു ‘ചിത്രരൂപം’ന്റെ പാലത്തിൽ കുടി കടന്നപോകുന്നതായിട്ടുണ്ടെന്നും, മരിച്ചയാളിന്റെ സത്തപ്രവൃത്തികളും ഭഷ്മപ്രവൃത്തികളും കുടി അവിടെവരുമ്പു കണക്കാക്കി നോക്കുന്നും കുടി തൽ കവറന്നസ്ഥിച്ചും ആരനദമോ സങ്കടമോ അനന്തരാനുഭവമായി തീരുമെന്നും, രണ്ടം തുല്യമായി കാണുന്നപ്പെട്ടുണ്ടും എങ്കിൽ ആത്മാവു പരമമായ തീപ്പിനെ കാത്തുകൊണ്ടും ഒരു ചരായാലോകത്തു കഴിത്തുകൂട്ടുമെന്നും ആയിരുന്നു മരണാനന്തരമുള്ള അബന്ധയെപ്പറ്റിയുണ്ടായിരുന്ന വിശ്രദാസം. ജീവിതം എന്ന വിഷമപ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നും കാട്ടപിടിക്കുവാൻ മരംപുഴുകൾ ചെയ്യുവത്തുനു പ്രയതിം എത്ര നിരന്തരവും ഭീമവും ആയിരുന്ന എന്നും ഇവയിൽനിന്നെല്ലാം ഉണ്ടാക്കാം.

ഈനി മഹാഭാഖി പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ദിവ്യതരപ്രഭാബൈന്നെന്നും, മരംപുഴവർത്തിനും³ അഭ്രേഷ്ടബൈനക്കാണ്ടണഡായിട്ടുള്ള മാനസികാഭിവ്രൂഖിയെന്നും പത്രാലോ വിക്കാം. ജീവിതം എന്നതിന്റെ യട്ടാത്മമഹിമയെ

വന്നനാറിയാതെ നിത്യജ്ഞമായ നീതിയിൽ ജീവസന്ധ്യാരണം ചെയ്യപോന്ന ഒരു ജനതയ്ക്ക് അദ്ദേഹം പ്രജാജൗഢ്യാവായ ഏകദൈവത്തിൽവിശ്വാസമുള്ളവാക്കിക്കൊടുത്തു. പലയിടങ്ങളിലായി ചിത്രിയും, സഭാ പരസ്യം കലയിച്ചും കഴിത്താവും ജനസംഖ്യാജൈ അത്മാവിന്റെ നിത്യത, ഏകദൈവം എന്നാവധിലേ വിശ്വാസത്താൽ ഘടിപ്പിച്ചു് അദ്ദേഹം ഒരു ജനതയാക്കിത്തിരുത്തു. അരംബ്യായിലേ വിന്നരാരാധനയെ എന്നാക്കമായി അടിച്ചുടക്കുത്തു് ആ ദിവ്യപ്രശ്നവാക്കനായെ. കർബലം, അനിയന്ത്രിതമായ പ്രതികാരം ഷുള്പി, രക്തപ്രാഖംകാണ്ടം തൃഷ്ണിയടയാത്ര കലഘണിലം, എന്നീ ലോറച്ചർന്റാജൈരം ഭരിച്ചിരുന്ന ഒരു ജനതയെ അലംഖ്യമായ ഒരു നിയമാവലിക്കി വിഡേയരാക്കി സംപ്രത്തരാജ്ഞവാൻ അദ്ദേഹത്തിനീരം സാധിച്ചു. അടിമകളുടെ കയനിയസമിതി മാറ്റകയും സാധുക്കളേയും അനാമാഗ്രിത്തുകളേയും വിധവക്കരുയ്യും പിതൃത്തല്യമായ വാസലല്പാതിരേക തേതാട്ടക്രമി പരിചരിക്കവാൻവേണ്ട ഏപ്പാട്ടകൾ ചെയ്യും ചെയ്യു. മനഷ്യൻ ഒരു വിശ്വേഷണ്ഡിയുള്ള ജീവിയാജനനം ധാരണാരേകതിയാൽ അറാഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടാണമനഷ്യൻ ജനിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നറിയിക്കുന്നതു അദ്ദേഹം ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു. മനഷ്യൻു് ഒരു വലിയ ഉത്തരവാ ദിപ്പമുണ്ടാണം അവൻ തന്റെ സകല തുത്യങ്ങളേയുംപഠി സവർഷകതനായ ഇന്ധപരംനോട് ഉത്തരവാദം ചെയ്യുന്ന കടപ്പെട്ടിരിക്കയാജനനം അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യപ്രാഘരജ്ഞങ്ങളും കൈക്കാണാഡവർ അന്തഃകരണമെന്നായ ശക്തിയുടെ പ്രചോദനത്തെ അഭിഭര്ത്തു സമാർപ്പിക്കുന്നതു ജീവിതം നയിച്ചുതുടങ്ങി. മഹമദ്ദിനബി സവർജ്ജനസാഹോദര്യമെന്ന വിശ്വിഷ്ടാശയത്തെ ശക്തിമത്തായി ഉപദേശിച്ചിരുന്ന എന്നും വിസ്തൃതുകൂട്ടാത്തതാക്കന്നു. മുസ്ലിമിങ്ങൾ ഏല്ലാം സഹോദരന്മാരായെ. വാൻ

ഭേദം, ഭിന്നരാജ്യവാസം തുടങ്ങിയ ധാരാതാഴ കാരണങ്ങൾ മഹാമഹിലാക്കാരിൽ ഉച്ചനീചത്പകല്ലുന്നയില്ല.

ഈ തത്ത്വാദിളവിലെ ആളുകൾ ഒരു ജീവിതമാണോ മഹമഹില തന്റെ നാട്ടകാക്ഷി പ്രശ്നാവരപ്പെട്ടതിക്കൊടുത്താതു് അംഗീകാരിൽ വാസനാലം, വസ്ത്രധാരണം, ഭക്ഷണ നിതി ഇവയിലെല്ലാം മിത്രഭാഗിലം വ്യക്തമായിരുന്നു. തന്റെ സഹചരനാരിൽനിന്നു കവിതയെത്തായി എഴുന്നെല്ലാം പ്രത്യേകത തന്നിക്കുണ്ടാണു അഭ്രേഹം ഭാവിച്ചിട്ടിരുന്നില്ല. അവരിൽനിന്നു ആ അതുശയജീവത സ്ഥാപിപ്പിക്കുന്ന ധാരാതാഴ പൊതമാറവും താൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നമില്ല. തന്നിക്കു ചെയ്യാവുന്ന ഒരു ജോലി തന്റെ അടിമകകളുക്കൊണ്ട് ചെയ്യിക്കുക എന്നതു് അഭ്രേഹം ഏകക്കല്ലും വെള്ളിഞ്ഞാലും അഭ്രേഹം വ്യാപാരസമലഞ്ചേരിൽ ചെന്ന അവശ്രദ്ധിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾം താർത്തനു വാങ്ങാഡണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ വസ്ത്രങ്ങളെ ശ്രദ്ധിയാക്കുക, അട്ടിന്തപാൽ കരന്നാട്ടക്കുക മുതലായ ശ്രദ്ധിത്തുങ്ങൾം അഭ്രേഹം തന്നാത്താൻ ചെയ്തിരുന്നു. ആശ്രംക്കം എപ്പോഴും അഭ്രേഹത്തിന്റെ സമീക്ഷയിൽ പരതിൽ പ്രവേശനം അനവബ്ദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അഭ്രേഹത്തിന്റെ ദയയും ഭാന്ധരിയും അതിനിറവയായിരുന്നു. ജീവാളങ്ങളും പ്രാണികളും പുരുഷരും അഭ്രേഹം എത്രയും ശ്രദ്ധയും വരുത്തിച്ചിരുന്നു. ഇംഗ്രേസിനാമായി ദിവ്യംസാമഹച്ചിത്വിക്കന്നതിനു വേണ്ട എദ്ദെഹത്തിലെ അമാത്മമാർഗ്ഗം പ്രാത്മനയെന്നാണു് അഭ്രേഹം സിലിംഗാന്തിക്കുന്നതു്. അതുഭീയകാഞ്ചഞ്ചിത്തിൽ ഉപവാസവും അഭ്രേഹം നിബന്ധിക്കുന്നതോടു്. ദയയും ഭാന്ധരിയും മോക്ഷത്തിനു നിബന്ധിക്കുന്നതു് അഭ്രേഹം അഭ്രസ്ത്രിപ്പിച്ചിരുന്നു. താൻ ഇംഗ്രേസുനു ഇംഗ്രേസാവതാരമോ അഭ്രസ്ത്രിപ്പിച്ചിരുന്നു. അഭ്രേഹം വ്യക്തമായി പരിത്തിയാണു.

ഒ. മനഷ്യന്ന നിരന്തരമായി വിഷമില്ലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സങ്കടങ്ങളിൽനിന്നും അവനെ രക്ഷിക്കുക എന്ന ഏക ദിവ്യാദ്ദേശ്യമാണ് ജണാനികൾക്കുള്ളാം ഉണ്ടായിരുന്നതു് എന്ന കാണ്ണാവുന്നതാണ്. സൂക്ഷ്മതത്പരം ആലോചിച്ചാൽ മനസ്സുവൽക്കരിക്കാൻ ഉന്നമനത്തിനായി തീരുയ്ക്കും ചെയ്യും ഇവർ അവതാരപൂര്ണഹമാരായി ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന താൽ അത്ഭുതപ്പെട്ടവാനില്ല. ജണാനികളുള്ളാം ലോകത്തിന്റെ പൊതുസി. ഇതാണെന്നും അവൻിൽ അനുഭവത്തെന്ന ദേശം, കാലം, വസ്ത്രം മുതലായ ക്ഷുദ്രങ്ങളാണെന്നുള്ളുള്ള പരിമിതിയെ അഭ്യിക്കനിശ്ചയം കൈംഗാട്ടു എത്തു മനഷ്യന്റെയും കടമ മാത്രമാണ്.

എം. ബാംഗ്രാവു ബി. എ., ബി. എൽ.
